

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö	Sivu
	I <i>Tiedonantoja</i>	
	Komissio	
2001/C 37/01	Euron kurssi	1
2001/C 37/02	Siirtotyöläisten sosiaaliturvan hallintotoimikunta – Kurssit valuuttojen muuntamiseksi neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2615/79 mukaisesti	2
2001/C 37/03	Yhteisön suuntaviivat valtioneudesta ympäristönsuojelulle	3
2001/C 37/04	Valtiontuki – Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti toimenpiteestä C 65/2000 (ex N 679/2000) – Ranska – Lyhyen matkan meriliikennepalvelujen käynnistämistuki ⁽¹⁾	16
2001/C 37/05	Valtiontuki – Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti tuesta C 53/2000 (ex NN 38/2000) – Mines et Potasses d'Alsace (MDPA) ⁽¹⁾	22
2001/C 37/06	Valtiontuki – Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti tuesta C 55/2000 (ex NN 5/2000) – Saksa, tuki yritykselle Mesacon Messelektronik GmbH Dresden ⁽¹⁾	29
2001/C 37/07	Valtiontuki – Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti kolmesta ilmoittamattomasta valtiontukiohjelmasta, jotka ovat C 58/2000 (ex NN 81/2000) – yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Álan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille, C 59/2000 (ex NN 82/2000) – yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Guipúzcoan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille ja C 60/2000 (ex NN 83/2000) – yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Vizcayan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille ⁽¹⁾	38
2001/C 37/08	Valtiontuki – Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti tuesta C 57/2000 (ex NN 157/99) Alankomaissa sijaitsevalle Valmont Nederland BV:lle (entinen Nolte) ⁽¹⁾	44

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö (jatkuu)	Sivu
2001/C 37/09	EY:n perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan mukaisen valtiontuen hyväksyminen – Tapaukset, joita komissio ei vastusta ⁽¹⁾	48
2001/C 37/10	Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä (Asia COMP/M.2277 – Degussa-Hüls/SKW Trostberg/Laporte) ⁽¹⁾	51
2001/C 37/11	Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä (Asia COMP/M.2294 – Etex Group/Glynwed Pipe Systems) ⁽¹⁾	52
2001/C 37/12	Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä (Asia COMP/M.2280 – BASF/Bertschi/Hoyer/VTGL/JV) – Asiaan sovelletaan mahdollisesti yksinkertaistettua menettelyä ⁽¹⁾	53
2001/C 37/13	Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä (Asia COMP/M.2324 – Sanmina Corporation/AB Segerström & Svensson) – Asiaan sovelletaan mahdollisesti yksinkertaistettua menettelyä ⁽¹⁾	54
<hr/>		
II <i>Valmistavat säädökset</i>		
.....		
<hr/>		
III <i>Tiedotteita</i>		
Komissio		
2001/C 37/14	Ehdotuspyyntö – Demokratiaa ja ihmisoikeuksia koskeva eurooppalainen aloite – Euroopan komissio – Tuki kidutuksen uhrien kuntouttamislaitoksille	55

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

I

(Tiedonantoja)

KOMISSIO

Euron kurssi ⁽¹⁾**2. helmikuuta 2001**

(2001/C 37/01)

1 euro	=	7,4624	Tanskan kruunua
	=	8,914	Ruotsin kruunua
	=	0,6364	Englannin puntaa
	=	0,9407	Yhdysvaltain dollaria
	=	1,4046	Kanadan dollaria
	=	108,43	Japanin jeniä
	=	1,5377	Sveitsin frangia
	=	8,205	Norjan kruunua
	=	79,65	Islannin kruunua ⁽²⁾
	=	1,6959	Australian dollaria
	=	2,0895	Uuden Seelannin dollaria
	=	7,2763	Etelä-Afrikan randia ⁽²⁾

⁽¹⁾ *Lähde:* Euroopan keskuspankin ilmoittama viitekurssi.

⁽²⁾ *Lähde:* Komissio.

SIIRTOTYÖLÄISTEN SOSIAALITURVAN HALLINTOTOIMIKUNTA

Kursit valuuttojen muuntamiseksi neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2615/79 mukaisesti

(2001/C 37/02)

Asetuksen (ETY) N:o 574/72 107 artiklan 1, 2, 3 ja 4 kohta

Viitekausi: tammikuuta 2001

Soveltamiskausi: huhtikuuta, toukokuuta, kesäkuuta 2001

	EUR	DKK	GBP	NOK	SEK	ISK	CHF
EUR	—	7,46415	0,634800	8,23552	8,90555	79,8559	1,52909
DKK	0,133974	—	0,0850465	1,10334	1,19311	10,69859	0,204858
GBP	1,57530	11,7583	—	12,9734	14,0289	125,797	2,40878
NOK	0,121425	0,906336	0,0770807	—	1,08136	9,69652	0,185670
SEK	0,112290	0,838147	0,0712814	0,924763	—	8,96699	0,171701
ISK	0,0125226	0,093470	0,00794932	0,103130	0,111520	—	0,0191481
CHF	0,653983	4,88143	0,415149	5,38589	5,82408	52,2244	—

1. Asetuksessa (ETY) N:o 2615/79 vahvistetaan, että komissio laskee toisen valtion kansallisessa valuutassa ilmoitettujen määrien kansalliseksi valuutaksi muuntamiseen käytettävän muuntokurssin, joka perustuu niiden kyseisten valuuttojen vaihtokurssien kuukausittaiseen keskiarvoon 2 kohdassa määritellyn viitekauden aikana, jotka annetaan komissiolle tiedoksi Euroopan valuuttajärjestelmää varten.

2. Viitekausi on:

- seuraavan huhtikuun 1 päivästä sovellettaville muuntokursseille tammikuu,
- seuraavan heinäkuun 1 päivästä sovellettaville muuntokursseille huhtikuu,
- seuraavan lokakuun 1 päivästä sovellettaville muuntokursseille heinäkuu,
- seuraavan tammikuun 1 päivästä sovellettaville muuntokursseille lokakuu.

Kurssit valuuttojen muuntamiseksi julkaistaan helmikuun, toukokuun, elokuun ja marraskuun toisessa Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä (C-sarja).

Yhteisön suuntaviivat valtiontuesta ympäristönsuojelulle

(2001/C 37/03)

A. JOHDANTO

1. Komissio vahvisti vuonna 1994 ympäristönsuojeluun myönnettävää valtiontukea koskevat yhteisön suuntaviivat⁽¹⁾, joiden voimassaolo päättyy 31 päivänä joulukuuta 1999. Suuntaviivojen 4.3 kohdan mukaisesti komissio tarkisti suuntaviivoja vuonna 1996 ja totesi, ettei niitä ollut tarpeen muuttaa ennen voimassaolon päättymistä. Komissio päätti 22 päivänä joulukuuta 1999 jatkaa kyseisten suuntaviivojen voimassaoloaikaa 30 päivään kesäkuuta 2000⁽²⁾. Komissio päätti 28 päivänä kesäkuuta 2000 jatkaa suuntaviivojen voimassaoloaikaa 31 päivään joulukuuta 2000⁽³⁾.
2. Vuoden 1994 suuntaviivojen antamisen jälkeen ympäristönsuojelu on kehittynyt nopeasti jäsenvaltioiden ja yhteisön aloitteesta sekä maailmanlaajuisella tasolla erityisesti Kioton pöytäkirjan tekemisen vuoksi. Jäsenvaltiot toimivat aktiivisemmin esimerkiksi energia-alalla ja soveltavat tähän asti vähän käytettyjä tukimuotoja, kuten veronhuojennuksia tai verovapauksia. Myös uusia toimintatuen muotoja näyttää kehittyvän. Uusien suuntaviivojen antaminen vaikuttaa siten tarpeelliselta, jotta jäsenvaltiot ja yritykset tunnistavat perusteet, joita komissio soveltaa päättäessään, soveltuvatko jäsenvaltioiden suunnittelemat tukitoimenpiteet yhteismarkkinoille.
3. EY:n perustamissopimuksen 6 artiklan mukaisesti valtiontukien valvontaa ympäristöalalla koskevaan komission politiikkaan on sisällytettävä ympäristönsuojeluun liittyvät vaatimukset erityisesti kestävän kehityksen edistämiseksi. Kilpailupolitiikka ja ympäristöpolitiikka eivät siten ole vastakkaisia toimintalinjoja, vaan ympäristönsuojeluvaatimukset on sisällytettävä kilpailupolitiikan määritelmiin ja toteuttamiseen kestävän kehityksen edistämiseksi⁽⁴⁾.
4. Ympäristötarpeiden huomioon ottaminen pitkällä aikavälillä ei kuitenkaan merkitse sitä, että kaikenmuotoinen tuki on hyväksyttävä. Tästä syystä on otettava huomioon tukien vaikutukset kestävän kehityksen ja saastuttaja maksaa -periaatteen täysimääräisen soveltamisen edistämiseksi. Tietyt tuet kuuluvat kiistämättä tähän ryhmään, varsinkin mahdollistaessaan korkean ympäristönsuojelutason saavuttamisen ja samalla ympäristökustannusten sisällyttämisen hinnoitteluun. Toiset tuet sitä vastoin voivat olla jäsenval-

tioiden väliseen kauppaan ja kilpailuun aiheutuvien kielteisten vaikutusten lisäksi vastoin saastuttaja maksaa -periaatetta ja haitata kestävän kehityksen toteutumista. Tällaisesta tilanteesta voisi olla kyse esimerkiksi sellaisten tukien tapauksessa, joilla pyritään ainoastaan edistämään sopeutumista uusien, pakollisten yhteisön ympäristönormien soveltamiseen.

5. Näissä suuntaviivoissa komissio pyrkii määrittämään, missä määrin ja millä edellytyksillä valtiontuet voivat olla tarpeen ympäristönsuojelun ja kestävän kehityksen varmistamiseksi ilman suhteetonta vaikutusta kilpailuun ja talouskasvuun. Tämä arviointi on tehtävä vuonna 1994 annettujen suuntaviivojen soveltamisesta saatujen kokemusten perusteella ja siinä on otettava huomioon ympäristöpolitiikan alalla sen jälkeen tapahtuneet muutokset.

B. MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA

6. Ympäristönsuojelun käsite: Näissä suuntaviivoissa komissio tarkoittaa ympäristönsuojelulla kaikkia toimenpiteitä, joilla pyritään korjaamaan tai ennaltaehkäisemään fyysiselle ympäristölle tai luonnonvaroille aiheutuvia haittoja tai edistämään luonnonvarojen järkipäristä käyttöä.

Komissio katsoo, että hankkeet energiansäästön ja uusiutuvan energian käytön edistämiseksi kuuluvat ympäristönsuojelutoimenpiteisiin. Energiansäästötoimenpiteillä tarkoitetaan toimia, joiden avulla yritykset voivat vähentää tuotantoprosessiensa energiankulutusta. Vähemmän luonnonvaroja kuluttavien koneiden tai kuljetusvälineiden kehittäminen ja tuotanto eivät kuulu näiden suuntaviivojen soveltamisalaan. Tehdaslaitosten tai muiden tuotantolaitosten sisäiset toimet, joiden tarkoituksena on parantaa turvallisuutta tai hygieniaa, ovat tärkeitä ja mahdollisesti myös tukikelpoisia, mutta ne eivät kuitenkaan kuulu näiden suuntaviivojen soveltamisalaan.

Käsite kustannusten sisällyttäminen hintoihin: Näissä suuntaviivoissa kustannusten sisällyttämisellä hinnoitteluun tarkoitetaan sitä, että yritysten on sisällytettävä tuotantokustannuksiinsa myös kaikki ympäristönsuojelukustannukset.

Periaate saastuttaja maksaa: Periaate, jonka mukaan saastuttajan aiheuttajan on maksettava puhdistustoimien kustannukset.

Saastuttaja: Saastuttaja pilaa ympäristöä välittömästi tai välillisesti taikka aikaansaa ympäristön pilaantumiseen johtavat olosuhteet⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EYVL C 72, 10.3.1994, s. 3.

⁽²⁾ EYVL C 14, 19.1.2000, s. 8.

⁽³⁾ EYVL C 184, 1.7.2000, s. 25.

⁽⁴⁾ Komission pyrkimyksistä varmistaa ympäristöpolitiikan sisällyttäminen muihin politiikan aloihin muistutettiin myös 26 päivänä toukokuuta 1999 annetussa Kölnin raportissa ympäristökysymysten yhdistämisestä sekä kertomuksessa Helsingissä kokoontuneelle Eurooppa-neuvostolle ympäristönäkökohtien ja kestävän kehityksen sisällyttämisestä yhteisön politiikkaan, SEC(1999) 194 lopullinen.

⁽⁵⁾ Kustannusten kohdentamisesta ja ympäristöä koskevasta julkisten viranomaisten toiminnasta 3 päivänä maaliskuuta 1975 annettu neuvoston suositus (EYVL L 194, 25.7.1975, s. 1).

Todellisiin kustannuksiin perustuvat hinnat: Käsite merkitsee sitä, että tavaroiden tai palvelujen hinnat kattavat kaikki ulkoiset kustannukset, jotka liittyvät niiden tuotannosta ja markkinoille saattamisesta aiheutuviin kielteisiin ympäristövaikutuksiin.

Yhteisön normi: Yhteisön pakollinen ympäristösäännös, jolla vahvistetaan saavutettava ympäristönsuojelun taso, sekä yhteisön lainsäädäntöön perustuva velvoite käyttää parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa edellyttäen, että se ei aiheuta kohtuuttomia kustannuksia. ⁽⁶⁾

Uusiutuvat energialähteet: Uusiutuvat, muut kuin fossiiliset energialähteet, kuten tuuli-, aurinko-, maalämpö-, aalto- ja vuorovesienergia, teholtaan alle 10 megawatin vesivoimalat sekä biomassa. Biomassalla tarkoitetaan maa- ja metsätaloustuotteita, maa- ja metsätalouden ja elintarviketeollisuuden kasvijätteitä sekä käsittelemätöntä puu- ja korkkijätettä. ⁽⁷⁾

Uusiutuvista energialähteistä tuotettu sähkö: Yksinomaan uusiutuvia energialähteitä käyttävissä voimaloissa tuotettu sähkö sekä perinteisiä energialähteitä käyttävissä hybridi-voimaloissa erityisesti varakiintiöihin tuotettu sähkö, joka on peräisin uusiutuvista energialähteistä ⁽⁸⁾.

Ympäristövero: "Maksua voidaan pitää ympäristömaksuna, jos maksun veropohjalla on selkeä kielteinen vaikutus ympäristöön. Maksua voidaan pitää ympäristömaksuna myös silloin, kun sillä on vähemmän selvä mutta kuitenkin havaittava myönteinen ympäristövaikutus. [...] Yleissääntönä on, että jäsenvaltioiden tulee osoittaa maksun arvioitu ympäristövaikutus [...]". ⁽⁹⁾

⁽⁶⁾ Parhaan käytettävissä olevan tekniikan käsite (best available technology, BAT) otettiin yhteisön lainsäädännössä käyttöön tiettyjen yhteisön vesiympäristöön päästettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamasta pilaantumisesta 4 päivänä toukokuuta 1976 annetussa neuvoston direktiivissä 76/464/EY (EYVL L 129, 18.5.1976, s. 23). Sitä muutettiin hieman teollisuuslaitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen estämisestä 28 päivänä kesäkuuta 1984 annetussa direktiivissä 84/360/EY (EYVL L 188, 16.7.1984, s. 20). Ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24 päivänä syyskuuta 1996 annetussa neuvoston direktiivissä 96/61/EY (EYVL L 257, 10.10.1996, s. 26) käsitteä kehitettiin ja vakiinnutettiin. Kyseisen direktiivin soveltamisalaan kuuluvat teollisuuslaitokset, joiden pilaamispotentiaali on merkittävä. Direktiiviä on marraskuusta 1999 sovellettu uusiin laitoksiin ja olemassa oleviin laitoksiin tehtyihin huomattaviin muutoksiin. Olemassa olevien laitosten on noudatettava direktiivin säännöksiä lokakuuhun 2007 mennessä. Siihen asti sovelletaan edellä mainittujen direktiivien säännöksiä, jotka koskevat parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa. Tavallisesti käytännön normien eli parhaaseen käytettävissä olevaan tekniikkaan perustuvien päästö- ja energiankulutusrajojen määrittämisestä vastaavat kansalliset viranomaiset eikä yhteisö.

⁽⁷⁾ Tämä määritelmä sisältyy komission ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi uusiutuvista energialähteistä tuotetun sähkön käytön edistämisestä sähkön sisämarkkinoilla (EYVL C 311 E, 31.10.2000, s. 320). Kun parlamentti ja neuvosto ovat antaneet direktiivin, komissio soveltaa siinä vahvistettua lopullista määritelmää.

⁽⁸⁾ Sama huomautus kuin alaviitteessä 7.

⁽⁹⁾ Ympäristöverot ja julkiset ympäristömaksut yhtenäismarkkinoilla, KOM(97) 9 lopullinen.

7. Soveltamisala: Näitä suuntaviivoja sovelletaan ympäristönsuojeluun myönnettyyn tukeen ⁽¹⁰⁾ kaikilla EY:n perustamissopimuksen soveltamisalaan kuuluvilla aloilla, mukaan luettuina erityisten valtioneuvostojen soveltamisalaan kuuluvat alat (terästeollisuus ⁽¹¹⁾, laivanrakennus, moottori-ajoneuvot, synteettikuidut, liikenne ja kalastus), lukuun ottamatta maatalousalan valtioneuvostosta annettujen yhteisön suuntaviivojen ⁽¹²⁾ kattamia aloja. Näitä suuntaviivoja sovelletaan kalastuksen ja vesiviljelyn alalla, rajoittamatta kuitenkaan kalatalousalan rakenteellisia toimia koskevista yksityiskohtaisista säännöistä ja edellytyksistä 17 päivänä joulukuuta 1999 annettuun neuvoston asetukseen (EY) N:o 2792/1999 ⁽¹³⁾ ja kalastuksen ja vesiviljelyn alalla myönnettävää valtiontukea koskeviin suuntaviivoihin sisältyvien säännösten soveltamista ⁽¹⁴⁾. Ympäristöalan tutkimus- ja kehitystyöhön myönnettävään valtiontukeen sovelletaan puolestaan voimassa olevia, tutkimus- ja kehitystyöhön myönnettävää valtiontukea koskevia yhteisön puitteita ⁽¹⁵⁾. Komissio katsoo lisäksi, että ympäristöalan koulutustukiin ei liity sellaisia erityispiirteitä, jotka oikeuttaisivat kohteellemaan niitä eri tavalla. Komissio tutkii nämä tuet Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan soveltamisesta koulutustukeen 12 päivänä tammikuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 68/2001 säännösten mukaisesti ⁽¹⁶⁾.

Yhteisön säännöistä valtion tuesta terästeollisuudelle 18 päivänä joulukuuta 1996 tehdyn komission päätöksen N:o 2496/96/EHTY 3 artiklan nojalla tarkoitettua terästeollisuuden alalla myönnettävää ympäristönsuojelutukea ⁽¹⁷⁾ arvioidaan 10. maaliskuuta 1994 Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä C 72 julkaistujen, ympäristönsuojeluun myönnettävää valtiontukea koskevien yhteisön suuntaviivojen mukaisesti EHTY:n perustamissopimuksen voimassaolon päättymiseen asti.

Näitä suuntaviivoja ei sovelleta hukkakustannuksiin, joista laaditaan erillinen asiakirja ⁽¹⁸⁾. Komissio muistuttaa, että EY:n perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen 12 päivänä tammikuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 69/200 ⁽¹⁹⁾ mukaan 87 artiklaa ei sovelleta tukeen, jonka määrä on enintään 100 000 euroa ja joka myönnetään yritykselle kolmen vuoden ajaksi. Asetusta ei kuitenkaan sovelleta maatalouteen, kalastukseen, liikenteeseen eikä EHTY:n perustamissopimuksen soveltamisalaan kuuluviin aloihin.

⁽¹⁰⁾ Näiden suuntaviivojen tarkoituksena ei ole pohtia valtiontuen käsitteä. Käsite on vahvistettu EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa sekä Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännössä.

⁽¹¹⁾ Näiden suuntaviivojen tämän kohdan kolmannessa alakohdassa määrätyn rajoituksen.

⁽¹²⁾ EYVL C 28, 1.2.2000, s. 2.

⁽¹³⁾ EYVL L 337, 30.12.1999, s. 10.

⁽¹⁴⁾ EYVL C 100, 23.7.1997, s. 12. Komissio muistuttaa, että nämä suuntaviivat koskevat ainoastaan ympäristönsuojeluun myönnettävää tukea, eivätkä ne rajoita yhteisön muiden valtioneuvostojen soveltamista näiden suuntaviivojen 74 kohdassa tarkoitettujen tuen kasautumista koskevien sääntöjen asettamissa rajoissa.

⁽¹⁵⁾ EYVL C 45, 17.2.1996, s. 5.

⁽¹⁶⁾ EYVL L 10, 13.1.2001, s. 20.

⁽¹⁷⁾ EYVL L 338, 28.12.1996, s. 42.

⁽¹⁸⁾ Hukkakustannuksilla tarkoitetaan tässä yrityksille aiheutuvia kustannuksia, jotka perustuvat sitoumuksiin, joita yritykset eivät enää pysty täyttämään sen jälkeen kun kilpailu on vapautettu kyseisellä toimialalla

⁽¹⁹⁾ EYVL L 10, 13.1.2001, s. 30.

C. VALTIONTUEN VALVONTAPOLITIikka JA YMPÄRISTÖPOLITIikka

8. Yhteisön ympäristöpolitiikalle oli 1970- ja 1980-luvuilla tyypillistä ympäristöongelmien korjaamiseen pyrkivä lähestymistapa. Painopistealueena olivat ympäristöpolitiikan tärkeimmät osat huomioon ottavien normien laatiminen.
9. Vuonna 1993 hyväksytty yhteisön viides ympäristöohjelma "Kohti kestävää kehitystä" ⁽²⁰⁾ merkitsi tiettyä muutosta tähän lähestymistapaan. Siinä korostetaan tarvetta ottaa käyttöön pitkän aikavälin politiikka kestävän kehityksen aikaansaamiseksi. Tavoitteena on yhteensovittaa pitkällä aikavälillä Euroopan talouden kehitys ja ympäristönsuojeluvaihtoehdot. EY:n perustamissopimuksen 6 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna Amsterdamin sopimuksella, määrätään, että yhteisön toiminnassa ei enää voida pelkätään reagoida aiheutuneisiin ympäristöongelmiin, vaan ympäristönsuojelua koskevat vaatimukset on sisällytettävä etukäteen yhteisön politiikan ja toiminnan määrittelyyn ja toteuttamiseen. Myös sosiaalis-taloudellisten toimijoiden aktiivista osallistumista tähän on tuettava.
10. Perustamissopimuksen 174 artiklassa määrätään myös, että yhteisön politiikan on pohjaututtava saastuttaja maksaa-periaatteelle. Yritysten on sisällytettävä ympäristökustannukset hintoihin kuten muut tuotantokustannukset. Noudattaakseen tätä politiikkaa komissio tukeutuu seuraaviin ohjauskeinoihin: sääntely erityisesti normeja antamalla, vapaaehtoiset sopimukset tai taloudelliset keinot.
11. Komissio laati vuonna 1996 selvityksen yhteisön viidennen ympäristöä koskevan toimintaohjelman edistymisestä. Siinä todetaan, että viidennen ympäristöohjelman kokonaisstrategia ja tavoitteet ovat edelleen ajankohtaisia. Ympäristönäkökohtien ja kestävän kehityksen sisällyttämisessä muuhun yhteisön politiikkaan on selkeästi edistytty. Ongelmana on kuitenkin se, ettei poliittisten päättäjien, yritysten ja kansalaisten asenteissa ole tapahtunut todellista muutosta. Ympäristöongelmien suhteen on kehitettävä yhteisvastuullisuuden käsitettä ja saatettava jokainen kansalainen tietoiseksi ympäristöasioiden tärkeydestä.
12. Komissio antoi vuonna 1999 yleisarvion viidennestä ympäristöohjelmasta. Kyseisessä tiedonannossa todetaan, että vaikka viides ympäristöohjelma on lisännyt tietoisuutta siitä, että sidosryhmien, kansalaisten ja muiden alojen päätöksentekijöiden on aktiivisesti pyrittävä saavuttamaan ympäristötavoitteet, edistyminen ympäristön kannalta haitallisten taloudellisten ja yhteiskunnallisten suuntausten muuttamisessa on ollut vähäistä.
13. Yleisarviossa todetaan myös, että "samalla on yhä selvempää, että ympäristöhaitoista aiheutuu kustannuksia koko yhteiskunnalle ja että ympäristötoimenpiteistä voidaan saada hyötyä taloudellisen kasvun, työllisyyden ja kilpailukyvyyn muodossa". Lisäksi esitetään, että "saastuttaja maksaa -periaatteen tehokas toteuttaminen sekä ympäristökustannusten sisällyttäminen saastuttajan kustannuksiin ovat edelleen ehdottoman tärkeitä" ⁽²¹⁾.
14. Ympäristönsuojeluun myönnetyn valtiontuen valvontaa koskevan komission politiikan on sen vuoksi vastattava seuraavaan kahteen vaatimukseen:
- varmistettava kilpailu markkinoilla ja edistettävä samalla sisämarkkinoiden toteuttamisen loppuunsaattamista sekä yritysten välistä tehokasta kilpailua;
 - varmistettava ympäristönsuojeluvaihtoehtojen sisällyttäminen kilpailu- politiikkaan ja toteuttamiseen kestävän kehityksen edistämiseksi. Komissio on sitä mieltä, että ympäristökustannusten sisällyttäminen hintoihin on ensisijainen tavoite. Tähän voidaan päästä eri tavoin, kuten markkinalähtöisin ohjauskeinoin tai sääntelyyn perustuvien keinoin, jotka ovat tehokkain väline edellä esitettyjen tavoitteiden saavuttamiseksi.
15. Ympäristökustannusten sisällyttäminen hintoihin johtaa todellisiin kustannuksiin perustuvaan hintatasoon, koska talouden toimijat päättävät varojensa käytöstä niiden tavaroiden ja palvelujen hinnan perusteella, joita halutaan hankkia. Viidennen ympäristöohjelman etenemisestä laaditussa yleisarviossa korostetaan, että todellisiin kustannuksiin perustuvaa hintatasoa ei ole saavutettu, sillä hinnat eivät heijasta ympäristökustannuksia. Tämä rajoittaa mahdollisuuksia saattaa kansalaiset tietoisiksi asian tärkeydestä, ja sen seurauksena edistetään luonnonvarojen liikkakäyttöä.
16. Todellisiin kustannuksiin perustuvat hinnat jokaisella taloudellisen toiminnan tasolla ovat paras keino saattaa kaikki toimijat tietoisiksi ympäristönsuojelun aiheuttamista kustannuksista. Sen lisäksi, että valtiontuilla saattaa olla kielteisiä vaikutuksia kauppaan ja kilpailuun, ne ovat yleisesti vastoin todellisiin kustannuksiin perustuvien hintojen tavoitetta, koska ne antavat tietyille yrityksille mahdollisuuden supistaa keinotekoisesti kustannuksiaan ja olla paljastamatta ympäristönsuojelun kustannuksia kuluttajille. Näin ollen eräät tuet voivat pitkällä aikavälillä olla vastoin kestävän kehityksen tavoitteita.
17. Komission vuonna 1994 vahvistamat yhteisön suuntaviivat ovat osa tätä yhteisön politiikkaa. Yleisesti ottaen yrityksille myönnettävät tuet toimivat vastoin saastuttaja maksaa -periaatetta ja yritysten tarvetta sisällyttää ympäristökustannukset hintoihin.
18. Suuntaviivoissa täsmennetään kuitenkin, että tuen myöntäminen voi olla oikeutettua kahdessa tapauksessa:
- tietyissä olosuhteissa ympäristökustannusten täydellinen sisällyttäminen hintoihin ei vielä ole mahdollista, ja tuet voivat edistää yritysten sopeutumista normeihin tarjoamalla **tilapäisen ratkaisun**;

⁽²⁰⁾ EYVL C 138, 17.5.1993, s. 1.

⁽²¹⁾ Euroopan ympäristöpolitiikan tuleva suunta - Yleisarvio Euroopan yhteisön ympäristöä ja kestävää kehitystä koskevasta poliittisesta toimintaohjelmasta "Kohti kestävää kehitystä" (KOM(1999) 543 lopullinen, 24.11.1999).

- b) tuella voi myös olla **kannustava** vaikutus, erityisesti rohkaisemalla yrityksiä ylittämään normit tai tekemään ylimääräisiä investointeja tuotantolaitostensa muuttamiseksi vähemmän saastuttaviksi.
19. Vuonna 1994 annetuissa ympäristönsuojeluun myönnettävää tukea koskevilla suuntaviivoissa komissio totesi, että tietyissä tapauksissa ympäristökustannusten täydellinen sisällyttäminen hinnoitteluun ei ollut vielä mahdollista ja että tuet voisivat osoittautua välttämättömiksi tilapäisratkaisuuksi. Vuoden 1994 jälkeen on kuitenkin tapahtunut seuraavia muutoksia:
- a) Yhteisön viides ympäristöohjelma pohjautui jo saastuttaja maksaa -periaatteelle ja tarpeelle sisällyttää ympäristökustannukset hintoihin. Yrityksillä on siten ollut seitsemän vuotta aikaa sopeutua tämän periaatteen asettamiseen toteuttamiseen.
- b) Vuonna 1996 tehdyssä selvityksessä viidennen ympäristöohjelman edistymisestä ja vuoden 1999 yleisarviossa vahvistetaan uudelleen tarve varmistaa ympäristökustannusten sisällyttäminen hintoihin ja markkinalähtöisten ohjauskeinojen käyttö, jotta ympäristön parantamisessa voitaisiin edistyä merkittävällä tavalla.
- c) Markkinalähtöisten keinojen ja todellisiin kustannuksiin perustuvien hintojen käyttöön kannustetaan myös Kioton pöytäkirjassa ilmastonmuutoksista.
20. Sen vuoksi komissio on sitä mieltä, että tukia myöntämällä ei enää voida korvata ympäristökustannusten sisällyttämistä hintoihin. Ympäristövaatimusten huomioon ottaminen pitkällä aikavälillä edellyttää todellisiin kustannuksiin perustuvaa hintatasoa ja ympäristönsuojelukustannusten täydellistä sisällyttämistä hintoihin. Komissio katsoo, että tukien myöntäminen ei ole enää oikeutettua tapauksissa, joissa investoinnin tarkoituksena on yksinomaan saattaa yrityksen toiminta voimassa olevien tai uusien yhteisön teknisten normien mukaiseksi. Komissio katsoo kuitenkin, että pk-yritysten erityisongelmien helpottamiseksi näille yrityksille on mahdollista myöntää tukea uusien yhteisön normien noudattamiseen kolmen vuoden ajan kyseisten normien antamisesta. Tuet voivat sen sijaan osoittautua hyödyllisiksi, jos ne kannustavat saavuttamaan yhteisön normeissa vaadittua korkeamman ympäristönsuojelun tason. Tällaisesta tilanteesta on kyse, kun jäsenvaltio ottaa käyttöön yhteisön normeja tiukemmat kansalliset normit, joiden avulla voidaan saavuttaa korkeampi ympäristönsuojelun taso. Näin on myös silloin, kun yritys tekee ympäristöinvestointeja ylittäen tiukimmat voimassa olevat yhteisön normit tai yhteisön normien puuttuessa.
21. Tuella ei sen sijaan ole kannustavaa vaikutusta tapauksissa, joissa kyse on ainoastaan voimassa olevien tai uusien yhteisön teknisten normien noudattamisesta. Normit ovat osa yhteistä lainsäädäntöä, jota yritysten on noudatettava, eikä tukea suinkaan tarvitse myöntää sen vuoksi, että kannustettaisiin yrityksiä noudattamaan lainsäädäntöä ⁽²²⁾.

⁽²²⁾ Lukuun ottamatta pk-yrityksiä, kuten näiden suuntaviivojen 20 kohdassa esitetään.

Energia-alan ja veronhuojennusten erityistilanne

22. Energia-alalla on tapahtunut vuoden 1994 suuntaviivojen antamisen jälkeen merkittäviä muutoksia, jotka on otettava huomioon.
23. Tietyt jäsenvaltiot ovat jo ottaneet, ovat ottamassa tai saattavat tulevaisuudessa ottaa käyttöön veroja, joilla on myönteisiä vaikutuksia ympäristönsuojeluun. Verovapautuksia tai veronhuojennuksia myönnetään toisinaan tietyn tyyppisille yrityksille, jotta voitaisiin välttää niiden joutuminen vaikeaan kilpailutilanteeseen. Komissio katsoo, että tällaiset toimenpiteet voivat olla perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitettua valtiontukea. Verojen käyttöönotosta seuraavat myönteiset vaikutukset voivat kuitenkin tasapainottaa kyseisen kaltaisten tukien kielteisiä piirteitä. Jos poikkeukset ovat tarpeen kaikista tuotteista kannettavien verojen käyttöönoton tai ylläpitämisen takaamiseksi, ne voidaan komission mielestä hyväksyä tietyin edellytyksin määrääjäksi. Jos kyseiset edellytykset täyttyvät, ajanjakso voi olla 10 vuotta. Tämän 10 vuoden kauden jälkeen jäsenvaltiot voivat ilmoittaa komissiolle uudelleen kyseisistä toimenpiteistä ja komissio voi hyväksyä ne uudelleen samoin ehdoin ottaen huomioon ympäristön tilanteen kohentamisessa saavutetut myönteiset tulokset.
24. Jäsenvaltioiden toimenpiteet uusiutuvan energian sekä lämmön ja sähkön yhteistuotannon hyväksi ovat myös lisääntyneet viime vuosina ja yhteisö kannustaa niiden käyttöä merkittävien ympäristöetujen vuoksi. Jos uusiutuvan energian sekä lämmön ja sähkön yhteistuotannon hyväksi toteutettuihin toimenpiteisiin sisältyy valtiontukea, se voidaan komission käsityksen mukaan hyväksyä tietyin edellytyksin. On kuitenkin varmistettava, että tuki ei ole vastoin perustamissopimuksen muita määräyksiä tai perustamissopimuksen nojalla annettua lainsäädäntöä.

D. YMPÄRISTÖNSUOJELUTUKIEN SUHTEELLINEN MERKITYS

25. Euroopan unionin valtiontuista tehdyn kahdeksannen yleiskatsauksen ⁽²³⁾ puiteissa kerätyt tiedot osoittavat, että vuosina 1996–1998 ympäristönsuojeluun myönnettyt tuet muodostivat keskimäärin ainoastaan 1,85 prosenttia kaikista tehdasteollisuuden ja palvelujen alalla myönnettyistä tuista.
26. Kaudella 1994–1999 pääosa ympäristönsuojelutuista myönnettiin avustuksina. Muita tukimuotoja kuten matalakorkoisia lainoja ja valtion takauksia käytetään edelleen vähän.
27. Tarkasteltaessa aloja, joilla tukea myönnettiin, voidaan todeta, että viimeisellä jaksolla 1998–1999 tuet energia-alalla lisääntyivät. Sekä energiansäästöä että uuden ja uusiutuvan energian käyttöä tuettiin erityisesti ympäristöveroilla.

⁽²³⁾ KOM(2000) 205 lopullinen, 11.4.2000.

E. YMPÄRISTÖNSUOJELUTUKIEN YLEISET HYVÄKSYMISEDELLYTYKSET

E.1 Investointituet

E.1.1 Siirtymäkauden tuki pk-yrityksille uusien yhteisön normien noudattamista varten

28. Investointituen myöntäminen pk-yrityksille voidaan hyväksyä kolmen vuoden ajan uusien pakollisten yhteisön normien antamisesta. Tuella on edistettävä uusien normien noudattamista ja tuen suurin sallittu enimmäistaso on 15 prosenttia (brutto) tukikelpoisista kustannuksista.

E.1.2 Yhteisön normien ylittämiseen myönnettävien investointitukien yleiset hyväksymisedellytykset

29. Investointituet, joiden avulla yritykset voivat ylittää sovellettavat yhteisön normit, voidaan hyväksyä. Tuen osuus saa kuitenkin olla enintään 30 prosenttia brutto 37 kohdassa määritellyistä tukikelpoisista investointikustannuksista. Kyseisiä edellytyksiä sovelletaan myös silloin kun yritykset toteuttavat investointeja pakollisten yhteisön normien puuttuessa ja kun yritysten on toteutettava investointeja saattaakseen toimintansa sovellettavia yhteisön normeja tiukempien kansallisten normien mukaiseksi.

E.1.3 Investoinnit energia-alalla

30. Edellä 6 kohdassa määritellyt energiansäästöinvestoinnit rinnastetaan ympäristönsuojeluinvestointeihin. Tällaisilla investoinneilla on suuri merkitys, kun yhteisön ympäristönsuojelutavoitteet pyritään saavuttamaan taloudellisella tavalla⁽²⁴⁾. Näille investoinneille voidaan siten myöntää investointitukea, jonka perustaso on 40 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista.

31. Sähkön ja lämmön yhteistuotantoon tehtyihin investointeihin voidaan myös soveltaa näitä suuntaviivoja. On kuitenkin osoitettava, että kyseiset investoinnit edistävät ympäristönsuojelua, koska energian muuntamisen hyötysuhde⁽²⁵⁾ on poikkeuksellisen korkea, ne mahdollistavat energiankulutuksen vähentämisen tai tuotantoprosessi aiheuttaa vähemmän vahinkoa ympäristölle. Komissio ottaa tässä huomioon etenkin tuotantoprosessissa käytetyn primaarienergiamuodon. Sähkön ja lämmön yhteistuotantoon perustuvan energian käytön lisääminen on myös yksi yhteisön keskeisistä ympäristönsuojelutavoitteista⁽²⁶⁾. Näille investoinneille voidaan siten myöntää investointitukea, jonka perustaso on 40 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista.

⁽²⁴⁾ Toimintasuunnitelma energiatehokkuuden parantamiseksi Euroopan yhteisössä (KOM(2000) 247 lopullinen, 26.4.2000).

⁽²⁵⁾ Energian muuntamisen hyötysuhteella tarkoitetaan tässä sekundaarienergian tuottamiseen tarvittun primaarienergian määrän ja todella tuotetun sekundaarienergian määrän välistä suhdetta. Hyötysuhde lasketaan seuraavasti: tuotettu sähköenergia + tuotettu lämpöenergia / käytetty energia.

⁽²⁶⁾ Yhteisön strategiasta yhdistetyn lämmön ja sähkön tuotannon edistämiseksi 18 päivänä joulukuuta 1997 annettu neuvoston päätöslauselma (EYVL C 4, 8.1.1998, s. 1).

32. Investoinnit uusiutuvaan energiaan rinnastetaan pakollisten yhteisön normien puuttuessa tehtyihin ympäristöinvestointeihin. Lisäksi on otettava huomioon, että toimenpiteet näiden energiamuotojen edistämiseksi ovat etusijalla yhteisön ympäristöpolitiikassa⁽²⁷⁾. Kyse on pitkän aikavälin hankkeista, joiden toteuttamista pitäisi kannustaa enemmän. Tästä syystä uusiutuvaan energiaan tehtyihin investointeihin myönnettävän tuen perustaso on 40 prosenttia.

Komissio katsoo, että lisäksi on suosittava uusiutuvaa energiaa käyttäviä laitoksia, jotka voivat toimittaa tarpeeksi energiaa täyttämään omavaraisesti kokonaisen yhteisön, kuten saaren tai taajaman energiatarpeet. Tällaisten investointien osalta 40 prosentin perustasoa voidaan korottaa 10 prosenttiyksiköllä.

Komissio katsoo, että jos investoinnit osoitetaan välttämättömiksi, jäsenvaltiot voivat myöntää uusiutuvaan energiaan kohdistuvia investointitukia, jotka kattavat jopa tukikelpoiset kustannukset kokonaisuudessaan. Nämä laitokset eivät voi saada missään muussa muodossa myönnettäviä tukia.

E.1.4 Lisätuki tukialueilla sijaitseville yrityksille

33. Tukikelpoisilla alueilla toimivat yritykset voivat saada kansallisista aluetukijärjestelmistä tukea alueellisen kehityksen turvaamiseksi. Jotta kyseisiä yrityksiä kannustettaisiin investoimaan enemmän ympäristönsuojeluun, niille on tarvittaessa voitava myöntää lisätukea 29 kohdassa tarkoitettuja ympäristöinvestointeja varten⁽²⁸⁾.

34. Näin ollen 37 kohdassa määriteltyihin tukikelpoisiin kustannuksiin aluetukikelpoisilla alueilla sovellettavan ympäristötuen enimmäisosuus määritetään seuraavasti:

Tukialueilla myönnettävän tuen enimmäistaso on seuraavasta kahdesta vaihtoehdosta korkeampi:

- a) ympäristöinvestointeihin myönnettävän tuen perustaso, eli 30 prosenttia brutto (yhteinen järjestelmä), 40 prosenttia brutto (investoinnit uusiutuvaan energiaan ja sähkön ja lämmön yhteistuotantoon) tai 50 prosenttia brutto (investoinnit uusiutuvaan energiaan, jotka mahdollistavat energian toimituksen koko yhteisölle), jota korotetaan 5 prosenttiyksikköä (brutto) 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan alueilla ja 10 prosenttiyksikköä (brutto) 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan alueilla⁽²⁹⁾; tai

⁽²⁷⁾ Uusiutuvista energialähteistä 8 päivänä kesäkuuta 1998 annettu neuvoston päätöslauselma (EYVL C 198, 24.6.1998, s. 1).

⁽²⁸⁾ Tällainen lisätuki ei sovellu tilanteisiin, joissa jäsenvaltio myöntää 32 kohdan kolmannen alakohdan mukaista investointitukea (tuki on 100 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista).

⁽²⁹⁾ Tukialueilla tehtäviin investointeihin voidaan myöntää investointitukea, jos alueellista valtiontukea koskeissa yhteisön suuntaviivoissa asetetut edellytykset täyttyvät (EYVL C 74, 10.3.1998, s. 9).

- b) aluetuen taso, jota korotetaan 10 prosenttiyksiköllä (brutto).

E.1.5 Lisätuki pk-yrityksille

35. Edellä 29–32 kohdassa tarkoitettuja investointeja tekevien pienten ja keskisuurten yritysten osalta voidaan hyväksyä 10 prosenttia (brutto) korkeampi tuki ⁽³⁰⁾ Näissä suuntaviivoissa käytetty pienten ja keskisuurten yritysten määritelmä on voimassa olevissa yhteisön teksteissä annettu määritelmä ⁽³¹⁾.

Edellä mainitut tukialueilla ja pk-yrityksille myönnettävät lisätuet saavat kasautua muun tuen kanssa, mutta ympäristötuen enimmäisosuus ei saa ylittää 100:aa prosenttia (brutto) tukikelpoisista kustannuksista. Pk-yrityksille ei saa myöntää kaksinkertaista lisätukea soveltamalla sekä alueetta ympäristötukimääryksiä ⁽³²⁾.

E.1.6 Huomioon otettavat investoinnit

36. Kyseeseen tulevat investoinnit maa-alueisiin, jos ne ovat ehdottomasti tarpeen ympäristötavoitteiden saavuttamiseksi, ja rakennuksiin sekä saastumisen ja haittojen vähentämiseen ja ehkäisemiseen tarkoitettuihin laitoksiin ja laitteisiin tai tuotantomenetelmien mukauttamiseen ympäristönsuojelutarkoituksessa.

Kyseeseen voivat tulla myös tekniikkansiirtoon liittyvät kustannukset, kuten käyttölopun tai patentoidun ja patentoitamattoman teknisen taitotiedon hankkiminen. Tällaisen aineettoman omaisuuden on kuitenkin täytettävä seuraavat edellytykset:

- a) se on katsottava poistokelpoiseksi omaisuudeksi;
- b) se on hankittu markkinaehdoin yritykseltä, jossa ostajalla ei ole välitöntä eikä välillistä määräysvaltaa;
- c) se on kirjattava yrityksen varoihin ja sen on pysyttävä tuensaajayrityksessä ja sen käytössä vähintään viiden vuoden ajan tuen myöntämisestä, jollei kyseinen aineeton omaisuus ole selvästi vanhentunutta tekniikkaa. Jos kyseinen omaisuus kuitenkin myydään viiden vuoden kuluessa, myynnistä saatu tuotto on vähennettävä tukikelpoisista kustannuksista ja tuki on tarvittaessa maksettava takaisin osittain tai kokonaisuudessaan.

⁽³⁰⁾ Tällainen lisätuki ei sovellu tilanteisiin, joissa jäsenvaltio myöntää 32 kohdan kolmannen alakohdan mukaista investointitukea (tuki on 100 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista).

⁽³¹⁾ Pienten ja keskisuurten yritysten määritelmästä 3 päivänä huhtikuuta 1996 annettu komission suositus (EYVL L 107, 30.4.1996, s. 4).

⁽³²⁾ Pk-yritysten investoinneille voidaan myöntää investointitukea Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan soveltamisesta pienille ja keskisuurille yrityksille myönnettyyn valtiontukeen 12 päivänä tammikuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 70/2001 (EYVL L 10, 13.1.2001, s. 33) säännösten mukaisesti.

E.1.7 Tukikelpoiset kustannukset

37. Tukikelpoiset kustannukset on rajattava tarkoin ympäristötavoitteiden saavuttamisesta aiheutuviin lisäkustannuksiin.

Tämä merkitsee seuraavaa: Jos ympäristönsuojeluinvestointien kustannuksia ei voida helposti erottaa kokonaiskustannuksista, komissio soveltaa arvioinnissaan objektiivisia ja avoimia menetelmiä. Se voi ottaa huomioon esimerkiksi kustannukset sellaisesta teknisestä vastaavasta investoinnista, jonka avulla ei pystytä saavuttamaan samanlaista ympäristönsuojelun tasoa.

Tukikelpoiset kustannukset on kuitenkin laskettava siten, että niistä vähennetään mahdollisesta kapasiteetin kasvusta aiheutuneet edut, investoinnin pitoajan ensimmäisen viiden vuoden kustannussäästöt ja samana aikana tuotetut ylimääräiset oheistuotteet ⁽³³⁾.

Uusiutuvan energian osalta tukikelpoisiksi kustannuksiksi katsotaan yleensä ne ylimääräiset kustannukset, joita yritykselle aiheutuu perinteisen ja todellisen tuotantona mitattuna kapasiteetiltaan vastaavan energiantuotantolaitoksen kustannuksiin verrattuna.

Kun pk-yritykset noudattavat uusia yhteisön normeja, tukikelpoisiin kustannuksiin sisältyvät ylimääräiset investointikustannukset, joita uusissa yhteisön normeissa vaaditun ympäristönsuojelun tason saavuttaminen edellyttää.

Kun noudatetaan kansallisia normeja, jotka on annettu yhteisön normien puuttuessa, tukikelpoisiin kustannuksiin sisältyvät ylimääräiset investointikustannukset, joita kansallisissa normeissa vaaditun ympäristönsuojelun tason saavuttaminen edellyttää.

Kun noudatetaan yhteisön normeja tiukempia kansallisia normeja tai kun yhteisön normit halutaan ylittää, tukikelpoisiin kustannuksiin sisältyvät ylimääräiset investointikustannukset, joita yhteisön normeissa vaadittua korkeamman ympäristönsuojelun tason saavuttaminen edellyttää. Yhteisön normien edellyttämän ympäristönsuojelun tason saavuttamiseksi tehtyjen investointien kustannukset eivät ole tukikelpoisia.

Normien puuttuessa tukikelpoisiin kustannuksiin sisältyvät investointikustannukset korkeamman ympäristönsuojelun tason saavuttamiseksi kuin kyseisessä yrityksessä tai kyseisissä yrityksissä saavutettaisiin ilman ympäristönsuojelutukea.

⁽³³⁾ Jos investoinnit liittyvät ainoastaan ympäristönsuojeluun eivätkä tuo muita taloudellisia etuja, tukikelpoisten kustannusten määrittelyssä ei noudateta tällaisia lisävähennyksiä.

E.1.8 *Saastuneiden teollisuusalueiden puhdistaminen*

38. Yritysten investoinnit, joilla pyritään korjaamaan ympäristövahinkoja puhdistamalla saastuneita teollisuusalueita käyttökelpoisiksi, voivat kuulua näiden suuntaviivojen soveltamisalaan ⁽³⁴⁾. Kyse voi olla maaperän ja pinta- tai pohjaveden laadulle aiheutuneista vahingoista ⁽³⁵⁾.

Jos saastumisen aiheuttaja voidaan selvästi osoittaa, tämän on ensi sijassa vastattava puhdistamisen rahoituksesta ympäristövahinkovastuuperiaatteen mukaisesti ja ilman valtiotukea. Vastuussa olevan henkilön käsite määritellään kussakin jäsenvaltiossa sovellettavassa lainsäädännössä tämän kuitenkin rajoittamatta asiaa koskevien yhteisön sääntöjen antamista tällä alalla.

Jos saastumisen aiheuttajaa ei voida osoittaa tai saattaa vastuuseen, puhdistustöiden toteuttamisesta vastaavalle henkilölle voidaan myöntää valtiotukea ⁽³⁶⁾.

Saastuneiden teollisuusalueiden puhdistamiseen voidaan myöntää tukea, joka kattaa tukikelpoiset kustannukset 100 prosenttiin, ja lisätukea, joka vastaa 15:ta prosenttia töiden kustannuksista. Tukikelpoiset kustannukset saadaan, kun puhdistustöiden kustannuksista vähennetään maa-alueen arvon nousu.

Tuen kokonaismäärä ei koskaan saa ylittää yritykselle aiheutuneita todellisia kustannuksia.

E.1.9 *Yritysten uudelleensijoittaminen*

39. Komissio katsoo, että yritysten uudelleensijoittaminen uusille teollisuusalueille ei yleensä liity ympäristönsuojeluun eikä siihen siten saa myöntää tukea näiden suuntaviivojen perusteella.

Tuen myöntäminen voi kuitenkin olla oikeutettua, jos kaupunki- tai Natura 2000 -alueelle sijoittautunut, huomattavan saastuttavaa toimintaa laillisesti harjoittava yritys joutuu sijaintipaikkansa vuoksi muuttamaan toimipaikastaan sopivammalle alueelle.

Tällöin on täytettävä molemmat seuraavat ehdot:

a) Toimipaikan muutoksen perusteena on oltava ympäristönsuojeluun liittyvät syyt ja sen on tapahduttava muuttamisesta määräävän hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen perusteella.

⁽³⁴⁾ Komissio muistuttaa, että julkisviranomaisten suorittamiin puhdistustoimenpiteisiin ei sovelleta perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohtaa. Valtiontukiongelmia voi kuitenkin aiheutua, jos teollisuusalueet myydään yrityksille puhdistuksen jälkeen alle niiden markkina-arvon.

⁽³⁵⁾ Kun saastuneita teollisuusalueita puhdistetaan käyttökelpoisiksi, investointeina otetaan huomioon kaikki kustannukset, joita yritykselle on teollisuusalueen puhdistamisesta aiheutunut, siitä riippumatta, voidaanko kustannukset esittää taseessa.

⁽³⁶⁾ Töiden toteuttamisesta vastaava henkilö ei merkitse samaa kuin saastumisen aiheuttaja.

b) Yrityksen on noudatettava tiukimpia uudella toimialueellaan sovellettavia ympäristönormeja.

Mainitut edellytykset täyttävä yritys voi saada 29 kohdan mukaista investointitukea. Myös pk-yrityksille myönnettävää lisätukea koskevia 35 kohdan sääntöjä sovelletaan.

Määrittäessään tukikelpoisia kustannuksia yritysten uudelleensijoittautumisen osalta komissio ottaa huomioon jätettyjen toimitilojen ja maa-alueiden myynnistä tai vuokrauksesta saadut tuotot sekä pakkolunastuksesta saadut korvaukset ja maa-alueen oston, vanhan laitoksen kapasiteettia vastaavien uusien toimitilojen rakentamiseen tai ostamiseen liittyvät kustannukset. Myös muu toimitilojen siirtämiseen liittyvä hyöty voidaan tarvittaessa ottaa huomioon, kuten hyöty, joka saadaan kun toimitilojen siirron yhteydessä parannetaan teknologiaa, ja laitoksen tehokkaamasta hyödyntämisestä saatava kirjanpidollinen arvonousu. Kapasiteetin lisäämiseen liittyviä investointeja ei oteta huomioon laskettaessa ympäristötukikelpoisia kustannuksia.

Jos muuttamisesta määrävä hallinnollinen päätös tai tuomioistuimen tuomio saattaa maa-alueen tai toimitilojen vuokrasopimuksen ennenaikaisesti päätökseen, tukikelpoisten kustannusten laskemisessa voidaan ottaa huomioon yritykselle sopimuksen purkautumisesta aiheutuvat kustannukset.

E.1.10 *Yhteiset säännöt*

40. Investointitukia yhteisön normien ylittämiseen tai investointeihin yhteisön normien puuttuessa ei voida myöntää, jos tarkoitus on ainoastaan saattaa toiminta sellaisten yhteisön normien mukaiseksi, jotka on jo annettu, mutta jotka eivät vielä ole voimassa. Yritykselle voidaan myöntää tukea sen toiminnan saattamiseen sellaisten kansallisten normien mukaiseksi, jotka ovat yhteisön normeja tiukempia tai jotka on annettu yhteisön normien puuttuessa, ainoastaan jos kyseinen yritys on alkanut noudattaa kyseisiä kansallisia normeja niiden edellyttämästä ajankohdasta alkaen. Tämän ajankohdan jälkeen toteutetuille investoinneille ei voida myöntää tukea ⁽³⁷⁾.

E.2 *Pk-yrityksille ympäristöalan neuvontapalveluihin myönnettävä tuki*

41. Neuvontapalveluilla on erittäin suuri merkitys pk-yrityksille, sillä ne mahdollistavat edistymisen ympäristönsuojelussa. Komission käsityksen mukaan tällaista tukea voidaan myöntää asetuksen (EY) N:o 70/2001 mukaisesti ⁽³⁸⁾.

⁽³⁷⁾ Tämän kohdan säännöt eivät rajoita pk-yrityksille myönnettävää tukea koskevan 28 kohdan sääntöjä.

⁽³⁸⁾ Ks. alaviite 32.

E.3 Toimintatuki

E.3.1 Jätehuoltoon ja energiansäästöön myönnettävään toimintatukeen sovellettavat säännöt

42. Seuraavia sääntöjä voidaan soveltaa kahteen toimintatukien luokkaan, eli:

a) tuki jätehuoltoon, jos jätehuolto on järjestetty jätehuoltoperiaatteiden arvojärjestyksen mukaisesti ⁽³⁹⁾;

b) tuki energiansäästöön.

43. Jos tällaiset tuet osoittautuvat välttämättömiksi, ne on rajoitettava yksinomaan kyseessä olevien tuotteiden tai palvelujen markkinahintaan verrattuna ylimääräisten tuotantokustannusten korvaamiseen ⁽⁴⁰⁾. Tukien on myös oltava tilapäisiä ja määrältään alenevia, jotta ne kannustaisivat noudattamaan kohtuullisen ajan kuluessa todellisiin kustannuksiin perustuvien hintojen periaatetta.

44. Komissio katsoo, että yritysten on yleensä itse vastattava teollisuusjätteiden käsittelykustannuksista saastuttaja maksaa -periaatteen mukaisesti. Toimintatuki voi kuitenkin osoittautua tarpeelliseksi, jos annetaan sovellettavia yhteisön normeja tiukemmat kansalliset normit tai jos yhteisön normien puuttuessa annetaan kansallisia normeja, joiden vuoksi yritys menettää tilapäisesti kilpailukykyä kansainvälisellä tasolla.

Niiden yritysten, jotka saavat toimintatukea teollisuus- tai muiden jätteiden käsittelyyn, on rahoitettava kyseessä oleva palvelu suhteessa tuottamiensa jätteiden määrään ja/tai niiden käsittelystä aiheutuviin kustannuksiin.

45. Kaikkien toimintatukien tuen kesto on rajattu viiteen vuoteen tuen määrän ollessa aleneva. Tuen taso saa olla 100 prosenttia ensimmäisen vuoden ylimääräisistä kustannuksista, mutta sen on laskettava asteittain siten, että viiden vuoden lopussa taso on nolla.

46. Alenemattoman tuen tapauksessa tuen kesto on rajattu viiteen vuoteen ja sen taso on rajattu 50 prosenttiin ylimääräisistä kustannuksista.

⁽³⁹⁾ Yhteisön jätehuoltostrategiassa määritelty arvojärjestys, KOM(96) 399 lopullinen. Tiedonannossaan komissio muistuttaa, että jätehuollon kehittäminen on yksi yhteisön tärkeistä tavoitteista etenkin ympäristöriskien vähentämisen vuoksi. Jätteiden hyödyntämisen käsitettä on tarkasteltava kolmiulotteisena: uudelleenkäyttö, kierrätys ja energian hyödyntäminen. Jäte, jonka syntymistä ei voida välttää, on hyödynnettävä ja loppukäsiteltävä turvallisesti.

⁽⁴⁰⁾ Tuotantokustannukset ilman minkäänlaista tukea, mutta tavantomaiset voitot huomioon ottaen.

E.3.2 Veronhuojennuksina tai verovapautuksina myönnettävään toimintatukeen sovellettavat säännöt

47. Ottaessaan käyttöön tietystä toiminnasta kannettavia ympäristöveroja jäsenvaltiot voivat pitää tarpeellisina väliaikaisten poikkeusten myöntämistä tietyille yrityksille, etenkin yhteisön tason yhdenmukaistamisen puuttumisen vuoksi tai jos vaarana on, että tietyt yritykset menettävät tilapäisesti kilpailukykyä kansainvälisellä tasolla. Tällaiset poikkeukset ovat yleensä EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitettua toimintatukea. Arvioitaessa tällaisia toimenpiteitä on erityisesti tutkittava, perustetaanko vero yhteisön päätökseen vai valtion itsenäisesti tekemään päätökseen.

48. Jos verotus perustuu jäsenvaltion omaan päätökseen, verovelvollisten yritysten voi olla vaikeaa sopeutua nopeasti uuteen verorasitukseen. Tällaisessa tilanteessa voi olla perusteltua myöntää tilapäinen poikkeus tietyille yrityksille, jotta ne pystyisivät sopeutumaan uuteen verotustilanteeseen.

49. Jos veronkanto perustuu yhteisön direktiiviin, seuraavat tapaukset voivat tulla kysymykseen:

a) Jäsenvaltio verottaa tietyistä tuotteista yhteisön direktiivissä säädettyä vähimmäisverokantaa korkeampaa veroa ja myöntää poikkeuksen tietyille yrityksille, joihin sovelletaan alhaisempaa verokantaa, joka on kuitenkin vähintään samansuuruinen kuin direktiivin mukainen vähimmäisverokanta. Komissio katsoo, että tällaisessa tilanteessa tilapäisen poikkeuksen myöntäminen voi olla perusteltua, jotta kyseiset yritykset voisivat sopeutua tiukempaan verotukseen ja ne voidaan suunnata kohti ympäristöä säästävämpiä toimintatapoja.

b) Jäsenvaltio soveltaa tiettyihin tuotteisiin yhteisön direktiivissä säädettyä vähimmäisverokantaa mutta myöntää poikkeuksen tietyille yrityksille, joilta näin ollen kannaetaan vähimmäisverokantaa vähemmän veroa. Jos tällainen poikkeus ei ole kyseisen yhteisön direktiivin nojalla sallittu, se on EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan kanssa yhteensopimatonta tukea. Jos mahdollisuudesta tällaisen poikkeuksen myöntämiseen säädetään kyseisessä direktiivissä, komissio voi katsoa poikkeuksen olevan 87 artiklan mukainen, jos se on välttämätön ja jos sen laajuus on suhteutettu yhteisön tavoitteisiin, joita sillä pyritään saavuttamaan. Komissio painottaa kuitenkin, että poikkeuksen on oltava ajallisesti rajoitettu.

50. Toteutettavien verotustoimenpiteiden on edistettävä merkittäväällä tavalla ympäristönsuojelua. On varmistettava, että poikkeukset tai verovapautukset eivät luonteensa puolesta haittaa yleisten tavoitteiden saavuttamista.

51. Näissä poikkeuksissa voi olla kyse toimintatuesta, joiden myöntäminen voidaan hyväksyä seuraavin edellytyksin:

1. Jos jäsenvaltio ottaa ympäristönsuojelullisista syistä käyttöön **uuden veron** sellaisella toimialalla tai sellaisen tuotteiden osalta, joiden verotusta ei ole yhdenmukaistettu yhteisön tasolla, tai jos jäsenvaltion suunnittelema verokanta on yhteisön säännöissä edellytettyä kantaa korkeampi, poikkeuspäätökset kymmenen vuoden ajaksi voidaan hyväksyä seuraavissa tapauksissa, vaikka tuki olisi alenematon:

a) Kun verovapautusten myöntämisen ehtona on, että kyseinen jäsenvaltio ja tuensaajayritys tekevät sopimuksen, jossa yritykset tai yritysten yhteenliittymät sitoutuvat saavuttamaan ympäristönsuojelutavoitteet vapautuksen myöntämiskaudella, tai kun yritykset sitoutuvat tekemään vastaavanlaisia vapaaehtoisia sopimuksia. Sopimukset voivat koskea esimerkiksi energiankulutuksen vähentämistä, päästöjen vähentämistä tai muuta toimintaa ympäristön eduksi. Jokainen jäsenvaltio neuvottelee itse sopimusten sisällön yritysten kanssa ja komissio arvioi sen tukihanketta koskevan ilmoituksen yhteydessä. Jäsenvaltion on valvottava järjestelmällisesti, että yritys tai yritysten yhteenliittymä täyttää antamansa sitoumukset. Jäsenvaltion ja asianomaisten yritysten tai yritysten yhteenliittymien välisissä sopimuksissa on vahvistettava sitoumusten noudattamatta jättämisestä aiheutuvat seuraamukset.

Näitä ehtoja sovelletaan myös, kun jäsenvaltion soveltamalla veronhuojennuksella on samanlaiset vaikutukset kuin edellä mainituilla sopimuksilla tai sitoumuksilla.

b) Verovapautusten myöntämisen ehtona ei saa olla jäsenvaltion ja tuensaajayrityksen välinen sopimus, jos seuraavat vaihtoehtoiset edellytykset täyttyvät:

— kun huojennus myönnetään yhteisön verosta, yrityksen maksaman veron määrän on oltava merkittävästi yhteisön vähimmäisverokantaa korkeampi, jotta yrityksiä kannustettaisiin parantamaan ympäristönsuojelua,

— kun huojennus myönnetään yhteisön veron puuttuessa kannetusta kansallisesta verosta, yrityksen maksaman veron määrän on vastattava vähintään merkittävää osaa kansallisesta verosta.

2. Edellä 51.1 kohdassa tarkoitettuja sääntöjä voidaan soveltaa **jo kannettaviin veroihin**, jos molemmat seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) Verolla on oltava selkeästi myönteinen vaikutus ympäristönsuojeluun.

b) Edunsaajayrityksiin sovellettavista poikkeuksista on päätetty kyseisen veron käyttöönoton yhteydessä tai niiden on oltava tarpeen taloudellisissa olosuhteissa tapahtuneiden merkittävien muutosten vuoksi, jotka asettavat yritykset erityisen vaikeaan kilpailutilanteeseen. Veronhuojennus ei saa tällöin ylittää taloudellisissa olosuhteissa tapahtuneiden muutosten aiheuttamaa kustannusten lisääntymistä. Kun lisäkustannukset poistuvat, veronhuojennuksen myöntäminen on lopetettava.

3. Jäsenvaltiot voivat myös tukea perinteiseen energiaan (kuten kaasuun) perustuvien sellaisten sähköntuotantoprosessien kehittämistä, joilla voidaan saavuttaa huomattavasti suurempi energiatehokkuus kuin perinteisillä tuotantomenetelmillä. Koska tällaiset tekniikat ovat ympäristönsuojelun kannalta tärkeitä ja edellyttäen, että käytetty primaarienergia vähentää huomattavasti kielteisiä ympäristövaikutuksia, täydellisten verovapautusten myöntäminen voi olla perusteltua viiden vuoden ajan alenemattoman tuen tapauksessa. Myös 10 vuoden poikkeuksia voidaan myöntää 51.1 ja 51.2 kohdassa tarkoitettuina ehdoin.

52. Jos jo kannettavaa veroa korotetaan merkittävästi ja jäsenvaltio katsoo poikkeusten olevan tarpeen tietyille yrityksille, myös tällöin sovelletaan 51.1. kohdassa vahvistettuja, uusia veroja koskevia ehtoja.

53. Jos veronhuojennus myönnetään verosta, joka kuuluu yhteisön yhdenmukaistamisen piiriin, ja kansallinen verokanta on enintään yhtä korkea kuin yhteisön vähimmäisverokanta, pitkäaikaiset verovapautukset eivät ole komission mielestä perusteltuja. Mahdollisten verovapautusten on tällaisissa tapauksissa täytettävä 45 ja 46 kohdassa vahvistetut ehdot ja lisäksi on saatava erityinen lupa poiketa yhteisön vähimmäisverokannasta.

Veronhuojennusten ohella jäsenvaltiolla on aina mahdollisuus myöntää toimintatukea 45 ja 46 kohdassa asetetuina edellytyksin.

E.3.3 Uusiutuvan energian hyväksi myönnettävään toimintatukeen sovellettavat edellytykset

54. Toimintatuet uusiutuvan energian tuotantoon katsotaan tavallisesti ympäristönsuojeluun myönnettäväksi tueksi, johon voidaan soveltaa näitä suuntaviivoja.

55. Erityissäännökset voivat kuitenkin olla komission käsityksen mukaan tarpeen, koska joillakin uusiutuvilla energioilla on vaikeuksia kilpailla tehokkaasti perinteisten energioiden kanssa. On myös otettava huomioon se, että yhteisön politiikalla pyritään turvaamaan uusiutuvien energialähteiden käytön kehittäminen varsinkin ympäristösyistä. Tuki voi olla erityisesti tarpeen, jos käytettävissä oleva tekniikka ei mahdollista energiantuotantoa perinteiseen energiaan verrattuna korkeiden yksikkökustannusten vuoksi.
56. Tällaisessa tilanteessa toimintatuen myöntäminen voi olla perusteltua uusiutuvista energialähteistä tuotetun energian tuotantokustannusten ja kyseisen energian markkinahinnan välisen erotuksen kattamiseksi. Tukien muoto voi vaihdella kyseessä olevan energialähteen ja jäsenvaltioiden soveltaman tukijärjestelyn mukaan. Komissio ottaa lisäksi huomioon jokaisen energialähteen kilpailuaseman.
57. Jäsenvaltioilla on seuraavat mahdollisuudet myöntää tukea uusiutuvan energian käyttöön:

E.3.3.1 Vaihtoehto 1

58. Uusiutuvan energian alalla investoinnin yksikkökustannukset ovat erittäin suuret ja muodostavat yleensä merkittävän osan yrityksen kustannuksista. Tästä syystä yritykset eivät pysty tarjoamaan tuotteitaan kilpailukykyiseen hintaan niillä markkinoilla, joilla ne myyvät tuottamaansa energiaa.
59. Jotta kyseinen uusiutuvalle energialle tyypillinen markkinoille tulon este voitaisiin ottaa paremmin huomioon, jäsenvaltiot voivat myöntää tukea, joka kompensoi uusiutuvista energialähteistä tuotetun sähkön tuotantokustannusten ja sähkön markkinahinnan välisen erotuksen. Mahdolliset toimintatuet voidaan tällaisessa tapauksessa myöntää ainoastaan tuotantolaitosten poistojen varmistamiseksi. Kyseisen tuotantolaitoksen tuottama ylimääräinen energia ei oikeuta tukeen. Tuki voi kuitenkin kattaa kohtuullisen tuoton pääomalle, jos jäsenvaltio pystyy osoittamaan sen välttämättömäksi eräiden uusiutuvien energioiden heikon kilpailukykyyn perusteella.

Määriteltäessä toimintatuen suuruutta olisi otettava huomioon myös kyseiselle yritykselle tuotantolaitoksen rakentamista varten mahdollisesti myönnetty investointituet.

Ilmoittaessaan tukijärjestelmistä komissiolle jäsenvaltioiden on kuvailtava yksityiskohtaisesti tukijärjestelyt ja esitettävä erityisesti tukimäärän laskemista koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Jos komissio hyväksyy tukijärjestelmät, jäsenvaltion on sovellettava kyseisiä järjestelyjä ja laskentasääntöjä myöntäessään tukea yrityksille.

60. Muista uusiutuvista energioista poiketen biomassaa vaatii suhteellisesti pienempiä investointeja, mutta biomassaa

käyttävän laitoksen toimintakustannukset ovat korkeammat. Komissio saattaa hyväksyä investointikustannukset ylittävän toimintatuen, jos jäsenvaltio pystyy osoittamaan, että yrityksen kokonaiskustannukset ylittävät tuotantotiloista tehtyjen poistojen jälkeenkin energian markkinahinnan.

E.3.3.2 Vaihtoehto 2

61. Jäsenvaltiot voivat myöntää tukea uusiutuville energioille käyttämällä markkinamekanismeja, kuten "vihreiden sertifiikaattien" järjestelmää tai tarjouskilpailumenettelyjä. Näiden järjestelmien avulla uusiutuvaa energiaa käyttäville energiantuottajille varmistetaan välillisesti kysyntää perinteisin menetelmin tuotetun energian markkinahintaa korkeampaan hintaan. Vihreiden sertifiikaattien hinta ei ole määrätty etukäteen, vaan se määräytyy tarjonnan ja kysynnän perusteella.
62. Kun nämä järjestelmät sisältävät valtiontukea, komissio voi hyväksyä niiden soveltamisen, jos jäsenvaltio pystyy osoittamaan, että tuki on välttämätöntä kyseisen uusiutuvan energian käytön kannattavuuden varmistamiseksi, järjestelmä ei johda kokonaisuutena liiallisiin korvauksiin uusiutuville energialähteille eikä saa uusiutuvaa energiaa käyttäviä tuottajia luopumaan pyrkimyksistä parantaa kilpailukykyään. Varmistaakseen, että näitä edellytyksiä noudatetaan, komissio aikoo sallia kyseiset tukijärjestelmät 10 vuoden ajaksi. Kymmenen vuoden ajanjakson jälkeen on laadittava selvitys siitä, onko tukijärjestelmän jatkaminen tarpeen.

E.3.3.3 Vaihtoehto 3

63. Jäsenvaltiot voivat myöntää uusiutuvaa energiaa käyttäville uusille laitoksille toimintatukea, joka lasketaan vältettyjen ulkoisten kustannusten perusteella. Vältetyillä ulkoisilla kustannuksilla tarkoitetaan ympäristönsuojelukustannuksia, joista yrityksen olisi vastattava, jos sama energiamäärä tuotettaisiin perinteistä energiaa käyttävässä laitoksessa. Kustannukset lasketaan vähentämällä toisistaan ne aiheutuneet ulkoiset kustannukset, joita uusiutuvaa energiaa käyttävät tuottajat eivät maksa, ja ne aiheutuneet ulkoiset kustannukset, joita uusiutumattomia energialähteitä käyttävät tuottajat eivät maksa. Näiden laskelmien tekemisessä jäsenvaltion on käytettävä kansainvälisesti tunnustettua laskutapaa ja ilmoitettava tästä komissiolle. Jäsenvaltion on toimitettava perusteltu ja määrällinen vertaileva kustannusanalyysi sekä arvio kilpailevien energiantuottajien ulkoisista kustannuksista, jotta voidaan osoittaa, että tuki todella tasapainottaa sellaisia ulkoisia kustannuksia, joita ei kateta.

Uusiutuvan energian energiantuottajalle myönnetyn tuen määrä ei saa ylittää 0,05:tä euroa kilowattituntia kohden.

Tuensaajaryitysten on investoitava vaihtoehtoa 1 soveltamalla saadun tuen määrän ylittävä osa tuesta uusiutuvien energialähteiden alalle. Komissio ottaa huomioon tämän tuen määrän, jos toiminnalle myönnetään myös muuta valtiontukea.

64. Jotta vaihtoehto 3 olisi yhdenmukainen yleisten kilpailusääntöjen kanssa, komission on oltava varma, että tuki ei vääristä kilpailua yleisen edun vastaisella tavalla. Toisin sanoen komission on oltava varma, että tuki johtaa uusiutuvan energian yleiseen kehitykseen perinteisen energian käyttöä vähentämällä eikä aiheuta pelkästään markkinaosuuksien siirtymistä uusiutuvien energioiden välillä. Tästä syystä seuraavat ehdot on täytettävä:

- tämän vaihtoehdon mukaisesti myönnetyn tuen on kuuluttava järjestelmään, joka kohtelee tasapuolisesti uusiutuvan energian alalla toimivia yrityksiä,
- järjestelmässä on määrättävä, että tuki myönnetään ilman syrjintää yritysten välillä, jotka tuottavat samaa uusiutuvaa energiaa,
- komission on tarkistettava järjestelmä viiden vuoden välein.

E.3.3.4 Vaihtoehto 4

65. Jäsenvaltioilla on mahdollisuus myöntää toimintatukea myös 45 ja 46 kohdan mukaisten toimintatukea koskevien yleisten sääntöjen perusteella.

E.3.4 Sähkön ja lämmön yhteistuotantoon myönnettävään toimintatukeen sovellettavat edellytykset

66. Komissio katsoo, että toimintatuen myöntäminen sähkön ja lämmön yhteistuotantoon voi olla perusteltua, jos 31 kohdassa tarkoitettujen edellytykset täyttyvät. Tällaista tukea voidaan myöntää lämmön ja sähkön julkisesta jakelusta vastaaville yrityksille, jos kyseiset sähkön- tai lämmöntuotantokustannukset ovat markkinahintaa korkeammat. Tällaisissa olosuhteissa toimintatukea voidaan myöntää 58–65 kohdassa määritellyin edellytyksin. Tuen välttämättömyys määritellään ottaen huomioon kustannukset ja tulot, joita lämmön ja sähkön tuotannosta ja myynnistä seuraa.

67. Toimintatukea voidaan myöntää samoin edellytyksin myös lämmön ja sähkön yhteistuotannon käyttöön teollisuudessa, jos osoitetaan, että tällä tekniikalla tuotetun energiayksikön kustannukset ovat korkeammat kuin perinteisellä tekniikalla tuotetun energiayksikön markkinahinta. Tuotantokustannukset voivat sisältää pääoman tavanomaisen tuoton, mutta niistä on vähennettävä yrityksen lämmöntuotannosta saamat voitot.

F. POLITIIKKA, TOIMENPITEET JA KEINOT KASVIHUONEKAASUPÄÄSTÖJEN VÄHENTÄMISEKSI

68. Jäsenvaltioiden ja yhteisön allekirjoittamassa Kioton pöytäkirjassa määrätään, että sopimuspuolet sitoutuvat rajoittamaan tai vähentämään kasvihuonekaasupäästöjään vuosina 2008–2012. Koko yhteisön tavoitteena on vähentää näitä

kaasupäästöjä kahdeksan prosenttia verrattuna vuoden 1990 tasoon.

69. Jäsenvaltiot ja yhteisö voivat saavuttaa kasvihuonekaasujen vähentämistavoitteensa toisaalta yhteisen ja yhteisön tasolla yhteensovitetun toiminnan ja politiikan avulla ⁽⁴¹⁾, myös taloudellisin keinoin, ja toisaalta soveltamalla Kioton pöytäkirjassa vahvistettuja mekanismeja eli päästöoikeuksien kauppaa, projekti-kohtaista yhteistoteutusta ja puhtaan kehityksen mekanismeja.

70. Koska asiaa koskevaa yhteisön lainsäädäntöä ei ole ja rajoittamatta komission aloiteoikeutta ehdottaa asiaa koskevaa yhteisön lainsäädäntöä, jokaisen jäsenvaltion tehtävänä on määritellä politiikka, toimenpiteet ja keinot, joita se käyttää Kioton pöytäkirjan mukaisten tavoitteiden saavuttamiseen.

71. Komissio katsoo, että jäsenvaltioiden tietyt järjestelyt Kioton pöytäkirjan mukaisten tavoitteiden saavuttamiseksi saattavat sisältää valtiontukea. On kuitenkin ennen aikaista määritellä mahdollisten tukien hyväksymisperusteita.

G. KAIKKIIN KOMISSION TUTKIMIIN HANKKEISIIN SOVELLETTAVA POIKKEUKSEN OIKEUSPERUSTA

72. Komissio voi hyväksyä ympäristönsuojeluun myönnettyt tuet näissä suuntaviivoissa esitettyjen rajoitusten ja edellytysten mukaisesti EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan määräysten nojalla tukena "tietyn taloudellisen toiminnan tai talousalueen kehityksen edistämiseen, jos tuki ei muuta kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla".

73. Tuki Euroopan yhteistä etua koskevan tärkeän hankkeen edistämiseen, jossa ympäristökysymykset ovat etusijalla ja jolla on myönteinen vaikutus asianomaisen jäsenvaltion tai asianomaisten jäsenvaltioiden rajojen ulkopuolella, voidaan hyväksyä EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetuksi poikkeukseksi. Tuen on kuitenkin oltava tarpeen hankkeen toteuttamiseksi ja itse hankkeen on oltava erityinen ja tarkasti määritelty sekä laadullisesti tärkeä. Hankkeen on myös edistettävä esimerkiksi selkeästi havaittavissa olevalla tavalla Euroopan yhteistä etua. Tätä poikkeusta sovellettaessa komissio voi hyväksyä 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan nojalla hyväksytyille tuelle asetettuja rajoituksia korkeamman tuen tason.

H. ERI LÄHTEISTÄ PERÄISIN OLEVAN TUEN KASAUTUMINEN

74. Näissä suuntaviivoissa vahvistettuja tukien enimmäistasoja sovelletaan, jos kyseinen tuki on rahoitettu kokonaisuudessaan valtion varoin taikka osittain tai kokonaisuudessaan yhteisön varoin. Näiden suuntaviivojen nojalla hyväksytyt tuet eivät saa kasautua muiden perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen valtiontukien eivätkä muun yhteisön rahoituksen kanssa, jos tuen kasautuminen johtaa näissä suuntaviivoissa määrättyä tasoa korkeampaan tasoon.

⁽⁴¹⁾ Yhteisen ja yhteensovitetun toiminnan ja politiikan osalta ks. "Valmistautuminen Kioton pöytäkirjan täytäntöönpanoon", KOM(1999) 230, 19.5.1999.

Eri tarkoituksiin myönnetyn, mutta samoihin tukikelpoisiin kustannuksiin perustuvan tuen osalta sovelletaan suotuisinta enimmäistasoa.

I. EY:N PERUSTAMISSOPIMUKSEN 88 ARTIKLAN 1 KOHDASSA TARKOITETUT AIHEELLISET TOIMENPITEET

75. Komissio ehdottaa jäsenvaltioille niiden voimassa olevien tukijärjestelmien osalta perustamissopimuksen 88 artiklan 1 kohdan nojalla seuraavia aiheellisia toimenpiteitä.
76. Jotta komissio voi arvioida merkittävien tukien myöntämistä hyväksytyistä tukijärjestelmistä ja tällaisten tukien soveltuvuutta yhteismarkkinoille, se ehdottaa jäsenvaltioille perustamissopimuksen 88 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna aiheellisena toimenpiteenä, että sille on ilmoitettava ennakoita hyväksytyistä tukijärjestelmistä myönnettävistä yksittäisistä investointituista, kun tukikelpoiset kustannukset ylittävät 25 miljoonaa euroa ja bruttoavustusekvivalenssi ylittää 5 miljoonaa euroa. Ilmoitus tuesta tehdään liitteessä olevan mallin mukaisella lomakkeella.
77. Komissio kehottaa perustamissopimuksen 88 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna aiheellisena toimenpiteenä jäsenvaltioita muuttamaan voimassa olevat ympäristötukijärjestelmänsä näiden suuntaviivojen mukaisiksi ennen 1 päivää tammikuuta 2002.
78. Komissio kehottaa jäsenvaltioita ilmoittamaan sille kuukauden kuluessa 75, 76 ja 77 kohdassa tarkoitettuja aiheellisia toimenpiteitä koskevan ehdotuksen vastaanottamisesta suostumisestaan niiden noudattamiseen. Jos komissio ei saa vastausta, se katsoo, ettei jäsenvaltio ole hyväksynyt ehdotusta.
79. Komissio muistuttaa, että lukuun ottamatta asetuksen (EY) N:o 69/2001 ⁽⁴²⁾ mukaisesti vähämerkityksisiksi luokiteltuja tukia nämä suuntaviivat eivät vaikuta jäsenvaltioiden EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan mukaiseen velvollisuuteen ilmoittaa kaikista tukijärjestelmistä, niihin tehdyistä muutoksista sekä hyväksytyjen järjestelmien ulkopuolisista yksittäisistä tuista.
80. Komissio asettaa tulevien tukijärjestelmien hyväksymisen ehdoksi näiden suuntaviivojen noudattamisen.

J. SUUNTAVIIVOJEN SOVELTAMINEN

81. Näitä suuntaviivoja sovelletaan niiden *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* julkaisemisesta alkaen. Niiden soveltaminen päättyy 31 päivänä joulukuuta 2007. Komissio voi jäsenvaltioita kuultuaan tehdä muutoksia suuntaviivoihin ennen 31 päivää joulukuuta 2007 kilpailupolitiikkaan tai ympäristöpolitiikkaan liittyvistä merkittävistä syistä tai ottaakseen huomioon muut yhteisön politiikan alat taikka kansainväliset sitoumukset.
82. Komissio soveltaa näitä suuntaviivoja kaikkiin ilmoitettuihin tukihankkeisiin, joita se käsittelee sen jälkeen kun suuntaviivat on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*, vaikka kyseisistä hankkeista olisi ilmoitettu jo ennen suuntaviivojen julkaisemista.

Ilmoittamattomiin tukiin komissio soveltaa:

- a) näitä suuntaviivoja, jos tuki on myönnetty sen jälkeen kun suuntaviivat on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*;
- b) muissa tapauksissa tuen myöntämishetkellä voimassa olleita suuntaviivoja.

K. YMPÄRISTÖPOLITIIKAN SISÄLTYTTÄMINEN MUIHIN VALTIONTUEN SUUNTAVIIVOIHIN

83. Perustamissopimuksen 6 artiklassa määrätään, että

”ympäristönsuojelua koskevat vaatimukset on sisällytettävä 3 artiklassa tarkoitetun yhteisön politiikan ja toiminnan määrittelyyn ja toteuttamiseen, erityisesti kestävän kehityksen edistämiseksi”.

Vahvistaessaan tai tarkistaessaan muita valtiontuen alalla annettuja yhteisön suuntaviivoja komissio tutkii, miten ympäristönäkökohdat voitaisiin ottaa niissä parhaiten huomioon. Komissio pohtii myös, olisiko syytä pyytää jäsenvaltioita toimittamaan ympäristövaikutuksia koskeva tutkimus aina kun ilmoitetaan merkittävästä tukihankkeesta riippumatta siitä, mitä alaa hanke koskee.

⁽⁴²⁾ EYVL L 10, 13.1.2001, s. 30.

LIITE

LISÄTIEDOT, JOTKA YLEENSÄ ON TOIMITETTAVA ILMOITETTAESSA PERUSTAMISSOPIMUKSEN 88 ARTIKLAN 3 KOHDAN MUKAISESTI YMPÄRISTÖNSUOJELUUN MYÖNNETTÄVÄSTÄ VALTIONTUESTA**(Tukijärjestelmät, hyväksytystä tukijärjestelmästä myönnettyt tuet ja tapauskohtaiset tuet)**

Komission 2 päivänä elokuuta 1995 jäsenvaltioille lähettämän vakioituja ilmoituksia ja vuosikertomuksia koskevan kirjeen liitteessä II olevan yleisen kyselylomakkeen A mukaan liitettävät tiedot.

1. Tavoitteet

Yksityiskohtainen kuvaus toimenpiteen tavoitteista ja edistettävän ympäristönsuojelun toimenpiteen muodosta.

2. Toimenpiteen kuvaus

Yksityiskohtainen kuvaus toimenpiteestä ja tuensaajista.

Kuvaus investoinnin kokonaiskustannuksista ja tukikelpoisista kustannuksista.

Jos kyseistä toimenpidettä on jo sovellettu aikaisemmin, mitä tuloksia siitä on saatu ympäristöalalla?

Jos toimenpide on uusi, mitä tuloksia sillä on tarkoitus saavuttaa ympäristöalalla ja missä ajassa?

Jos tuen tarkoituksena on ylittää voimassa olevat normit, on esitettävä, mitkä ovat voimassa olevat normit ja millä tavalla toimenpide aiheuttaa sen, että saavutetaan huomattavasti korkeamman ympäristönsuojelun taso.

Jos pakollisia normeja ei ole, on myönnettyjen tukien osalta täsmennettävä yksityiskohtaisesti, kuinka tukikelpoiset kustannukset on määritely.

VALTIONTUKI

Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti toimenpiteestä C 65/2000 (ex N 679/2000) – Ranska – Lyhyen matkan meriliikennepalvelujen käynnistämistuki

(2001/C 37/04)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

Komissio on ilmoittanut 22. joulukuuta 2000 päivätyllä, tätä tiivistelmää seuraavilla sivuilla todistusvoimaisella kielellä toistetulla kirjeellä Ranskan tasavallalle päätöksestään aloittaa EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely, joka koskee yhtä mainitun tukijärjestelmän osaa.

Komissio päätti olla vastustamatta järjestelmän toista osaa, kuten tätä tiivistelmää seuraavassa kirjeessä selostetaan.

Asianomaiset voivat esittää huomautuksensa tukijärjestelmästä, jota koskevan menettelyn komissio aloittaa, kuukauden kuluessa tämän tiivistelmän ja sitä seuraavan kirjeen julkaisemisesta. Huomautukset on lähetettävä osoitteeseen

Euroopan komissio
Energian ja liikenteen pääosasto
Linja G – Meriliikenne
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Faksi (32-2) 295 30 76

Huomautukset toimitetaan Ranskan tasavallalle. Huomautuksia esittävän asianomaisen on pyydetty kirjallisesti henkilöllisyyden luottamuksellista käsittelyä, ja tämä pyyntö on perusteltava.

TIIVISTELMÄ

1. Menettely

Ranskan viranomaiset ilmoittivat suunnitellusta tukijärjestelmästä 13. lokakuuta 2000 päivätyllä ilmoituksella nro 2769. Ilmoitus kirjattiin saapuneeksi 27. lokakuuta 2000 numerolla N 679/2000.

Tätä aiemmin Ranskan viranomaiset olivat esitelleet suunnitelman keskeiset kohdat 27. syyskuuta 2000 järjestetyssä epävirallisessa kahdenvälisessä tapaamisessa.

2. Kuvaus tukijärjestelmän osasta, jota koskevan menettelyn komissio aloittaa

Lyhyen matkan meriliikennepalvelujen käynnistämiseen liittyvän tukijärjestelmän tarkoituksena on nopeuttaa liikenteen aloittamista lyhyillä merireiteillä. Järjestelmään sisältyy asteittain vähenevän tuen antaminen enintään kolmeksi vuodeksi; tuella on tarkoitettu rahoittaa varsinaisia toimintakustannuksia. Tuen enimmäismäärä on 30 prosenttia tukikelpoisista toimintakustannuksista. Tuella on asetettu myös absoluuttinen enimmäismäärä, joka on miljoona euroa ensimmäisenä vuonna, kaksi kolmasosaa ensimmäiselle vuodelle myönnetystä tuesta toisena vuonna ja yksi kolmasosa ensimmäisen vuoden tuesta kolmantena vuonna.

Tukea voidaan antaa ainoastaan hankkeille, joihin osallistuu operatiivisen yhteistyön kautta useita liikenneketjun toimijoita

ja laivaajia. Hankkeita voivat esittää sekä yksityiset että julkiset ranskalaiset tai yhteisön oikeushenkilöt. Rahoituksen avoimuus taataan luomalla erillinen oikeussubjekti, joka ottaa tuen vastaan.

Tukea saavien hankkeiden tarkoituksena on oltava lyhyen matkan merireitin perustaminen kahden tai useamman Ranskan sataman tai Ranskan satamien ja yhteisön satamien välille; hankkeisiin voi sisältyä myös muita liikennemuotoja (yhdistetyt kuljetukset).

Tukikelpoisia kustannuksia ovat neuvoston asetuksen (EY) N:o 2196/98⁽¹⁾ 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettut kustannukset.

Suunniteltu tuki voidaan yhdistää neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2196/98 tarkoitettuun yhdistettyjen tavarakuljetusten edistämiseksi toteutettaville innovatiivisille toimille annettavaan yhteisön tukeen.

Ranskan viranomaisten arvioiden mukaan tukea saavia hankkeita on vuodessa vähemmän kuin 10.

Komissiolle toimitetaan kunkin vuoden lopussa luettelo, jossa mainitaan kyseisestä järjestelmästä tukea saaneet hankkeet sekä tuen määrät.

⁽¹⁾ Yhteisön rahoitustuen myöntämisestä yhdistettyjen tavarakuljetusten edistämiseksi toteutettaville innovatiivisille toimille 1 päivänä lokakuuta 1998 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 2196/98 (EYVL L 277, 14.10.1998, s. 1).

Suunniteltua tukijärjestelmää sovelletaan vuosina 2001–2003, ja sen vuotuinen talousarvio on 4 miljoonaa euroa.

Komissio toteaa, että ilmoitettu tukijärjestelmä kuuluu EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan.

Koska kyseessä olevien toimenpiteiden tarkoituksena on helpottaa tiettyjen meriliikennepalvelujen kehittämistä, niiden soveltuvuutta yhteismarkkinoille on arvioitava suhteessa mainitun artiklan 3 kohdan c alakohdassa määrättyyn poikkeukseen.

Komissio on meriliikenteen valtiontukea koskeissa yhteisön suuntaviivoissa ⁽²⁾ määritellyt lähestymistapansa sekä perusteet, joiden mukaisesti tämän alan valtiontuet voidaan hyväksyä. Yleisesti ottaen tukijärjestelmät eivät saa aiheuttaa haittaa muiden jäsenvaltioiden talouksille, ja lisäksi on osoitettava, etteivät ne aiheuta vaaraa jäsenvaltioiden välisen kilpailun vääristymisestä yhteisen edun kanssa ristiriidassa olevalla tavalla. Valtiontuet on aina rajoitettava niiden tavoitteiden saavuttamisen kannalta pienimpään tarvittavaan määrään, ja niiden myöntämisen on tapahduttava avoimesti. Julkisen tuen kasautumisesta aiheutuva vaikutus on aina otettava huomioon.

Edellä mainittujen suuntaviivojen tarkoituksena on määritellä, minkälaisia valitontukiohjelmiä voidaan ottaa käyttöön yhteisön meriliikenteen etujen tukemiseksi. Suuntaviivojen 2.2 kohdassa todetaan, että yhteisön työllisyyden turvaamiseen, yhteisön merenkulkualan taitotiedon säilyttämiseen ja turvallisuuden parantamiseen liittyvien tavoitteiden lisäksi huomioon voidaan ottaa myös muita yhteiseen liikennepolitiikkaan liittyviä tavoitteita, kuten kestävästä liikkuvuudesta koskevan yhteisön kehityksen luominen ja sen yhteydessä lyhyen matkan meriliikenteen edistäminen ja tämänkaltaisen liikenteen täysimittainen kehittäminen.

Lyhyen matkan merikuljetusten kehittämistä koskevassa tiedonannossa ⁽³⁾ komissio korostaa tämän liikennemuodon merkitystä kestävä ja turvallisen liikkuvuuden edistämisen, unionin yhteenkuuluvuuden lujittamisen ja intermodaaliseen lähestymistapaan perustuvan liikenteen tehokkuuden parantamisen kannalta. Komissio toteaa myös, että lyhyen matkan merikuljetuksia on edistettävä kaikilla tasoilla, eli yhteisön, jäsenvaltioiden ja alueiden tasoilla.

Komissio on tukenut monia lyhyen matkan meriliikenteeseen liittyviä hankkeita tutkimuksen ja teknologisen kehittämisen neljännessä puiteohjelmasta, PACT-ohjelmasta (yhdistettyjen kuljetusten kokeiluhankkeet) sekä MEDA-asetuksen nojalla tai Euroopan aluekehitysrahastosta. Uusien hankkeiden korkeat

käynnistyskustannukset jarruttavat kuitenkin tämän liikennemuodon kehittämistä.

Tarkasteltavana olevaa tukijärjestelmää on arvioitava tätä vasten. Sen tarkoituksena on täydentää kansallisen ohjelman avulla PACT-ohjelman yhteydessä toteutettuja yhteisön toimia rahoittamalla lisähankkeita, joista eräät eivät voisi saada yhteisön tukea, koska ne koskevat vain kansallisia liikenteenharjoittajia.

Komission on kuitenkin varmistuttava siitä, etteivät nämä toimet johda kilpailun vääristymiseen yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla.

Koska kyseessä ovat uusien lyhyen matkan meriliikennepalvelujen käynnistämiseen liittyvien operatiivisten toimenpiteiden rahoittamiseen tarkoitettut tuet, komissio katsoo, että nämä tuet ovat toimintatukea, joka on periaatteessa yhteensopimattonta perustamissopimuksen kanssa ⁽⁴⁾. Tällaiset tuet voidaan hyväksyä ainoastaan poikkeustapauksissa ⁽⁵⁾.

Nyt tarkasteltavana olevassa tapauksessa komissio panee merkille, että suunniteltujen tukien enimmäiskesto on kolme vuotta ja niiden intensiteetti vähenee asteittain. Komissio katsoo, että kolmen vuoden enimmäiskesto saattaa riittää takaamaan hankkeiden kannattavuuden.

Kesto vastaa myös PACT-ohjelmasta annettavan yhteisön rahoituksen enimmäiskesto. Tuen intensiteetin osalta komissio katsoo, että ensinnäkin tuen enimmäismäärän määrittäminen kahdella tavalla sekä absoluuttisena määränä että prosenttiosuutena toimintakustannuksista ja toisaalta tuen asteittainen väheneminen mahdollistavat yhdessä sen, että toimenpiteiden vaikutuksia alan kilpailuun voidaan rajoittaa. Komissio toteaa myös, että 30 prosentin enimmäismäärä tukikelpoisista kustannuksista vastaa PACT-ohjelmassa sovellettua tuen enimmäisintensiteettiä.

Jotta toimenpiteisiin voitaisiin soveltaa perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdassa määrättyä poikkeusta, niiden laajuuden on vastattava tarkasti asetettua tavoitetta, eivätkä ne saa muuttaa kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriidassa olevalla tavalla.

Tämän osalta komissio katsoo, että suunniteltujen toimintatukien tavoite sopii yhteen lyhyen matkan meriliikenteen edistämistä koskevan komission politiikan kanssa. Komissio epäilee kuitenkin tässä vaiheessa sitä, voidaanko täytäntöönpanoa koskevilla säännöillä taata, että toimenpiteet ovat sekä välttämättömiä että oikeassa suhteessa haluttuun tavoitteeseen nähden. Komission varaukset liittyvät muun muassa seuraaviin kohtiin:

⁽²⁾ EYVL C 205, 5.7.1997.

⁽³⁾ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle Lyhyen matkan merenkulun kehittäminen Euroopassa: dynaaminen vaihtoehto kestävä kehityksen kuljetusketjussa – Järjestyksessä toinen kahden vuoden välein laadittavista seurantakertomuksista, KOM(1999) 317 lopullinen.

⁽⁴⁾ Katso erityisesti päätökset perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen meneteltyjen aloittamisesta asioissa C 2/97, 20.1.1997 (EYVL C 93, 22.3.1997) ja C 21/98, 4.5.1999 (EYVL C 227, 28.8.1999).

⁽⁵⁾ Katso ympäristönsuojeluun myönnettävää valtiontukea koskevat yhteisön suuntaviivat (EYVL C 74, 10.3.1998) sekä yhteisön suuntaviivat maatalousalan valtiontuesta (EYVL C 28, 1.2.2000).

- a) Suunniteltujen toimenpiteiden avulla on voitava vähentää maantieliikenteen osuutta liittämällä lyhyen matkan meriliikenne ovelta ovelle tapahtuvien intermodaalisten liikennepalvelujen ketjuun. Toimenpiteet eivät saa johtaa liikennevirtojen kääntymiseen naapurisatamista eivätkä muista sellaisista liikennemuodoista, joilla myös on myönteinen vaikutus kestävästä liikkuvuudesta koskevan politiikan kannalta, kuten rautatieliikenteestä tai sisävesiliikenteestä. Suunniteltu tukijärjestelmä ei tässä vaiheessa anna riittäviä takeita tästä.
- b) Tukijärjestelmän rahoituksen avoimuuden takaamiseksi, kansallisten viranomaisten ja komission suorittaman valvonnan helpottamiseksi sekä ristikkäistukien vaaran välttämiseksi tuen vastaanottavalla oikeussubjektilla on oltava erillinen kirjanpito, jotta valittujen hankkeiden rahoitukseen liittyvät rahavirrat ovat selvästi tunnistettavissa. Suunniteltu tukijärjestelmä ei vaikuta tässä suhteessa riittävän selkeältä.
- c) Hankkeiden valintamenettelyllä on varmistettava, että toimintatukea annetaan ainoastaan hankkeille, jotka ovat pitkällä aikavälillä elinkelpoisia ja voivat todella edistää lyhyen matkan meriliikennesektorin kehittymistä. Suunnitellussa tukijärjestelmässä ei määritellä riittävän tarkasti valintaperusteita, joita Ranskan viranomaiset aikovat käyttää. Jos kyseessä on hanke, joka koskee jonkin Ranskan sataman ja jonkin toisen jäsenvaltion sataman välistä yhteyttä, komissio katsoo, että hanke voi olla pitkällä aikavälillä elinkelpoinen ainoastaan, jos Ranskan viranomaiset varmistavat, että hankkeella on myös kyseisen jäsenvaltion viranomaisten tuki. Tukijärjestelmän soveltamissäännöillä on myös varmistettava, ettei liikenneketjujen liikenteenharjoittajia eikä laivaajia syrjitä kansallisuuden perusteella. Komissio katsoo, että yhteisön laajuinen tarjouspyyntö takaisi avoimuuden ja kyseisten liikenteenharjoittajien tasavertaisen kohtelun. Lisäksi on tarkennettava, mitä tarkoitetaan uusilla lyhyen matkan meriliikennepalveluilla.
- d) Koska toimintatukien tarkoituksena on ainoastaan helpottaa sellaisten lyhyen matkan meriliikennepalvelujen käynnistämistä, jotka ovat pitkällä aikavälillä kaupallisesti elinkelpoisia, komissio katsoo, ettei tällainen tuki saisi periaatteessa kasautua samalle reitille asetettujen julkisen palvelun veloitteiden suorittamisesta maksettavan rahallisen korvauksen kanssa. Tätä mahdollisuutta ei suljeta pois nykyisessä tukijärjestelmässä.

Edellä esitetyn perusteella komissio epäilee, etteivät lyhyen matkan meriliikennepalvelujen käynnistämiseen toimintatuet ole yhteensopivia perustamissopimuksen 87 3 kohdan c alakohdan kanssa.

Päätelmä

Ottaen huomioon edellä esitetyn komissio kehottaa Ranskaa EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menetellessä mukaisesti esittämään huomautuksensa ja toimittamaan kaikki näiden toimenpiteiden arvioimiseksi tarpeelliset tiedot kuukauden kuluessa tämän kirjeen vastaanottamisesta. Komissio kehottaa viranomaisianne toimittamaan välittömästi jäljennöksen tästä kirjeestä mahdolliselle tuensaajalle.

KIRJE

”Par la présente, la Commission a l'honneur d'informer la République française que, après avoir examiné les informations fournies par les autorités françaises sur le régime d'aides en objet, elle a décidé de ne pas soulever d'objections à l'égard des aides destinées à financer des études de faisabilité et d'ouvrir la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, du traité CE à l'encontre des aides destinées à financer les mesures opérationnelles liées au démarrage de lignes de transport maritime à courte distance.

Procédure

- 1) Par note n° 2769 du 13 octobre 2000, les autorités françaises ont notifié à la Commission le projet de régime d'aides en objet. Cette notification a été enregistrée le 27 octobre 2000 sous le numéro N 679/2000.

Préalablement, les autorités françaises avaient présenté les grandes lignes de ce projet au cours d'une réunion bilatérale informelle du 27 septembre 2000.

Description détaillée de l'aide

- 2) Le régime d'aides au démarrage de lignes de transport maritime à courte distance vise à accélérer le lancement de nouvelles lignes maritime à courte distance. Il envisage à cet effet deux types de mesures:
 - a) une aide destinée à financer des études de faisabilité préalable au lancement des lignes en question, à concurrence de 50 % au maximum du montant de l'étude;
 - b) une aide dégressive d'une durée maximale de trois ans, destinée à financer les mesures opérationnelles elles-mêmes. Cette aide est plafonnée à 30 % des dépenses opérationnelles éligibles. Elle est également soumise à un plafond en valeur absolue: 1 million d'euros la première année, les deux tiers du montant octroyé la première année au cours du second exercice budgétaire et un tiers de ce même montant la troisième année.
- 3) L'aide ne pourra bénéficier qu'à des projets associant, dans le cadre d'un partenariat opérationnel, plusieurs acteurs de la chaîne de transports ainsi que les chargeurs. Les projets seront présentés par des personnes morales françaises ou communautaires, publiques ou privées. La transparence financière sera assurée par la constitution d'une entité juridique séparée, bénéficiaire de l'aide.
- 4) Les projets bénéficiaires doivent viser la création d'une ligne maritime à courte distance entre deux ou plusieurs ports français ou entre des ports français et communautaires. Ces projets peuvent intégrer également d'autres modes de transport que le transport maritime.

5) Concernant les mesures opérationnelles, les dépenses éligibles sont celles visées à l'article 5, paragraphe 1, du règlement (CE) n° 2196/98 du Conseil ⁽⁶⁾, à savoir:

- a) les coûts de location, de *leasing* ou d'amortissement des unités de transport — camions, remorques, semi-remorques, avec ou sans tracteur, caisses mobiles, conteneurs de 20 pieds et plus;
- b) les coûts de location, de *leasing* ou d'amortissement et de l'adaptation nécessaire pour mener à bien l'action envisagée, en ce qui concerne le matériel roulant (y compris les locomotives) ainsi que les navires de navigation intérieure et maritime, sous réserve, en ce qui concerne les navires de navigation intérieure, du respect des règles spécifiques en matière d'assainissement structurel de la navigation intérieure;
- c) les dépenses d'investissement ou les coûts de location, de *leasing* ou d'amortissement dans les matériels qui permettent le transbordement entre les voies ferrées, les voies navigables, la voie maritime et les routes;
- d) les coûts d'utilisation des infrastructures ferroviaires, de navigation intérieure et maritime, à l'exception des redevances portuaires et des coûts de transbordement;
- e) les dépenses relatives à l'exploitation commerciale de techniques, de technologies ou de matériels préalablement testés et validés, notamment la technologie d'information de transport;
- f) les coûts concernant les mesures relatives à la formation du personnel et à la diffusion des résultats du projet ainsi que les coûts des mesures d'information et de communication prises pour faire connaître à l'industrie des transports concernée les nouveaux services de transport combiné qui ont été mis en place.

Les dépenses et/ou les coûts visés aux points a), b), c) et e) sont éligibles à condition que le ou les bénéficiaires du soutien s'engagent à garder les matériels faisant l'objet du soutien sur l'axe concerné pendant la durée du contrat.

- 6) L'aide n'est remboursable qu'en cas d'utilisation frauduleuse.
- 7) L'aide envisagée peut être cumulée avec une aide communautaire au titre des actions à caractère innovateur en faveur du transport combiné, au sens du règlement (CE) n° 2196/98 susmentionné.
- 8) Les autorités françaises estiment que le nombre de projets bénéficiaires devrait être inférieur à dix par an.

⁽⁶⁾ Règlement (CE) n° 2196/98 du 1er octobre 1998 relatif à l'octroi de soutiens financiers communautaires à des actions à caractère innovateur en faveur du transport combiné (JO L 277 du 14.10.1998, p. 1).

9) La Commission sera informée à la fin de chaque année de la liste des projets ayant bénéficié d'une aide au titre du présent régime et du montant de celle-ci.

10) Le régime d'aides envisagé, applicable de 2001 à 2003, est doté d'une enveloppe budgétaire annuelle évaluée à 4 millions d'euros.

Appréciation de l'aide

11) Aux termes de l'article 87, paragraphe 1, du traité, sauf dérogations prévues par le présent traité, sont incompatibles avec le marché commun, dans la mesure où elles affectent les échanges entre États membres, les aides accordées par les États ou au moyen de ressources d'État sous quelque forme que ce soit qui faussent ou menacent de fausser la concurrence en favorisant certaines entreprises ou certaines productions.

12) La Commission note que le régime d'aides notifié est financé au moyen de ressources d'État et bénéficie à des entreprises individuelles en réduisant les coûts que celles-ci auraient normalement dû supporter pour réaliser les mesures envisagées. Ces entreprises étant des opérateurs sur le marché du transport maritime à courte distance, qui constitue une activité économique de caractère international ouverte à la concurrence des autres opérateurs communautaires, le critère de l'affectation des échanges entre États membres peut être présumé rempli dans le cas d'espèce. Par conséquent, le régime d'aides en question relève du champ d'application de l'article 87, paragraphe 1, du traité.

13) Les paragraphes 2 et 3 de l'article 87 prévoient certaines dérogations à l'interdiction visée au paragraphe 1.

La Commission considère qu'aucune des dérogations prévues au paragraphe 2 ne s'applique au régime d'aides en question.

Concernant le paragraphe 3, la Commission considère que ce régime visant à faciliter le développement de certains services de transport maritime, c'est au regard de la dérogation prévue au point c) qu'il convient d'en apprécier la compatibilité.

14) Dans ces orientations communautaires sur les aides d'État au transport maritime ⁽⁷⁾, la Commission a précisé son approche et les critères selon lesquels les aides d'État peuvent être autorisées dans ce secteur. D'une façon générale, les systèmes d'aide ne doivent pas jouer au détriment des économies d'autres États membres et il doit être établi qu'ils ne risquent pas de fausser la concurrence entre les États membres dans une mesure contraire à l'intérêt commun. Les aides d'État doivent toujours être limitées à ce qui est strictement nécessaire pour atteindre leur objectif, et elles doivent être octroyées d'une manière transparente. L'effet cumulatif de toutes les aides octroyées par les pouvoirs publics doit toujours être pris en considération.

⁽⁷⁾ JO C 205 du 5.7.1997.

- 15) Lesdites orientations visent à déterminer quels programmes d'aides d'État peuvent être mis en place pour soutenir les intérêts maritimes communautaires. Il y est précisé, au point 2.2, que, à côté des objectifs relatifs à la sauvegarde de l'emploi communautaire, à la préservation du savoir-faire maritime de la Communauté et à l'amélioration de la sécurité, d'autres objectifs de la politique commune en matière de transports, tels la mise en place d'un cadre communautaire pour la mobilité durable et, à l'intérieur de ce cadre, la promotion des transports maritimes à courte distance et le développement maximal de ce type de transport, peuvent également être pris en considération.
- 16) Dans sa communication sur le développement du transport maritime à courte distance⁽⁸⁾, la Commission souligne le rôle de ce mode de transport pour favoriser une mobilité durable et sûre, renforcer la cohésion au sein de l'Union européenne et améliorer l'efficacité du transport dans une approche intermodale. Elle reconnaît également que la promotion du transport maritime à courte distance doit être faite à tous les niveaux, tant communautaire que national ou régional.
- 17) La Commission a apporté son soutien à un grand nombre de projets relatifs au transport maritime à courte distance, soit au titre du quatrième programme-cadre de recherche et de développement, soit au titre des actions pilotes en faveur du transport combiné (PACT), soit encore au titre du règlement MEDA ou du FEDER. Toutefois, le développement de ce mode de transport se heurte notamment à l'obstacle majeur que représente l'importance des coûts de lancement de nouveaux projets.
- 18) Le régime d'aides en objet s'inscrit dans ce contexte. Son objectif est de compléter, par un programme national, les interventions communautaires au titre du PACT, en finançant des projets additionnels, dont certains ne seraient pas éligibles aux interventions communautaires parce qu'ils ne font intervenir que des opérateurs nationaux.

Toutefois, la Commission doit s'assurer que ses modalités ne conduisent pas à des distorsions de concurrence contraire à l'intérêt commun. Il convient à cet égard de distinguer les deux types de mesures envisagées:

- 19) Concernant les aides destinées à financer des études de faisabilité préalables, la Commission constate qu'elles se situent à un stade préalable au lancement des projets et considère qu'elles ne peuvent, dès lors, entraîner des distorsions de concurrence excessives sur le marché du transport maritime à courte distance.

Les études envisagées facilitent l'identification des projets viables à terme, susceptibles de contribuer réellement au

développement du transport maritime à courte distance, que la Commission entend promouvoir. C'est pourquoi elle finance des études de faisabilité, tantôt spécifiques au transport maritime à courte distance, tantôt comportant un volet relatif à ce mode de transport, au titre des différents programmes et fonds mentionnés ci-dessus.

Le nombre d'études susceptibles de bénéficier des financements communautaires est cependant limité par les contraintes budgétaires, de sorte qu'un financement national peut s'avérer nécessaire pour compléter les financements communautaires.

Par ailleurs, la Commission a déjà autorisé des aides d'État destinées à financer différentes études dans le secteur des transports⁽⁹⁾. Le financement d'études de faisabilité, comparables à celles envisagées dans le cas d'espèce, a été autorisé dans le domaine du transport combiné lorsque l'intensité des mesures d'aides n'excédait pas le plafond prévu par le règlement (CE) n° 2196/98 précité⁽¹⁰⁾. À cet égard, la Commission relève que les aides envisagées, qui incluent notamment le financement d'études relatives à des projets ayant une dimension de transport combiné, sont plafonnées à 50 % du montant de l'étude et n'excèdent donc pas le plafond prévu par le règlement (CE) n° 2196/98. La Commission considère que ce plafond de 50 % du montant de l'étude doit également s'appliquer lorsque l'étude en question bénéficie d'un financement communautaire au titre des différents programmes et fonds susvisés.

Au vu des considérations qui précèdent, la Commission considère que les aides destinées à financer des études de faisabilité préalables à la création de nouvelles lignes de transport maritime à courte distance facilitent le développement du secteur en cause, sans altérer les conditions des échanges dans une mesure contraire à l'intérêt commun et peuvent, par conséquent, bénéficier de la dérogation prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité.

- 20) Concernant les aides destinées à financer les mesures opérationnelles liées au démarrage de nouvelles lignes maritimes à courte distance, la Commission constate que les mesures constituent des aides au fonctionnement qui sont, en principe, incompatibles avec le traité⁽¹¹⁾. Ce n'est qu'à titre exceptionnel que de telles aides peuvent être autorisées⁽¹²⁾.

⁽⁹⁾ Notamment cas N 389/99, décision du 19 janvier 2000, et cas N 694/99, décision du 13 juin 2000, non encore publiées au Journal officiel.

⁽¹⁰⁾ Cas N 121/99, décision du 8 juillet 1999 (JO C 245 du 28.8.1999); cas N 755/99, décision du 15 novembre 2000, non encore publiée Journal officiel; cas NN 13/98, décision du 22 décembre 1999 (JO C 55 du 26.2.2000).

⁽¹¹⁾ Voir notamment décisions d'ouvrir la procédure en application de l'ex-article 93, paragraphe 2, dans les cas C 2/97 le 20 janvier 1997 (JO C 93 du 22.3.1997) et C 21/98 le 4 mai 1999 (JO C 227 du 28.8.1999).

⁽¹²⁾ Voir encadrement communautaire des aides d'État pour la protection de l'environnement (JO C 72 du 10.3.1994), encadrement des aides à finalité régionale (JO 74 du 10.3.1998), lignes directrices de la Communauté concernant les aides d'État dans le secteur agricole (JO C 28 du 1.2.2000).

⁽⁸⁾ Communication de la Commission au Parlement européen, au Conseil, au Comité économique et social et au Comité des régions «Le développement du transport maritime à courte distance en Europe: une alternative dynamique dans une chaîne de transport durable», deuxième rapport d'avancement bisannuel, COM(1999) 317 final.

21) Dans le cas d'espèce, la Commission relève que les aides destinées à financer les mesures opérationnelles projetées ont une durée maximale de trois ans et que leur intensité est dégressive. La Commission considère à cet égard qu'une durée maximale de trois ans peut apparaître raisonnable pour assurer la viabilité des projets. Elle correspond également à la durée maximale des financements communautaires au titre du PACT. Concernant l'intensité de l'aide, la Commission considère que la combinaison du double plafond d'intensité, en valeur absolue et en pourcentage des dépenses opérationnelles, d'une part, et du caractère dégressif de l'aide, d'autre part, permet de limiter l'impact des mesures sur la concurrence dans le secteur. Elle constate également que la couverture à hauteur maximale de 30 % des dépenses éligibles correspond au plafond d'intensité retenu par le PACT.

22) Toutefois, pour pouvoir bénéficier de la dérogation prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c), les mesures en cause doivent être strictement proportionnées à l'objectif poursuivi et ne pas altérer les conditions des échanges dans une mesure contraire à l'intérêt commun.

23) À cet égard, la Commission considère que l'objectif des aides opérationnelles envisagées cadre avec la politique de la Commission en faveur du transport maritime à courte distance. Cependant, à ce stade, la Commission a des doutes quant au fait que leurs modalités d'application garantissent que ces mesures sont à la fois nécessaires et strictement proportionnées à l'objectif poursuivi. Les doutes de la Commission portent notamment sur les points suivants:

a) les mesures d'aides envisagées doivent contribuer à réduire la part du trafic routier au profit de l'intégration du transport maritime à courte distance dans la chaîne intermodale des services de transport porte à porte. Elles ne doivent pas conduire, en revanche, à des détournements de trafic entre ports voisins ou entre modes de transport jouant également un rôle positif dans le cadre d'une politique de mobilité durable, comme le chemin de fer ou la navigation intérieure. Au stade actuel, le projet de régime d'aides n'offre pas de garanties suffisantes à cet égard;

b) afin d'assurer la transparence financière du régime d'aides, en faciliter le contrôle tant par les autorités nationales que par la Commission et éviter les risques de subventions croisées, l'entité juridique bénéficiaire de l'aide doit disposer d'une compatibilité séparée permettant de clairement identifier les flux financiers relatifs au financement des projets retenus. Le régime d'aides projeté n'apparaît pas suffisamment clair à cet égard;

c) la procédure de sélection des projets doit garantir que seuls les projets viables à terme et susceptibles de contribuer réellement au développement du secteur du transport maritime à courte distance seront retenus pour bénéficier des aides opérationnelles. Le régime d'aides envisagé ne précise pas suffisamment les modalités de sélection que les autorités françaises entendent appliquer à cet égard. Dans le cas d'un projet de liaison entre un port français et un port

d'un autre État membre, la Commission estime que la viabilité à terme du projet requiert que les autorités françaises s'assurent de l'accueil favorable des autorités de l'État membre en question.

Les modalités d'application du régime d'aides doivent également garantir l'absence de discrimination pour des raisons de nationalité entre tous les opérateurs de la chaîne de transport ainsi que les chargeurs. La Commission considère qu'un appel d'offres au niveau communautaire permettrait de garantir la transparence et l'égalité de traitement des opérateurs en cause. Il conviendrait, par ailleurs, de préciser ce qu'il faut entendre par «nouvelles lignes» de transport maritime à courte distance;

d) la finalité des aides opérationnelles étant uniquement de faciliter le démarrage de services de transport maritime à courte distance commercialement viables à terme, la Commission considère que de telles aides ne devraient pas, en principe, pouvoir être cumulées avec des compensations financières versées en contrepartie d'obligations de service public imposées sur les mêmes lignes. Le présent régime d'aides n'exclut pas cette possibilité.

24) Au vu de ce qui précède, la Commission émet des doutes quant à la compatibilité des aides opérationnelles au démarrage de lignes de transport maritime à courte distance avec l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité.

Conclusion

25) La Commission ne soulève pas d'objections quant à la compatibilité avec l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité de l'aide destinée à financer des études de faisabilité préalables au lancement de lignes de transport maritime à courte distance.

26) La Commission a décidé d'ouvrir la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, du traité en ce qui concerne les aides opérationnelles destinées à financer les coûts de démarrage desdites lignes.

Pour les raisons exposées ci-dessus, la Commission a des doutes, à ce stade, sur la compatibilité de ces mesures avec l'article 87, paragraphe 3, point c) du traité.

27) Comme tenu des considérations qui précèdent, la Commission invite la France dans le cadre de la procédure de l'article 88, paragraphe 2, du traité CE, à présenter ses observations et à fournir toute information utile pour l'évaluation de ces mesures dans le délai d'un mois à compter de la date de réception de la présente. Elle invite les autorités françaises à transmettre immédiatement une copie de cette lettre aux bénéficiaires potentiels de l'aide.

28) La Commission rappelle à la France l'effet suspensif de la disposition précitée du traité et attire son attention sur l'article 14 du règlement (CE) n° 659/1999 du Conseil, selon lequel toute aide octroyée illégalement pourra faire l'objet d'une récupération auprès de son bénéficiaire."

VALTIONTUKI

Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti tuesta C 53/2000 (ex NN 38/2000) – Mines et Potasses d'Alsace (MDPA)

(2001/C 37/05)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

Komissio on ilmoittanut 10. lokakuuta 2000 päivätyllä, tätä tiivistelmää seuraavilla sivuilla todistusvoimaisella kielellä toistetulla kirjeellä Ranskalle päätöksestään aloittaa EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely, joka koskee mainittua tukea kokonaisuudessaan.

Asianomaiset voivat esittää huomautuksensa tuesta, jota koskevan menettelyn komissio aloittaa, kuukauden kuluessa tämän tiivistelmän ja sitä seuraavan kirjeen julkaisemisesta. Huomautukset on lähetettävä seuraavaan osoitteeseen:

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Linja valtiontuet II
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Faksi (32-2) 296 95 80.

Huomautukset toimitetaan Ranskalle. Huomautuksia esittävä asianomainen voi pyytää kirjallisesti henkilöllisyytensä luottamuksellista käsittelyä, ja tämä pyyntö on perusteltava.

TIIVISTELMÄ

Menettely

Vuonna 1994 komissio hyväksyi 500 miljoonan Ranskan frangin suuruisen valtiontuen myöntämisen MDPA:lle valtion kokonaan omistaman EMC:n kautta, koska komissio katsoi tuen soveltuvan yhteismarkkinoille 64:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella. Komissio katsoi tuen kattavan MDPA:lle aiheutuneet ylimääräiset sosiaalikulut, jotka liittyivät "statut du mineur"-säädökseen (kaivos-teollisuuden erityiset sosiaalikulut).

Huhtikuussa 1996 komissio hyväksyi kolme uutta EMC:n hyväksymiä vuosina 1995–1997 toteutettavaa pääomankorotusta, koska se katsoi samoista syistä kuin vuonna 1994 pääomankorotusten soveltuvan yhteismarkkinoille 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella; kukin pääomankorotus oli suuruudeltaan 250 miljoonaa Ranskan frangia ja EMC:n oli tarkoitus siirtää varat MDPA:lle.

Ranskan viranomaiset ilmoittivat 7. joulukuuta 1998 kolmesta uudesta 275 miljoonan Ranskan frangin (42 miljoonan euron) suuruisesta pääomankorotuksesta, jotka valtio toteuttaisi EMC:N hyväksymiä vuosina 1998–2000 ja jotka EMC:n oli tarkoitus siirtää MDPA:lle niiden sosiaalikulujen kattamiseksi, joita MDPA:lle aiheutui "statut du mineur"-säädöksen perusteella.

Komissio pyysi 16. joulukuuta 1998, 8. helmikuuta, 29. maaliskuuta, 5. heinäkuuta ja 18. marraskuuta 1999 päivätyillä kirjeillä lisätietoja, jotka Ranska viranomaiset toimittivat 22.

tammikuuta, 19. maaliskuuta, 29. kesäkuuta ja 28. lokakuuta 1999.

Komissio ilmoitti Ranskan viranomaisille 29. maaliskuuta 1999 päivätyllä kirjeellä, että alustavan arvion perusteella se katsoi MDPA:lle vuosina 1995–1997 myönnetyn tuen määrän ylittävän huhtikuussa 1996 tehdyssä päätöksessä hyväksytyyn määrään. MDPA oli komission hyväksymän määrän lisäksi saanut noin 1 280 miljoonaa Ranskan frangia EMC:n omista varoista.

Ranskan viranomaiset kiistivät 29. kesäkuuta päivätyllä kirjeellä komission kannan todeten, että EMC:n MDPA:lle myöntämät varat eivät olleet valtiontukea. Viranomaisten mukaan kyseiset varat olivat EMC:n liiketoiminnasta saatuja tuloja eivätkä valtion varoja.

Joulukuun 16. päivänä 1999 pidetyn kokouksen jälkeen Ranskan viranomaiset toimittivat 14. maaliskuuta 2000 päivätyllä kirjeellä pyydyt tiedot ja ilmoittivat komissiolle, että osa ilmoitetuista tuista oli jo myönnetty yritykselle. Komissio ilmoitti 10. huhtikuuta 2000 päivätyllä kirjeellä Ranskan viranomaisille, että sitä osaa ilmoitetusta tuesta, joka oli jo myönnetty ennen komission lopullista päätöstä, oli pidettävä ilmoittamatta jätettynä ja sääntöjenvastaisena tukena.

Kuvaus toimenpiteistä

MDPA on kaivosyhtiö, joka tuottaa potaska Alsatian alueella. Se on kokonaan valtion omistaman EMC:n määräysvallassa, joka puolestaan on erikoistunut neljään päätoimialaan: kemikaalit, rehut, ympäristö ja jätteenkäsittely sekä potaska (SCPA ja MDPA).

MDPA:n liikevaihto on pienentynyt ja tappiot ovat suurentuneet 1980-luvun lopusta alkaen potaskamarkkinoiden taantumisen johdosta. MDPA:n tuotanto laski 35 prosenttia vuosina 1984–1994 ja yhtiön tappiot kasvoivat työvoiman vähentämisestä huolimatta.

Vuonna 1994 MDPA päätti sulkea kaikki tuotantolaitoksensa. Vuonna 1997 se neuvotteli kaivostyöntekijöiden liittojen kanssa suunnitelmasta, jonka mukaan se sulkee kaikki tuotantolaitoksensa vuoteen 2004 mennessä vähentämällä tuotantoa asteittain. MDPA:lla oli tuolloin 2 675 työntekijää ja Euroopan markkinoilla noin 13 prosentin markkinaosuus.

Komissio oli jo hyväksynyt kaksi aikaisempaa tukitoimenpidettä vuosina 1994 ja 1996 sen perusteella, että tuella oli tarkoitus kattaa MDPA:lle "statut du mineur" säädöksen perusteella aiheutuvat ylimääräiset sosiaalikulutukset.

Vuonna 1998 ilmoitetuista uusista toimenpiteistä Ranskan viranomaiset totesivat, että MDPA:lle siirrettäisiin ilmoituksessa mainitun ajanjakson aikana ilmoitettua enemmän varoja ja että MDPA oli vuosina 1995–1997 saanut enemmän varoja kuin komissio oli hyväksynyt vuonna 1996 tekemässään päätöksessä. Kaiken kaikkiaan Ranska on vuosina 1995–2000 myöntänyt MDPA:lle seuraavat sääntöjenvastaiset tuet

(miljoonaa Ranskan frangia):

	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Komission vuonna 1996 päätöksessään hyväksymä tuki	250	250	250			
Ilmoitettu tuki 1998–2000				275	275	275
MDPA:lle siirretyt kokonaismäärät	550	640	840	770	550	500
Sääntöjenvastainen tuki	300	390	590	495	275	225

MDPA:lle myönnettiin vuosina 1995–1997, joita vuoden 1996 päätös koskee, ilman komission ennakkohyväksyntää lisävaroja arviolta 1 280 miljoonaa Ranskan frangia (195 miljoonaa euroa). Voidaan havaita helposti, että vuosien 1998–2000 ilmoitetut tuet muodostavat ainoastaan pienen osan MDPA:lle todellisuudessa siirretyistä varoista. Kuten Ranskan viranomaiset ovat vahvistaneet, EMC siirsi MDPA:lle 1 320 miljoonaa Ranskan frangia jo vuosina 1998 ja 1999 odottamatta komission hyväksyntää. Ranskan viranomaisten arvioiden mukaan myös vuonna 2000 MDPA:lle siirrettävien varojen todellinen määrä on suurempi kuin ilmoitettu määrä.

Arviointi

Sekä ilmoitetut tuet että ilmoittamatta jätetyt, EMC:n omista varoistaan MDPA:lle myöntämät tuet ovat valtiontukea. Ne myönnettiin valtion varoista, koska EMC on kokonaan valtion määräysvallassa, niiden myöntämisolosuhteet eivät noudattaneet markkinataloussijoittajaa koskevaa periaatetta ja ne olivat

omiaan väärentämään jäsenvaltioiden välistä kauppaa. Tukien luonteen vuoksi niiden soveltuvuutta yhteismarkkinoille voidaan arvioida ainoastaan 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan nojalla.

Tässä vaiheessa komissio kuitenkin epäilee, voidaanko tulle myöntää kyseisessä kohdassa tarkoitettu poikkeus, joka koskee rakenneuudistustukea, koska tukien tavoitteena ei ole MDPA:n elinkelpoisuuden palauttaminen. Yhtiö suljetaan vuoteen 2004 mennessä eikä sillä ole mahdollisuuksia kannattavaan toimintaan ennen sulkemistaan.

Vuonna 1996 tekemässään päätöksessä olla vastustamatta tukea komissio katsoi, että "tuki korvaa MDPA:lle jo maksetut sosiaalikulutukset (...) tavalla, joka ottaa huomioon sekä sosiaaliset että ympäristöön liittyvät näkökohdat. Näin ollen tuella edistetään kaivosten lopullista sulkemista ja sen voidaan sanoa *helpottavan alan taloudellista kehitystä*".

Komissio totesi erityisesti, että MDPA:lle aiheutui "statut du mineurin" perusteella ylimääräisiä sosiaalikulutuksia, jotka vastasivat suuruudeltaan suunnilleen valtion myöntämää tukea. Sen vuoksi komissio päätteli, että ilmoitetun tuen tarkoituksena oli korvata nämä ylimääräiset sosiaalikulutukset eikä tuki suosisi MDPA:ta sen taloudellisessa toiminnassa.

Komission pyynnöstä Ranskan viranomaiset ovat kuitenkin selventäneet, että vuodesta 1998 MDPA ei enää ole vastannut suurimmasta osasta sosiaalikulutuksista vaan EMC on maksanut ne suoraan. MDPA maksoi ainoastaan 51 miljoonaa Ranskan frangia vuonna 1997, 36 miljoonaa vuonna 1998, 16 miljoonaa vuonna 1999 ja 13 miljoonaa vuonna 1999 ja 13 miljoonaa vuonna 2000, loput maksoi EMC.

Sen vuoksi komissio epäilee tässä vaiheessa, voidaanko sen aikaisemmissa päätöksissä käyttämiä perusteluja soveltaa, sillä ilmoitettujen toimenpiteiden tavoitteena ei näytä olevan tällaisten sosiaalikulujen korvaaminen kuten ei valtion EMC:n kautta vuosina 1995–1997 myöntämän ylimääräisen tuenkaan.

Ranskan viranomaiset ovat toimittaneet arvion ympäristökustannuksista, joita MDPA:lle aiheutuu suljettujen kaivosten muuttamisesta ja niiden turvallisuuden varmistamisesta; nämä kustannukset ovat arviolta 66 miljoonaa Ranskan frangia vuonna 1996, 135 miljoonaa frangia vuonna 1997, 57 miljoonaa frangia vuonna 1988, 77 miljoonaa frangia vuonna 1999 ja 84 miljoonaa frangia vuonna 2000. Komissio katsoo tässä vaiheessa, että näiden kustannusten kattamiseen tarkoitettua tukea voidaan periaatteessa katsoa soveltuvan yhteismarkkinoille. Ranskan viranomaisten toimittamat tiedot eivät kuitenkaan riitä soveltuvuuden arvioimiseen. Lisäksi kyseiset ympäristökustannukset ovat vain pieni osa arvioitavana olevasta tuesta.

Edellä mainituista syistä komissio on päättänyt aloittaa 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä, joka koskee tässä päätöksessä analysoituja MDPA:n hyväksi toteutettuja toimenpiteitä.

KIRJE

"La Commission souhaite informer la France qu'après avoir examiné les informations transmises par les autorités françaises à propos des mesures d'aide mentionnées ci-dessus, elle a décidé d'engager la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, du traité CE.

PROCÉDURE

1. Le 31 janvier 1994, les autorités françaises ont notifié une augmentation de capital de 500 millions de francs français qui devait être accordée par l'État à la société Entreprises minières et chimiques SA (ci-après dénommée «EMC») et transférée ensuite de celle-ci à la société Mines de potasse d'Alsace (ci-après dénommée «MDPA»).
2. Le 11 avril 1994, la Commission a décidé de ne pas soulever d'objections («décision de 1994») à l'encontre de cette mesure d'aide en faveur de MDPA, dans la mesure où elle la considérait comme compatible le marché commun en vertu de l'article 87, paragraphe 3, point c). La Commission estimait que cette aide était destinée à couvrir les coûts sociaux supplémentaires liés au «statut du mineur» (décret 46/1438 du 14 juin 1946 et arrêté du 1er juin 1963), y compris des coûts de «chauffage, logement, indemnités de raccordement et indemnités de départ». Ces obligations viennent s'ajouter aux charges sociales normales imposées par la législation générale sur les entreprises en ce qui concerne leurs salariés, et elles sont particulières au secteur minier.
3. Une communication relative à cette décision a été publiée au *Journal officiel des Communautés européennes* ⁽¹⁾. Le 8 septembre 1994, les autorités françaises ont confirmé que le transfert de l'aide d'EMC à MDPA avait bien eu lieu.
4. Le 29 décembre 1995, les autorités françaises ont notifié un deuxième train de mesures similaires, comportant trois augmentations de capital d'un montant de 250 millions de francs français chacune, qui devaient être accordées par l'État à EMC au cours de la période 1995-1997 et transmises ensuite selon les mêmes modalités à MDPA. Elles avaient pour l'objectif de couvrir les coûts sociaux supplémentaires relatifs aux mineurs pour la période 1995-1997.
5. En réponse à une demande de la Commission, les autorités françaises ont transmis, par lettre du 19 février 1996, des informations supplémentaires, comprenant notamment la description des modalités techniques du transfert des fonds d'EMC vers MDPA. Elles précisaient notamment que MDPA devait enregistrer des pertes de l'ordre de 600 millions de francs français. Afin de rétablir la santé financière de MDPA, EMC devrait souscrire une augmentation de capital en faveur de celle-ci d'environ 550 millions de francs français. Les autorités françaises précisaient que des pertes d'une envergure similaire étaient prévues pour 1996 et 1997, et qu'EMC était censée souscrire de nouvelles augmentations de capital pour ces années, en ayant recours à la fois aux ressources publiques notifiées et à ses propres ressources.
6. Le 30 avril 1996, la Commission a décidé de ne pas soulever d'objections à l'encontre des augmentations de capital notifiées en faveur d'EMC, soit 750 millions de francs français au cours de la période 1995-1997, dans la mesure où elle les jugeait compatibles avec le marché commun en vertu de l'article 87, paragraphe 3, point c) («décision de 1996»). Une communication relative à cette décision a été publiée au *Journal officiel des Communautés européennes* ⁽²⁾. Dans sa décision, la Commission ne prenait pas position sur les augmentations de capital censées être accordées par EMC à MDPA.
7. Le 7 décembre 1998, les autorités françaises ont notifié trois nouvelles augmentations de capital, de 275 millions de francs français (42 millions d'euros) chacune, qui devaient être accordées par l'État à EMC en 1998, 1999 et 2000, puis être transférées d'EMC vers MDPA, afin de couvrir les coûts sociaux liés aux départs en retraite de mineurs ainsi que le redéploiement économique et les problèmes environnementaux de la région concernée (ci-après dénommées «les mesures notifiées»).
8. La Commission a demandé un complément d'information par lettre du 16 décembre 1998, à laquelle les autorités françaises ont répondu le 22 janvier 1999. La Commission a demandé des informations complémentaires les 8 février, 29 mars et 5 juillet 1999. Les autorités françaises lui ont répondu les 19 mars, 29 juin et 28 octobre 1999. La Commission a posé quelques questions complémentaires le 18 novembre 1999.
9. Dans sa lettre du 29 mars 1999, la Commission a fait savoir aux autorités françaises que, sur la base de son appréciation préliminaire, elle estimait que le montant des aides accordées à MDPA en 1995-1997 excédait celui qu'elle avait autorisé dans sa décision. En effet, MDPA a reçu, outre le montant approuvé par la Commission, environ 1 280 millions de francs français provenant des ressources internes de EMC.
10. Dans une lettre du 29 juin, les autorités françaises ont contesté l'opinion de la Commission, estimant que les ressources accordées par EMC à MDPA ne constituaient pas des aides d'État. D'après elles, ces ressources devaient être considérées comme des recettes provenant des activités d'EMC, ne comportant aucune ressource d'État.
11. Au cours d'une réunion avec les autorités françaises, le 16 décembre 1999, la Commission a demandé des informations complémentaires concernant le montant total des aides accordées à MDPA et le montant des coûts sociaux et environnementaux que devait supporter l'entreprise.
12. Par lettre du 14 mars 2000, les autorités françaises ont fourni les informations demandées et informé la Commission qu'une partie des mesures notifiées avaient déjà été accordées à l'entreprise.

⁽¹⁾ JO C 196 du 19.7.1994, p. 5.

⁽²⁾ JO C 168 du 12.6.1996, p. 11.

13. Par lettre du 10 avril 2000, la Commission a informé les autorités françaises qu'une partie des aides notifiées ayant été accordées avant qu'elle ne rende une décision finale, celles-ci devaient être considérées comme non notifiées et illégales.

DESCRIPTION DES MESURES

14. MDPA est une société minière qui produit de la potasse en Alsace. Elle est contrôlée à 100 % par EMC.

15. EMC, quant à elle, est une société détenue à 100 % par l'État, spécialisée dans quatre activités principales: les produits chimiques, les aliments pour animaux, l'environnement et le retraitement des déchets ainsi que la potasse (SCPA et MDPA). En 1997, le chiffre d'affaires d'EMC s'était élevé à 19 841 millions de francs, avec un bénéfice net de 569 millions de francs français (2,9 %). En 1998, elle a réalisé un chiffre d'affaires de 19 503 millions de francs français et enregistré une perte nette de 541 millions de francs français.

16. Depuis la fin de la dernière décennie, MDPA est confrontée à un chiffre d'affaires en baisse et à des pertes en augmentation.

Tableau 1: Données économiques de MDPA, 1991-1997 (en millions de francs français)

	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997
Recettes	1 319	1 196	1 202	1 142	n.d.	n.d.	808
Profits (pertes)	(321)	(411)	(343)	(287)			(708)

Source: Bilans de MDPA.

17. La chute des ventes est due au déclin du marché de la potasse. Dans ce contexte, la production de MDPA a diminué de 35 % entre 1984 et 1994, et les pertes de la société ont augmenté en dépit de réductions d'effectifs et d'un accroissement de la productivité.

18. En 1994, MDPA a décidé de fermer tous ses sites de production. Après de longues négociations avec les syndicats de mineurs, la société a accepté de fermer les usines d'ici à 2004, tout en réduisant progressivement la production de 1997 à 2004. Le plan de fermeture a été signé par MDPA et les syndicats en 1997. À cette époque, MDPA comptait 2 675 salariés et détenait une part du marché européen d'environ 13 %.

19. Ainsi qu'il a été dit ci-dessus, la Commission avait approuvé deux mesures d'aides antérieures, notifiées par les autorités françaises, parce que ces aides étaient destinées à couvrir les coûts sociaux supplémentaires supportés par MDPA du fait du «statut du mineur». En ce qui concerne sa décision de 1994, la Commission avait noté que les coûts sociaux supplémentaires supportés par MDPA s'étaient élevés à 144 millions de francs français en 1990, 145 millions en 1991, 150 millions en 1992 et 141 millions en 1993, ce qui faisait au total 580 millions de francs français sur l'ensemble de la période considérée.

20. La Commission avait donc estimé que les mesures d'aide notifiées à cette époque par les autorités françaises compensaient les coûts sociaux supplémentaires imposés à MDPA et n'étaient pas de nature à favoriser celle-ci dans son activité économique.

21. La Commission était parvenue aux mêmes conclusions à propos des mesures d'aide notifiées par les autorités françaises fin 1995, qui couvraient la période 1995-1997, et elle les avait approuvées en 1996.

22. En ce qui concerne les mesures notifiées en 1998, les autorités françaises ont fait savoir par lettre du 27 octobre 1999, en réponse à une demande de la Commission, que le montant total des ressources qui devaient être transférées à MDPA au cours de la période citée dans la notification, était supérieur au montant notifié. Elles ont également confirmé que, au cours de la période 1995-1997, MDPA avait reçu des ressources plus importantes que le montant autorisé par la Commission dans sa décision de 1996.

23. Dans cette même lettre, les autorités françaises précisait que les capitaux — dont la mesure notifiée faisait partie — qui devaient être apportés par EMC en 1998, avaient déjà été transférés à MDPA.

24. Globalement, l'État a accordé à MDPA, soit par transfert direct à celle-ci ou en utilisant des ressources d'EMC, un montant plus élevé que celui qui avait été approuvé par la Commission pour la période 1995-1997 et que celui qui avait été initialement notifié pour la période 1998-2000. Le tableau 2 reproduit ci-dessous indique le montant des ressources transférées ainsi que celui des ressources approuvées ou notifiées.

Tableau 2: Ressources accordées à MDPA, 1995-2000 (en millions de francs français)

	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Approuvées par la Commission dans sa décision de 1996	250	250	250			
Mesures notifiées 1998-2000				275	275	275
Montant total transféré à MDPA	550	640	840	770 (1)	550 (1)	500 (2)
Différence	300	390	590	495	275	225

Notes:

(1) Aides déjà accordées à MDPA, sans attendre la décision de la Commission.

(2) Estimation.

25. Ainsi qu'il ressort du tableau ci-dessus, la France a transféré à MDPA un montant de ressources sensiblement supérieur à celui qui avait été approuvé par la Commission dans sa décision de 1996. Globalement, le montant des ressources supplémentaires accordées par MDPA au cours de la période 1995-1997, qui est celle couverte par la décision de 1996, et ce sans l'accord préalable de la Commission, peut être estimé à 1 280 millions de francs français (195 millions d'euros).

26. En ce qui concerne les mesures notifiées pour la période 1998-2000, on constate que celles-ci ne constituent qu'une part infime du montant réel des ressources financières transférées à MDPA. Ainsi que les autorités françaises l'ont confirmé, EMC avait déjà accordé à MDPA 1 320 millions de francs français en 1998 et 1999, sans attendre d'avoir reçu l'accord de la Commission. Pour 2000 également, les autorités françaises estiment que le montant des ressources qui seront effectivement transférées à MDPA sera plus élevé que celui qui a été notifié.
27. En ce qui concerne ces mesures «supplémentaires» — c'est-à-dire les mesures octroyées en plus de celles qui avaient été approuvées par la Commission pour la période 1995-1997 et en plus de celles qui avaient été notifiées pour la période 1998-2000 —, les autorités françaises affirment qu'elles ne constituent pas des aides d'État, dans la mesure où elles n'ont pas été octroyées par l'État, mais par EMC, à partir de ses propres ressources internes.

APPRÉCIATION DES MESURES D'AIDE D'ÉTAT

28. Afin de déterminer si les relations financières entre l'État et les entreprises publiques peuvent être considérées comme des aides au sens de l'article 87, la Commission détermine si les aides sont accordées par l'État ou au moyen de ressources d'État, si elles faussent ou menacent de fausser la concurrence en favorisant certaines entreprises et si elles affectent les échanges entre États membres.
29. Dans le cas en cause, il s'agissait d'établir si les fonds octroyés à MDPA, soit par l'État, soit par EMC au moyen de ses ressources propres:
- étaient de l'argent public,
 - faussaient ou menaçaient de fausser la concurrence en favorisant le bénéficiaire,
 - étaient susceptibles d'affecter les échanges intracommunautaires.

Présence de ressources d'État

30. Les fonds notifiés pour la période 1998-2000, comme ceux approuvés par la Commission dans sa décision de 1996, sont directement versés par l'État à EMC et transférés par cette dernière à MDPA. Il est donc évident qu'il s'agit de ressources d'État. Cela est d'ailleurs confirmé par le fait que les autorités françaises ont notifié ces mesures dans le cadre de la procédure mentionnée à l'article 8, paragraphe 3.
31. En ce qui concerne les fonds accordés par EMC à partir de ses propres ressources internes, les autorités françaises, ainsi qu'il a déjà été dit, affirment qu'ils ne peuvent être considérés comme des aides d'État, puisqu'ils ne proviennent pas du budget de l'État. Or, la Commission considère que cet argument n'est pas recevable.
32. Tout d'abord, la Commission note que MDPA est détenue à 100 % par EMC, qui est elle-même une société détenue à 100 % par l'État. Dans des cas de ce type, conformément à un arrêt de la Cour de justice, «pour déterminer si une aide peut être qualifiée d'aide étatique au sens de l'article 92,

paragraphe 1, (désormais article 87) du traité, il n'y pas lieu de distinguer entre les cas où l'aide est accordée directement par l'État et ceux où l'aide est accordée par des organismes publics ou privés que l'État institue ou désigne en vue de gérer l'aide»⁽³⁾.

33. Or, dans le cas présent, ainsi qu'il a été dit, le capital d'EMC est détenu entièrement par l'État. Son organe de gestion est nommé par l'assemblée générale des actionnaires, dont le seul membre est en fait l'État. Conformément à la jurisprudence de la Cour de justice, toutes les ressources accordées par EMC à ses filiales doivent être considérées, aux fins de l'appréciation des aides d'État, comme des ressources d'État.
34. En outre, tout rendement plus faible des investissements d'EMC se traduira en définitive par un rendement plus faible pour l'actionnaire d'EMC, c'est-à-dire l'État. Dans la pratique, en permettant à EMC d'octroyer des fonds à une entreprise non rentable, l'État renonce à un rendement plus élevé et, par conséquent, à des ressources potentielles.
35. C'est pourquoi, bien que les fonds octroyés à MDPA par EMC ne proviennent pas directement du budget de l'État, il s'agit néanmoins de ressources publiques.

Octroi d'un avantage économique

36. La Commission estime que toute mesure financière accordée par l'État à une entreprise et qui, sous l'une ou l'autre forme, réduit les charges grevant normalement les comptes de cette entreprise, doit être considérée comme une aide d'État au sens de l'article 87.
37. En ce qui concerne les augmentations de capital, si elles sont accordées à des conditions autres que celles répondant au principe de l'investisseur dans une économie de marché, elles sont de nature à procurer un avantage économique au bénéficiaire. En effet, celui-ci peut utiliser ces ressources pour financer ses dépenses et ses investissements sans avoir à demander de prêts à des institutions financières ni à rémunérer de façon appropriée les ressources reçues.
38. Afin de déterminer si des augmentations de capital ont été octroyées dans des conditions normales de marché, il est nécessaire d'analyser les résultats économiques réalisés par le bénéficiaire au cours de la période précédant l'octroi de la mesure, ainsi que ses perspectives financières estimées sur la base d'une prévision de marché. Dans le cas en cause, le tableau 1 montre les résultats économiques de MDPA au cours de la période qui a précédé et suivi l'octroi des aides.
39. Ainsi qu'il ressort des données figurant au tableau 1, MDPA n'était plus rentable depuis longtemps. Compte tenu des résultats économiques passés de l'entreprise, le gouvernement français ne pouvait espérer un taux de rendement raisonnable de ses investissements. Il ne pouvait pas non plus l'espérer sur la base de l'estimation des futures performances de la société ni des prévisions de marché. De fait, MDPA elle-même a négocié avec les syndicats un plan de fermeture de son activité minière, qu'elle ne pouvait faire revenir à la rentabilité.

(3) Affaire C-305-89, publiée en 1991, Rec. I-1603.

40. Il est clair que, dans une telle situation, aucun investisseur privé n'aurait apporté de fonds à MDP, dont les perspectives étaient telles que même le plus petit rendement ne pouvait être escompté. En ce sens, les fonds octroyés par l'État à MDP ne l'ont pas été conformément au principe de l'investisseur privé opérant dans une économie de marché.
41. La Commission considère donc que les augmentations de capital accordées par l'État à MDP, soit directement, soit par l'intermédiaire d'EMC, au cours de la période 1995-2000, ont procuré au bénéficiaire un avantage économique susceptible de constituer une aide d'État au sens de l'article 87 du traité.

Distorsion de la concurrence et des échanges entre États membres

42. La troisième condition qui doit être remplie pour que des mesures d'aides d'État tombent sous le coup des dispositions de l'article 87 est qu'elles doivent avoir un effet réel ou potentiel sur la concurrence et les échanges entre États membres.
43. Dans le cas en cause, MDP a produit près de 3 millions de tonnes de potasse en 1999, à partir desquelles environ 336 000 tonnes de matières commercialisables ont pu être produites. Bien que cela représente une réduction sensible par rapport aux 5,7 millions de tonnes de potasse (751 000 tonnes de matières commercialisables) produites par MDP en 1996, ces quantités constituent toujours une part non négligeable du marché européen.
44. En 1998, conformément aux chiffres fournis par les autorités françaises, MDP représentait environ 7 % de la production européenne de potasse et couvrait environ 25 % de la consommation française.
45. Il est évident que toute mesure procurant un avantage économique à MDP et lui permettant de continuer à produire dans des conditions non rentables a un effet direct sur les autres producteurs de potasse de l'Union européenne, qui opèrent essentiellement en Allemagne, en Espagne et au Royaume-Uni. Bien que MDP ait réduit sa production au cours des années passées, la poursuite de ses activités, en dépit de sa mauvaise situation économique, a réduit le marché dont peuvent disposer les autres producteurs qui n'ont pas bénéficié des mêmes mesures d'aide.
46. Étant donné que ces mesures comprennent des ressources d'État et ont procuré un avantage économique à MDP, susceptible de fausser la concurrence et d'affecter les échanges entre États membres, la Commission considère, au stade actuel de l'analyse de l'affaire, qu'elles constituent des aides d'État au sens de l'article 87, paragraphe 1.
47. De même, une partie de ces aides ayant été accordées sans l'autorisation préalable de la Commission, elles doivent être considérées comme illégales.
- Commission doit apprécier si elles peuvent être déclarées compatibles avec le marché commun, conformément aux dispositions de l'article 87, paragraphes 2 et 3.
49. Les dispositions de l'article 87, paragraphe 2, peuvent être exclues, dans la mesure où les aides n'ont pas été accordées à des consommateurs individuels et qu'elles ne sont pas non plus destinées à remédier à des dommages causés par des calamités naturelles.
50. En ce qui concerne les dispositions de l'article 87, paragraphe 3, points a) et b), les aides ne semblent pas destinées à favoriser le développement économique de régions spécifiques, dans la mesure où elles ne sont pas destinées à des investissements particuliers, mais simplement au maintien en activité de MDP pendant quelques années, malgré ses pertes. L'aide n'est pas non plus destinée à remédier à une perturbation grave de l'économie d'un État membre. Compte tenu de la nature des activités de MDP, une dérogation au titre de l'article 87, paragraphe 3, point d), peut être exclue.
51. En conclusion, les mesures d'aide en cause ne peuvent bénéficier que de la dérogation prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c).
52. Toutefois, en l'état actuel des choses, la Commission doute que les mesures en cause dans la présente décision puissent bénéficier de cette dérogation, dans la mesure où elles ne sont pas destinées à rétablir la rentabilité de MDP. En effet, la société sera fermée d'ici à 2004 et, jusqu'à cette date, elle n'a aucune perspective de rentabilité. De ce fait, la Commission doute que l'article 87, paragraphe 3, point c), dans la mesure où il concerne les aides à la restructuration, soit applicable.
53. Dans sa décision de 1996 de ne pas soulever d'objections, la Commission avait estimé que les «aides remboursaient à MDP des coûts sociaux qu'elle avait déjà supportés et lui permettaient ainsi de consacrer ses propres ressources à la poursuite de la réduction méthodique de la production dans ses mines de potasse, en tenant compte de considérations tout autant sociales qu'environnementales. Les aides favorisant ainsi la fermeture définitive des mines, elles pouvaient être considérées comme facilitant le développement économique du secteur».
54. La Commission notait en particulier que MDP devait supporter des coûts supplémentaires liés au «statut du mineur», qui représentaient à peu près le même montant que l'aide accordée par l'État. La Commission en avait donc conclu que l'aide notifiée était destinée à rembourser ces coûts sociaux supplémentaires et à remettre MDP dans la situation économique où elle se serait trouvée si elle n'avait pas eu à supporter les coûts en question. Le montant de l'aide étant égal aux coûts sociaux, la Commission en avait conclu que l'aide n'était pas de nature à favoriser MDP dans ses activités économiques.
55. Toutefois, les autorités françaises ont précisé, à la demande de la Commission, que depuis 1998, ces coûts sociaux supplémentaires ne sont plus supportés par MDP, mais sont payés directement par EMC. Seule une infime partie est encore directement facturée à MDP, ainsi qu'il ressort du tableau 3.

Compatibilité avec le marché commun

48. Après avoir déterminé si les mesures en cause constituent des aides d'État au sens de l'article 87, paragraphe 1, la

Tableau 3: Charges sociales supplémentaires de MDPA (en millions de francs)

	1996	1997	1998	1999	2000
Charges sociales supplémentaires totales, dont:	123	171	153	139	131
payées par MDPA	123	51	36	16	13
payées directement par EMC	—	120	117	123	118

Source: Autorités françaises, lettre du 22 janvier 1999.

56. La Commission doute que le raisonnement suivi dans ses décisions antérieures puisse être reproduit dans le cas présent, du fait que les mesures notifiées, ainsi que le montant supplémentaire accordé par l'État à MDPA, par l'intermédiaire d'EMC, au cours de la période 1995-1997, ne semblent pas destinés à compenser ces charges sociales.
57. C'est pourquoi, en l'état actuel des choses, la Commission doute que les mesures d'aide en cause puissent être considérées comme compatibles en vertu de l'article 87, paragraphe 3, point c), au motif qu'elles couvrent les charges sociales supplémentaires imposées à MDPA.
58. Alors que l'appréciation était en cours, les autorités françaises ont également fourni une estimation des coûts environnementaux que devra supporter MDPA pour le redéploiement et la sécurisation des mines fermées. Ces coûts figurent au tableau 4 ci-dessous.

Tableau 4: Coûts environnementaux supportés par MDPA (en millions de francs)

	1996	1997	1998	1999 (est.)	2000 (est.)
Coûts environnementaux	66	135	57	77	84

Source: Autorités françaises, lettre du 14 mars 2000.

59. En l'état actuel des choses, la Commission considère que les aides destinées à la couverture de ces coûts pourraient en principe être jugées compatibles avec le marché commun. Toutefois, les informations fournies par les autorités françaises ne sont pas suffisantes pour établir cette compatibilité. En outre, celle-ci ne pourra être appréciée que pour les aides directement destinées à couvrir les coûts environnementaux mentionnés ci-dessus, qui pourraient ne représenter qu'une partie infime des mesures d'aide en cours d'examen.
60. Pour les raisons évoquées ci-dessus, la Commission a décidé d'ouvrir la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, à l'encontre des mesures en faveur de MDPA analysées dans la présente décision.
61. Compte tenu de ce qui précède, la Commission, agissant dans le cadre de la procédure définie à l'article 88, paragraphe 2, demande à la France de lui soumettre ses observations et de lui fournir toutes les informations susceptibles de l'aider à évaluer les mesures d'aide en cause dans la présente décision, dans un délai d'un mois à compter de la date de réception de la présente lettre.
62. Elle demande également aux autorités françaises de transmettre sans délai une copie de la présente à MDPA.
63. La Commission rappelle à la France que l'article 88, paragraphe 3, a un effet suspensif et attire son attention sur la lettre envoyée à l'ensemble des États membres, le 22 février 1995, rappelant que toute aide octroyée illégalement doit être restituée par son bénéficiaire, conformément aux procédures prévues par le droit national. Les montants ainsi restitués seront porteurs d'intérêts calculés sur la base du taux de référence utilisé pour le calcul de l'équivalent-subvention pour les aides à finalité régionale et courants à compter de la date d'octroi de l'aide jusqu'à la date de sa restitution effective."

VALTIONTUKI

Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti tuesta C 55/2000 (ex NN 5/2000) – Saksa, tuki yritykselle MESAcon Messelektronik GmbH Dresden

(2001/C 37/06)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

Komissio on ilmoittanut 27. lokakuuta 2000 päivätyllä, tätä tiivistelmää seuraavilla sivuilla todistusvoimaisella kielellä toistetulla kirjeellä Saksalle päätöksestään aloittaa EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely, joka koskee mainittua tukea.

Asianomaiset voivat esittää huomautuksensa tuesta, jota koskevan menettelyn komissio aloittaa, kuukauden kuluessa tämän tiivistelmän ja sitä seuraavan kirjeen julkaisemisesta. Huomautukset on lähetettävä osoitteeseen

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Linja H
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Faksi (32-2) 299 27 58

Huomautukset toimitetaan Saksalle. Huomautuksia esittävä asianomainen voi pyytää kirjallisesti henkilölisyyden luottamuksellista käsittelyä, ja tämä pyyntö on perusteltava.

TIIVISTELMÄ

Menettely

Saksa ilmoitti 10. tammikuuta 2000 komissiolle MESAcon Messelektronik GmbH Dresden -yritykselle myönnetystä tuesta. Komissio esitti Saksalle 26. tammikuuta 2000 kysymyksiä, joihin saatiin vastaukset 9. maaliskuuta 2000. Komissio esitti 19. huhtikuuta 2000 lisäkysymyksiä, joihin saatiin vastaukset 5. kesäkuuta 2000.

Kuvaus

Tuensaaja on saanut tukea yhteensä 2,669 miljoonaa Saksan markkaa, josta 0,419 miljoonaa Saksan markkaa on peräisin hyväksytyistä tukiohjelmista. Loput 2,25 miljoonaa Saksan markkaa arvioidaan tapauskohtaisena tukena. Tapauskohtainen tuki on maksettu vuonna 1998, ja se muodostuu 1,5 miljoonan Saksan markan pääomalinasta ja 0,1 miljoonan Saksan markan lainasta, jotka molemmat ovat Stadsparkasse Dresdenin myöntämiä, sekä BvS:n myöntämästä 0,65 miljoonan Saksan markan lainasta.

Tuensaaja MESAcon Messelektronik GmbH Dresden (jäljempänä "MMED") on entisen Messelektronik Dresdenin toinen omaisuudenhoitoyhtiö. Yritys valmistaa radiometrisiä ja laserilla toimivia optisia mittajärjestelmiä pääasiassa teräs- ja alumiiniteollisuuden käyttöön.

Yrityksessä on tällä hetkellä 26 työntekijää. Sen vuosittainen liikevaihto on 4 miljoonaa Saksan markkaa ja varallisuus 2,8

miljoonaa Saksan markkaa. Riegel omistaa yrityksen kaikki osakkeet. MMED näyttäisi olevan pk-yritys, vaikka riippumattomuusperusteen täyttymistä voidaan epäillä yhteyksien vuoksi, joita yrityksellä on MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmundiin, LDV-Systemeen ja TSI Inc:iin.

Arviointi

Kun MMED joulukuussa 1997 perustettiin, sen pääomatilanne oli heikko ja toiminta tappiollista. Lisäksi se oli menettänyt entisten asiakkaidensa luottamuksen konkurssimenettelyn seurauksena. Yritys oli siis vaikeuksissa.

MMED:n hyväksi toteutetut rahoitustoimenpiteet ovat EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tukea, sillä ne ovat peräisin valtion varoista ja vaikeuksissa oleva yritys saa niistä etuja, joita se ei olisi saanut yksityiseltä sijoittajalta. Koska MMED:n tuotemerkkinoilla on kilpailua ja näillä merkkinoilla käydään Euroopan laajuisia kauppaa, tuki uhkaa vääristää kilpailua yhteismarkkinoilla ja vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

Tukea on siis arvioitava EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan sekä valtioneustusta vaikeuksissa olevien yritysten pelastamiseksi ja rakenneuudistukseksi annettujen yhteisön suuntaviivojen nojalla. Tässä vaiheessa komissio epäilee suuntaviivoissa esitettyjen edellytysten täyttymistä kyseisessä tapauksessa.

Komission mielestä Saksan kuvailemat rakenneuudistustoimenpiteet vaikuttavat riittämättömiltä, jotta niitä voitaisiin pitää suuntaviivoissa tarkoitettuna elinkelpoisena rakenneuudistusohjelmana. Komissio ei voi toimitettujen tietojen perusteella arvioida, onko MMED:n tavoitteleva taloudellinen tulos realistinen ja voiko yritys toimia markkinoilla ilman tukea.

Myös Saksan toimittamat tiedot markkinoista ja yrityksen tuotannosta ovat riittämättömiä. Näin ollen komissio ei voi sulkea pois mahdollisuutta, että tuki on johtanut aiheettomiin kilpailuväärityksiin.

Komissio ei tässä vaiheessa voi myöskään todeta, onko tuki rajattu pienimpään rakenneuudistuksen toteuttamiseen tarvittavaan määrään ja onko se oikeassa suhteessa rakenneuudistuksen kokonaiskustannuksiin.

Edellä esitettyjen seikkojen vuoksi komissio on päättänyt aloittaa EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettun menettelyn ja määrää Saksan toimittamaan sille riittävät tiedot tuen yhteismarkkinoille soveltuvuuden tutkimiseksi.

Neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan mukaan kaikki sääntöjenvastainen tuki voidaan periä takaisin tuensajalta.

KIRJE

”Die Kommission teilt Deutschland mit, dass sie nach Prüfung der Angaben der deutschen Behörden über die vorerwähnte Beihilfe beschlossen hat, das Verfahren nach Artikel 88 Absatz 2 EG-Vertrag zu eröffnen.

I. DAS VERFAHREN

1. Die Kommission ist am 10. Januar 2000 mit Schreiben der deutschen Behörden vom 22. Dezember 1999 über die Beihilfe zugunsten der Mesacon Messelektronik GmbH Dresden unterrichtet worden.
2. Die diesbezüglichen Fragen der Kommission in einem Schreiben vom 26. Januar 2000 wurden mit Schreiben vom 8. März 2000, dessen Eingang am 9. März 2000 registriert wurde, beantwortet. Die Kommission stellte weitere Fragen mit Schreiben vom 19. April 2000, die ihr am 5. Juni 2000 beantwortet wurden.

II. BESCHREIBUNG

A. Das Unternehmen

3. Die Mesacon Messelektronik GmbH Dresden (nachstehend MMED) ist die zweite Auffanggesellschaft der früheren Messelektronik Dresden. Das Unternehmen stellt radiometrische und laseroptische Messsysteme vor allem für die Stahl- und die Aluminiumindustrie her.

4. Das Unternehmen wird seine gegenwärtige Belegschaft von 26 Mitarbeitern bis 2001 auf 30 Mitarbeiter erhöhen. Es erwirtschaftet einen Jahresumsatz von 4 Mio. DEM und verfügt über Aktiva von 2,8 Mio. DEM. Alleiniger Gesellschafter ist Herr Riegel. Die Mitarbeiter sind stille Gesellschafter, die mit 10 % am Gewinn beteiligt sind. MMED ist offensichtlich ein KMU im Sinne des Gemeinschaftsrahmens für staatliche Beihilfen an kleine und mittlere Unternehmen⁽¹⁾, obwohl ihre Beziehungen zu anderen Unternehmen, die in der Randnummer 18 der vorliegenden Entscheidung beschrieben werden, hinsichtlich der Erfüllung des Unabhängigkeitskriteriums Anlass zu gewissen Zweifeln gibt.

5. Die MMED hat ihren Sitz in Dresden, Sachsen, einem Fördergebiet nach Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag mit einer Beschäftigungslosigkeit von 15 %.

B. Die Privatisierung

6. Nach einer Ausschreibung im Jahre 1993 wurde die frühere Messelektronik Dresden (nachstehend MED) von der Treuhandanstalt (nachstehend THA durch Verkauf an die INTECH Feinmechanik GmbH, der einzigen Bieterin, für 1,8 Mio. DEM privatisiert.

7. Im Rahmen der Privatisierung gewährte THA einen Zuschuss von 2 Mio. DEM aufgrund des THA-Beihilferegimes E 15/92⁽²⁾. Diese Regelung sieht Zuschüsse an Unternehmen mit weniger als 1 000 Beschäftigten vor, wenn diese zu einem negativen Verkaufspreis privatisiert werden. Durch die Privatisierung der MED erhielt der Staat 1,8 Mio. DEM, gewährte aber gleichzeitig den vorerwähnten Zuschuss von 2 Mio. DEM, verlor somit bei dieser Transaktion 0,2 Mio. DEM. Deswegen muss der Preis, der für das Unternehmen gezahlt wurde, als ein negativer Preis angesehen werden. Der Zuschuss fiel demnach in den Anwendungsbereich des einschlägigen THA-Beihilferegimes.

8. Nach Aussage Deutschlands geriet das Unternehmen im Anschluss wegen Managementfehlern, zu hoher Kosten und fehlerhafter Produkte in Schwierigkeiten. Am 16. August 1995 reichte die Mittelständische Beteiligungsgesellschaft Sachsen (MBG Sachsen) eine stille Beteiligung aus, für die die BvS in Höhe von 80 %, das Land Sachsen in Höhe von 10 % und die MBG Sachsen ebenfalls in Höhe von 10 % hafteten. Zur Absicherung der Rückzahlung zeichneten die beiden Investoren, die Eigentümer der INTECH Feinmechanik GmbH sind, Bürgschaften in Höhe von jeweils 1 Mio. DEM. Diese Bürgschaften sind jedoch niemals in Anspruch genommen worden.

9. Die vorerwähnte Beteiligung wurde angeblich aufgrund einer genehmigten Beihilferegulation für die Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten⁽³⁾ ausgereicht. Dieser Regelung zufolge muss die Beihilfegewährung von der vollständigen Durchführung eines realistischen Umstrukturierungsplans abhängig gemacht werden, durch den die langfristige Rentabilität des Unternehmens

⁽¹⁾ ABl. C 213 vom 27.7.1996, S. 4.

⁽²⁾ THA-Beihilferegime E 15/92, SG(92) D/17613 vom 8.12.1992.

⁽³⁾ Konsolidierungsfonds des Landes Sachsen, N 117/95, SG(95) D/5782 vom 5.5.1995.

wiederhergestellt wird. Deutschland hat jedoch ausdrücklich erklärt, dass kein Umstrukturierungsplan für das Unternehmen vorlag. Die Beteiligung scheint demnach nicht in den Anwendungsbereich der Beihilferegelung zu fallen.

10. Nach erheblichen Verlusten im Jahre 1996 wurde zur Vermeidung der Insolvenz ein privates Unternehmen, die CMS-Data-Concept GmbH Berlin, als Treuhänder eingesetzt. Zu dieser Zeit gewährte die Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (BvS) ein Darlehen von 2,2 Mio. DEM unter der Voraussetzung, dass sämtliche Geschäftsanteile und künftigen Forderungen auf den Treuhänder übertragen würden. Diese Voraussetzung wurde am 15. Juli 1996 erfüllt. Doch lag noch immer kein annehmbarer Umstrukturierungsplan vor, durch den die Probleme des Unternehmens hätten gelöst werden können. Daher wurde am 11. September 1996 das Gesamtvollstreckungsverfahren eröffnet.
11. Die BvS meldete ihr Darlehen von 2,2 Mio. DEM zuzüglich Zinsen von 0,2 Mio. DEM zur Konkursmasse an. Die MBG stellte Anspruch auf die Bürgschaften für die Rückzahlung ihrer Beteiligung von 2 Mio. DEM, doch wurde dieser Betrag, da die Investoren die Inanspruchnahme ihrer Bürgschaften ablehnten, zur Konkursmasse angemeldet, und es wurden gerichtliche Schritte eingeleitet. Das Gesamtvollstreckungsverfahren ist noch nicht abgeschlossen. Deutschland erklärt, dass auf die Forderung nicht verzichtet, sondern eine Regelung mit den Schuldnern angestrebt wird. Die Kommission stellt fest, dass die Finanzmaßnahmen zugunsten der früheren MED für das Verständnis des vorliegenden Falls zwar wichtig, nicht aber Gegenstand dieses Verfahrens sind. Allerdings behält sie sich das Recht vor, gegebenenfalls diese staatlichen Maßnahmen getrennt zu untersuchen.

C. Die erste Auffanggesellschaft: Neue Messelektronik Dresden GmbH (nachstehend NMED)

12. Am 1. Oktober 1996 wurde vom Gesamtvollstreckungsverwalter die Neue Messelektronik Dresden als erste Auffanggesellschaft gegründet. Sie erhielt von der BvS einen Zuschuss von 1,5 Mio. DEM und vom Land Sachsen ein Darlehen von 1 Mio. DEM.
13. Die NMED wurde vom Gesamtvollstreckungsverwalter für 50 000 DEM an die SIBAG Sächsische Industrie- und Beteiligungs AG verkauft. Nach Angaben Deutschlands konnte das Unternehmen nicht umstrukturiert werden, weil keine ausreichenden Finanzmittel vorhanden waren, so dass am 5. Juni 1995 schließlich das Gesamtvollstreckungsverfahren eingeleitet wurde.
14. Alle finanziellen Mittel, die die NMED bis zu diesem Zeitpunkt von der öffentlichen Hand erhalten hatte, wurden zur Konkursmasse angemeldet. Das Gesamtvollstreckungsverfahren ist noch nicht abgeschlossen. Deutschland erklärt, dass auf die Forderung nicht verzichtet, sondern eine Regelung mit den Schuldnern angestrebt wird. Die Kommission stellt wiederum fest, dass die Finanzmaßnahmen zugunsten der früheren NMED für das Verständnis des vorliegenden Falls zwar wichtig, jedoch nicht Gegenstand dieses Verfahrens sind. Auch hier behält sich die Kommission das Recht vor, die betreffenden staatlichen Maßnahmen gegebenenfalls getrennt zu untersuchen.

D. Die zweite Auffanggesellschaft: MESAcon Messelektronik GmbH Dresden (nachstehend MMED)

15. Die Informationen über die Gründung der zweiten Auffanggesellschaft sind unklar. Nach Angaben Deutschlands verkaufte der Gesamtvollstreckungsverwalter im September 1997 einen Teil der Vermögenswerte des in der Gesamtvollstreckung befindlichen Unternehmens (NMED) an die MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund für 0,5 Mio. DEM. Die nichtrentablen Geschäftsbereiche (Bestückung von Platinen, radiometrische Messgeräte für Medizin und Labore sowie automatische Testeinrichtungen) wurden angeblich nicht übernommen. Der Kommission ist nicht erklärt worden; was aus diesen Bereichen geworden ist.
16. Der Vertrag sah die Möglichkeit vor, dass die Vermögenswerte auf einen Dritten übertragen und der Preis später gezahlt werden könnten. Herr Riegel, ein früherer Mitarbeiter der MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund, gründete am 3. Dezember 1997 als zweite Auffanggesellschaft die MESAcon Messelektronik GmbH Dresden (MMED), zahlte den Kaufpreis und übernahm die zuvor an die MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund veräußerten Geschäftsanteile einschließlich der Mitarbeiter.
17. Deutschland erklärt, dass seit dem 18. März 1999, nachdem die meisten öffentlichen Finanzmaßnahmen, die im weiteren Verlauf beschrieben werden, zugunsten der MMED durchgeführt waren, keine firmenähnlichen oder wirtschaftlichen Beziehungen mehr zur MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund bestehen. Diese Erklärung besagt aber gleichzeitig, dass ein Verhältnis zu diesem Unternehmen bestand. Trotz mehrerer Anfragen ist die Kommission bisher weder über Art noch Umfang der früheren Beziehungen zwischen den beiden Unternehmen unterrichtet worden. Deswegen kann sie auch nicht mit Bestimmtheit sagen, ob die MMED zum Zeitpunkt der Finanzmaßnahmen ein KMU war.
18. Nach Angaben Deutschlands wurde die MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund liquidiert und wurde ein Teil ihrer Belegschaft in die LDV-Systeme GmbH integriert, die laseroptische Messsysteme entwickelt und vertreibt. Ein Teil der Vermögenswerte der MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund wurde von dem amerikanischen Wettbewerber TSI Inc. erworben, der einen Teil seiner Belegschaft ebenfalls in die LDV-Systeme GmbH integrierte. Inzwischen hat die MMED eine Kooperationsvereinbarung mit der LDV-Systeme GmbH geschlossen.
19. Da diese Unternehmen alle auf demselben Markt tätig sind und sowohl Umfang als auch Art ihrer Beziehungen untereinander unklar bleiben, kann nicht ausgeschlossen werden, dass sie gemeinsam tätig sind und eine Gruppe bilden. Die Kommission fordert daher Deutschland auf, ihr genügend Informationen zu übermitteln, um diesen Punkt zu klären. Welche Auskünfte sie dazu benötigt, ist der Randnummer 75 der vorliegenden Entscheidung zu entnehmen. Obwohl die MMED für diese vorläufige Würdigung als ein KMU angesehen wird, was den Angaben Deutschlands entspricht, könnte sich diese Einstufung anhand der Informationen Deutschlands ändern.

E. Die Umstrukturierung

20. Aufgrund ihrer Situation in einem planwirtschaftlichen System verfügte die frühere MED über wenig Kapital, unzureichendes Management und unzulängliche Wirtschaftsstrukturen. Diese Probleme wurden an die NMED weitergegeben. Da weder die MED noch die NMED wesentlich umstrukturiert wurden, spricht einiges dafür, dass ein Teil dieser strukturellen Mängel, zwangsläufig auf die MMED übergegangen sind.
21. Im Dezember 1997, nach dem der MMED gegründet wurde, wurden die ersten Umstrukturierungsmaßnahmen durchgeführt. Die Kommission entnimmt den ihr vorliegenden Informationen die Beschreibung einiger Umstrukturierungsschritte, die aber ihrer Ansicht nach für einen umfassenden Umstrukturierungsplan offensichtlich nicht ausreichen. Nach Angaben Deutschlands sind folgende Umstrukturierungsmaßnahmen geplant, durch die die Rentabilität der MMED bis 2001 wieder hergestellt werden soll:
- Die Zusammenlegung sämtlicher Tätigkeiten, die sich auf zwei verschiedene Standorte verteilen, an einem einzigen Ort. Diese Zusammenlegung wurde zum 1. Februar 1998 durchgeführt.
 - Die Entwicklung eines neuen laseroptischen Messsystems für die Oberflächenrauigkeit. Mit diesem neuen Produkt will die MMED einen Marktanteil von 30 % erzielen.
 - Die Organisation des Vertriebs in Zusammenarbeit mit der LDV-Systeme. Letztere wird MMED-Erzeugnisse in Westeuropa, Südafrika und Nordamerika verkaufen und vertreiben. Die MMED dürfte mit der Erfahrung der früheren Mitarbeiter der NMED in der Lage sein, ihre Tätigkeiten in Osteuropa fortzuführen und auf diesem Markt Erzeugnisse der LDV-Systeme zu vertreiben. Durch diese Zusammenarbeit dürften sich die Vertriebskosten reduzieren und die Produktmärkte für die MMED vergrößern. Die MMED wird in Osteuropa außerdem laseroptische Messgeräte eines schwedischen Konkurrenten, nämlich der EPACKT Ltd., vertreiben.
22. Die Gesamtkosten des Umstrukturierungsplans belaufen sich auf 4,436 Mrd. DEM. 74 % dieses Gesamtbetrags werden Investitionen finanziert.
23. Übersicht:

Umstrukturierungsmaßnahmen	Kosten (in Mio. DEM)
Maschinen und Anlagen	1 898
Projektentwicklung	1 388
Betriebskapital	1 150
Insgesamt	4 436

F. Finanzielle Zusagen

24. Die Gesamtkosten der Umstrukturierung werden vom Land Sachsen, der Kreditanstalt für Wiederaufbau, der Stadtparkasse Dresden, der BvS und dem Investor finanziert.
25. Maßnahme A: Investitionszuschüsse in Höhe von 0,331 Mio. DEM und Investitionszulagen in Höhe von 0,088 Mio. DEM des Landes Sachsen zur Deckung eines

Teils der Investitionen in Maschinen und Anlagen. Diese Maßnahmen wurden im Laufe des Jahres 1999 teilsfinanziert, wobei das genaue Datum nicht bekannt gegeben wurde.

26. Maßnahme B: Ein von der Stadtparkasse Dresden am 27. August 1998 gewährtes nachrangiges Darlehen von 1,5 Mio. DEM mit einem Zinssatz von 8,5 %. Ein Teil dieses Darlehens soll für die Investitionen in Maschinen und Anlagen, ein anderer Teil für die Projektentwicklung verwendet werden. Die Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW) garantiert 85 % des Ausfallrisikos, das sind 1,125 Mio. DEM, durch ein Refinanzierungsdarlehen zugunsten der Stadtparkasse Dresden. Die Bundesregierung trägt ihrerseits 75 % des Ausfallrisikos für das Refinanzierungsdarlehen der KfW.
27. Maßnahme C: Ein von der BvS am 20. November 1998 zur Finanzierung eines Teils der Investitionen gewährtes Darlehen von 0,65 Mio. DEM. Das Darlehen wird im Falle einer positiven Kommissionsentscheidung in einen Zuschuss verwandelt.
28. Maßnahme D: Ein weiteres von der Stadtparkasse Dresden 1998 gewährtes Darlehen in Höhe von 1,1 Mio. DEM. Dieses Darlehen bestand aus einer Kreditlinie von 0,5 Mio. DEM, die am 9. September 1999 bereitgestellt wurde, und 0,6 Mio. DEM, die am 1. Dezember 1998 ausbezahlt wurden.
29. Der Investor haftet persönlich für 1 Mio. DEM des Darlehens, was die Maßnahme D betrifft, und wird aus eigenen Mitteln einen weiteren Liquiditätsbeitrag von 0,1 Mio. DEM leisten. Schließlich sollen nach Angaben Deutschlands 0,667 Mio. DEM als Cashflow vom Unternehmen selbst beigetragen werden.
30. Übersicht:

Herkunft	Beträge in Mio. DEM
Land	
Investitionszuschüsse	0 331
Investitionszulagen	0 088
Stadtparkasse Dresden	
15 % eines nachrangigen Darlehens in Höhe von 1,5 Mio. DEM	0 225
Unverbürgter Teil eines Darlehens von 1,1 Mio. DEM	0 100
KfW	
85 % eines nachrangigen Darlehens von 1,5 Mio. DEM (*)	1 275
BvS	
Darlehen/Zuschuss	0 650
Investor	
Verbürgter Teil eines Darlehens von 1,1 Mio. DEM	1 000
Liquiditätsbeitrag	0 100
Cashflow	0 667
Insgesamt	4 436

(*) Das Ausfallrisiko für 75 % dieses Betrages, d. h. 0,956 Mio. DEM, wird von der Bundesregierung übernommen.

G. Marktanalyse

31. Die MMED entwickelt, fertigt, testet und vertreibt radio-metrische und laseroptische Messsysteme. Zu ihren Geschäftsfeldern gehören die Rauheitsmesstechnik, die Dicken- und Schichtdickenmesstechnik sowie die Füllstands-, Feuchte- und Dichtemesstechnik. Außerdem möchte die MMED eine laseroptische Oberflächenrauheitsmesstechnik entwickeln. Diese Systeme sind vor allem für die Stahl- und die Aluminiumindustrie bestimmt.
32. 1998 wurden in der EU Messgeräte (NACE 33.2) für einen Wert von fast 40 Mrd. EUR produziert. Dies war im Vergleich zu 1993, als der betreffende Industriezweig eine starke Rezession durchlief, eine erhebliche Zunahme. Nach einer raschen Expansion in den späten 80er Jahren wurden Feinmechanik und Optik in den frühen 90er Jahren in die Rezession gerissen, und die Produktion stagnierte. Ab 1994 ist die Produktion wieder gestiegen. Der größte EU-Hersteller ist Deutschland mit einem Anteil an der gesamten EU-Produktion von 27,7 %⁽⁴⁾. Um aber von den verbesserten Marktbedingungen profitieren zu können, müssen sich die EU-Hersteller weiterhin um niedrige Produktionskosten bemühen und gleichzeitig ausreichende Ressourcen in neue Technologien und die Produktentwicklung investieren, damit sie mit den Herstellern in Japan und in den USA konkurrieren können.
33. Während der sichtbare Verbrauch in den Jahren 1995—1998 ständig gestiegen ist, reicht er immer noch nicht an die Produktion heran. Die nachstehende Tabelle⁽⁵⁾ enthält klare Hinweise dafür, dass der Markt gesättigt ist und Produktionsüberkapazitäten bestehen⁽⁶⁾.

Beträge in Mio. EUR	1995	1996	1997	1998
Sichtbarer Verbrauch	9,863	10,270	10,680	11,130
Produktion	10,327	10,780	11,240	11,750

34. Andere Wettbewerber an diesem Markt haben ebenfalls Mühe. Endress & Hauser spricht beispielsweise von einem „schwierigen Umfeld“ auf dem Markt für industrielle Mess- und Kontrollgeräte. In seinem Geschäftsbericht nennt das Unternehmen 1999 ein Jahr mit einer „geringen weltweiten Wirtschaftstätigkeit im Bereich der Messinstrumente“. Auch der Wettbewerber Honeywell-Measuretex verzeichnete eine rückläufige Entwicklung. Obwohl der Absatz 1999 etwas stieg, ging die Kapitalrendite erheblich zurück.
35. Der Markt für Messgeräte ist allerdings sehr segmentiert und erstreckt sich auf sehr unterschiedliche Technologien und Kunden. Die Referenzmärkte von MMED sind die Produktion von Messsystemen für die Stahl- und Aluminiumindustrien und der Markt für laseroptische Messsysteme, in den MMED eintreten will.
36. Die Nachfrage am Markt, auf dem die MMED tätig ist, hängt unmittelbar von der Leistung der Stahl- und der

Aluminiumindustrie ab, die die Hauptabnehmer sind. Die metallherzeugende Industrie ist insgesamt mit einem weitreichenden Wettbewerb aufgrund bestehender Ersatzstoffe konfrontiert. Die Stahlindustrie arbeitet äußerst kapitalintensiv und leidet unter chronischen Überkapazitäten und wachsender Konzentration⁽⁷⁾. Der OECD-Stahlauschuss sagte 1999 einen Rückgang der weltweiten Stahlnachfrage von 2,8 % voraus⁽⁸⁾. Die Aluminiumproduktion ist im Bereich der Nicht-Eisenmetalle der größte Sektor; er verzeichnete infolge der zunehmenden Wiederverwendung von Metallen, insbesondere im Verkehrs- und im Verpackungssektor, nur ein geringes Wachstum.

37. Obwohl der Verkaufs- und Produktionsrückgang in dem relevanten Sektor nicht einschneidend ist, herrscht nach wie vor ein scharfer Wettbewerb, der die Unternehmen zu großen Investitionen zwingt, wenn sie dem künftigen Wettbewerb und einem Nachfragerückgang gewachsen sein wollen.

III. WÜRDIGUNG

38. Die MMED ist eine neugegründete Auffanggesellschaft, die die Tätigkeiten der früheren in der Gesamtvollstreckung befindlichen Gesellschaft, bei der sämtliche Verbindlichkeiten bleiben, fortführt und deren Vermögenswerte übernimmt. Nach Angaben Deutschlands sind weder die MMED noch die NMED, die beiden Auffanggesellschaften der früheren MED, als Tochtergesellschaften für die in die Gesamtvollstreckung gehenden Unternehmen gegründet worden. Sie wurden beide von ihren Gesamtvollstreckungsverwaltern an verschiedene Investoren verkauft. Aus diesem Grunde beschränkt sich die vorliegende Würdigung auf die öffentlichen Maßnahmen zugunsten der MMED.

A. Beihilfen im Sinne des Artikels 87 Absatz 1 EG-Vertrag

39. Zum Zeitpunkt ihrer Gründung verfügte die MMED über wenig Kapital, befand sich in einer Verlustsituation und hatte im Anschluss an das Gesamtvollstreckungsverfahren das Vertrauen ihrer herkömmlichen Abnehmer verloren. Das Unternehmen befand sich demnach in Schwierigkeiten.
40. In ihrer vorläufigen Einschätzung der Angelegenheit ist die Kommission der Meinung, dass die finanziellen Maßnahmen zugunsten der MMED Beihilfen im Sinne des Artikels 87 Absatz 1 EG-Vertrag darstellen, da sie aus staatlichen Mitteln stammen und dem Unternehmen in Schwierigkeiten Vorteile verschafft haben, die es von einem Privatinvestor nicht erhalten hätte. Da auf dem Produktmarkt der MMED in Europa Wettbewerber vorhanden sind und Handel besteht, drohen die Beihilfen den Wettbewerb im gemeinsamen Markt zu verfälschen und den Handel zwischen Mitgliedstaaten zu beeinträchtigen.
41. Zunächst muss untersucht werden, ob die Beihilfen in den Anwendungsbereich von Beihilferegulungen fallen, die die Kommission genehmigt hat.

⁽⁴⁾ Panorama der EU-Industrie 1999, Kapitel 12, S. 325.

⁽⁵⁾ Der Finanzbericht der Veeco Instruments Inc., ein Marktführer für die Entwicklung, Herstellung, Vermarktung und Wartung von Messgeräten, bestätigt diese Einschätzung. Darin heißt es unmissverständlich, dass am Markt Überkapazitäten bestehen und gegenwärtig der gesamte Industriezweig eine Rezession durchläuft.

⁽⁶⁾ Panorama der EU-Industrie 1997, Band II, 16-11.

⁽⁷⁾ Entscheidung der Kommission vom 26. November 1997 in der Sache IV/36.069 Wirtschaftsvereinigung Stahl (ABl. L 1 vom 3.1.1998).

⁽⁸⁾ Panorama der EU-Industrie 1999, Kapitel 8, S. 238.

1. Bestehende Beihilferegelungen

42. Die Zuschüsse im Rahmen der Maßnahme A beruhen auf von der Kommission genehmigten Regelungen. Die Investitionszuschüsse in Höhe von 0,331 Mio. DEM wurden vom Land Sachsen aufgrund der Gemeinschaftsaufgabe zur Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur gewährt⁽⁹⁾. Die Investitionszulagen in Höhe von 0,088 Mio. DEM wurden nach Maßgabe des Investitionszulagengesetzes gewährt⁽¹⁰⁾.

43. Für diese regionalen Investitionsbeihilfen gelten die Höchstgrenzen und Bedingungen, die die Kommission in ihrer Genehmigungsentscheidung der betreffenden Regelungen, auf deren Grundlage die Beihilfen gewährt wurden, festgelegt hat. Der betreffende Beihilfebetrug muss allerdings berücksichtigt werden, wenn es um die Feststellung geht, ob die Beihilfemaßnahmen in ihrer Gesamtheit in einem Verhältnis zu dem Ziel stehen, das mit ihnen angeblich verfolgt wurde.

2. Angeblich aufgrund genehmigter Beihilferegelungen gewährte Beihilfen

44. Das nachrangige Darlehen von 1,5 Mio. DEM der Stadtsparkasse Dresden im Rahmen der Maßnahme B wurde angeblich aufgrund einer genehmigten Beihilferegelung zur Förderung der Forschung und Entwicklung von KMU gewährt⁽¹¹⁾. Nachrangige Darlehen sind Darlehen, die im Falle der Zahlungsunfähigkeit des Schuldners zurückgezahlt werden, nachdem alle anderen Gläubiger befriedigt wurden und bevor die Gesellschafter etwas erhalten. Derartige Darlehen werden häufig vom Staat zur Verfügung gestellt. Der Kontaktausschuss für die Rechnungslegungsrichtlinien vertrat die Auffassung, dass nachrangige Darlehen in der Bilanz unter den „Verbindlichkeiten“ und nicht unter dem „Eigenkapital“ ausgewiesen werden sollten⁽¹²⁾. Diese Auffassung wurde in der Mitteilung der Kommission über Auslegungsfragen im Hinblick auf bestimmte Artikel der Vierten und Siebten Richtlinie auf dem Gebiet der Rechnungslegung bestätigt⁽¹³⁾.

45. Nach der Regelung, aufgrund deren das Darlehen angeblich gewährt wurde, beteiligt sich jeder Risikokapitalgeber im

Falle der Refinanzierung, um die es hier geht, am Risikokapital einer KMU mit höchstens 4 Mio. DEM. Die Bundesregierung übernimmt bis zu 75 % des Ausfallrisikos für längstens 10 Jahre ab dem Zeitpunkt der Beteiligung.

46. Das aufgrund der Regelung zulässige Beihilfeelement betrifft die Absicherung des Ausfallrisikos. Es wird also davon ausgegangen, dass die Risikokapitalbeteiligung keine Beihilfe enthält. Im vorliegenden Fall kann die Kommission nicht ausschließen, dass ein Darlehen der Stadtsparkasse Dresden als eine bis zu 100%ige Beihilfe angesehen werden könnte, da es einem Unternehmen in Schwierigkeiten gewährt wurde. Obwohl Ähnlichkeiten zwischen einem nachrangigen Darlehen und einer Kapitalbeteiligung bestehen, sieht die Beihilferegelung nicht ausdrücklich die Gewährung nachrangiger Darlehen aus staatlichen Mitteln vor. Demnach fällt das Darlehen als solches offensichtlich nicht in den Anwendungsbereich der Regelung, auf deren Grundlage es angeblich gewährt wurde, und muss demnach als neue Beihilfe gewürdigt werden.

47. Was das Refinanzierungsdarlehen der KfW betrifft, so ist zu beobachten, dass die Regelung seit 1998 einen Haftungsanteil im Falle des Ausfalls von höchstens 75 % vorsieht. Im vorliegenden Fall übernimmt die KfW 85 % des Ausfallrisikos und überschreitet damit die zulässige Höchstgrenze um 10 %. Da, wie weiter oben beschrieben wurde, die Hauptvoraussetzungen der Regelung nicht erfüllt werden, fällt dieses Refinanzierungsdarlehen nicht in ihren Anwendungsbereich.

48. Aus diesen Gründen vertritt die Kommission die Auffassung, dass ein Gesamtbetrag von 1,5 Mio. DEM als neue Beihilfe gewürdigt werden muss.

3. Ad-hoc-Beihilfe

49. Abgesehen von dem vorerwähnten nachrangigen Darlehen in Höhe von 1,5 Mio. DEM wird auch das Darlehen der BvS in Höhe von 0,65 Mio. DEM im Rahmen der Maßnahme C als Ad-hoc-Beihilfe angesehen, da keine genehmigte Rechtsgrundlage für dieses Darlehen besteht.

50. Das Darlehen der Stadtsparkasse Dresden von 1,1 Mio. DEM im Rahmen der Maßnahme D könnte von der Kommission als Beihilfe angesehen werden, da es einem Unternehmen in Schwierigkeiten gewährt wurde. Für 1 Mio. DEM dieses Betrages haftete jedoch der Investor persönlich. Diese selbstschuldnerische Bürgschaft des Investors hat zur Folge, dass dieser Teil als privater Beitrag angesehen werden kann.

51. Das Ausfallrisiko für das restliche Darlehen von 0,1 Mio. DEM wurde nach Angaben Deutschlands zu 16 % von der staatlich kontrollierten Bürgschaftsbank Sachsen, zu 20 % von der Stadtsparkasse Dresden und zu 64 % vom „Staat“ (ohne nähere Bezeichnung) übernommen. Da sich der Staat für den Gesamtbetrag verbürgt, ist der Darlehensbetrag von 0,1 Mio. DEM als Ad-hoc-Beihilfe anzusehen. Im Hinblick auf die geringe Höhe des Betrages muss allerdings untersucht werden, ob nicht die Bedingungen für die Anwendung der de minimis-Regelung im vorliegenden Fall erfüllt sind.

⁽⁹⁾ 26. Rahmenplan der Gemeinschaftsaufgabe zur Förderung der Investitionen. Maßnahmen aufgrund dieses Gesetzes werden als regionale Investitionsbeihilfen nach Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag angesehen und wurden von der Kommission aufgrund der Ausnahmeregel des Artikels 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag genehmigt (Beihilfe C 52/97 ex N 123/97).

⁽¹⁰⁾ Investitionszulagengesetz 1999. Maßnahmen aufgrund dieses Gesetzes werden als regionale Investitionsbeihilfen nach Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag angesehen und wurden von der Kommission aufgrund der Ausnahmeregel des Artikels 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag genehmigt (N 702/97, SG(98) D/12438).

⁽¹¹⁾ Beteiligungskapital für kleine Technologieunternehmen, N 582/97, SG(97) D/9490 vom 14. November 1997.

⁽¹²⁾ Die Angleichung der Rechnungslegung in der Europäischen Gemeinschaften, Probleme bei der Anwendung der Vierten Gesellschaftsrechtsrichtlinie, Luxemburg, 1990, S. 14. Siehe auch die Definition der nachrangigen Verbindlichkeiten in Artikel 21 der Ratsrichtlinie 86/635/EWG vom 8. Dezember 1986 über den Jahresabschluss und den konsolidierten Abschluss von Banken und anderen Finanzinstituten (ABL L 372 vom 31.12.1986).

⁽¹³⁾ Siehe Dokument XV/7009/97 DE, Ziffer 2.3.3, Punkt 5.

B. Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe c) EG-Vertrag

52. In ihrer vorläufigen Einschätzung der Angelegenheit ist die Kommission der Meinung, dass die Beihilfe zugunsten der MMED in Höhe von insgesamt 2,25 Mio. DEM von der Kommission als Ad-hoc-Beihilfe gewürdigt werden muss. Nach Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag sind staatliche Beihilfen an einzelne Unternehmen mit dem Gemeinsamen Markt unvereinbar, wenn sie den Handel zwischen Mitgliedstaaten beeinträchtigen und den Wettbewerb im Gemeinsamen Markt verfälschen oder zu verfälschen drohen. Derartige Beihilfen sind grundsätzlich mit dem Gemeinsamen Markt unvereinbar, es sei denn, dass sie in den Anwendungsbereich der Ausnahmeregelungen des Artikels 87 Absatz 2 oder des Artikels 87 Absatz 3 EG-Vertrag fallen.
53. Die Ausnahmen des Artikels 87 Absatz 2 EG-Vertrag sind im vorliegenden Falle nicht anwendbar; da die Beihilfemaßnahmen weder einen sozialen Charakter haben noch an einzelne Verbraucher gewährt werden und mit ihnen auch keine Schäden, die durch Naturkatastrophen oder sonstige außergewöhnliche Ereignisse entstanden sind, beseitigt werden. Ebenso wenig handelt es sich um Beihilfen für die Wirtschaft bestimmter durch die Teilung Deutschlands betroffener Gebiete der Bundesrepublik.
54. Artikel 87 Absatz 3 Buchstaben a) und c) EG-Vertrag enthalten weitere Ausnahmen vom Beihilfeverbot: Im vorliegenden Fall ist Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe c) EG-Vertrag von Bedeutung, da das Hauptziel der Beihilfe nicht die Regionalentwicklung, sondern die Herstellung der langfristigen Rentabilität eines Unternehmens in Schwierigkeiten ist. Demnach kann die Kommission staatliche Beihilfen zulassen, die für die Förderung der wirtschaftlichen Entwicklung bestimmter Wirtschaftszweige gewährt werden, soweit sie die Handelsbedingungen nicht in einer Weise verändern, die dem gemeinsamen Interesse zuwiderläuft.
55. In ihren Leitlinien für staatliche Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten⁽¹⁴⁾ („die Leitlinien“) hat die Kommission die Voraussetzungen für eine positive Würdigung festgelegt. Sie vertritt die Auffassung, dass kein anderer Gemeinschaftsrahmen, wie der für staatliche Forschungs- und Entwicklungsbeihilfen, für staatliche Umweltschutzbeihilfen, für Beihilfen an kleine und mittlere Unternehmen oder für Ausbildungs- und Beschäftigungsbeihilfen, im vorliegenden Falle zur Anwendung gelangen könnte.
56. Generell kann ein neugegründetes Unternehmen nicht als ein Unternehmen in Schwierigkeiten im Sinne der vorerwähnten Leitlinien angesehen werden. Wegen der außergewöhnlichen Transformation in den neuen Ländern fährt die Kommission aber vorübergehend fort, diese Leitlinien bei Auffanglösungen (also bei der Gründung eines neuen Unternehmens im Anschluss an ein Gesamtvollstreckungsverfahren) anzuwenden, wenn die Tätigkeit des früheren Unternehmens fortgeführt wird und einzelne Vermögenswerte nicht einfach verkauft werden. Dies trifft für die MMED zu⁽¹⁵⁾.
57. Nach Angaben Deutschlands ist ein Teil der Beihilfen 1999 ausbezahlt worden. Trotz der ausdrücklichen Aufforderung der Kommission sind die genauen Zeitpunkte der Gewährung nicht angegeben worden. Für eine vorläufige Einschätzung stützt sich die Kommission auf die Leitlinien vom 23. Dezember 1994, obwohl, falls ein Teil des Umstrukturierungsbeihilfepakets nach In-Kraft-Treten der revidierten Fassung der Leitlinien gewährt worden sein sollte, diese Fassung anwendbar wäre⁽¹⁶⁾.
- #### 1. Wiederherstellung der langfristigen Rentabilität
58. Für die Gewährung von Umstrukturierungsbeihilfen muss ein realistischer, zusammenhängender und weitreichender Plan zur Wiederherstellung der langfristigen Rentabilität innerhalb eines angemessenen Zeitraums vorliegen. Besonders wichtig ist der genaue Zeitplan der Umstrukturierung. Zur Umstrukturierung gehört der Verzicht auf Tätigkeitsbereiche, die sogar nach der Umstrukturierung strukturell bedingte Verluste verursachen würden. Nach Angaben Deutschlands sind nur die rentablen Geschäftsbereiche der NMED von der MMED übernommen worden.
59. Die ersten Umstrukturierungsmaßnahmen wurden zum Zeitpunkt der Gründung der Auffangesellschaft MMED im Dezember 1997 durchgeführt. Diese gingen offensichtlich mit einer finanziellen Unterstützung einher, die darauf abzielte, den Betrieb fortzuführen und die Kosten für noch nicht ausgeführte Aufträge und die Overhead-Ausgaben zu decken. Die MMED hat ihre Tätigkeiten seit 1998 in einem neuen Standort in Dresden zusammengelegt und entwickelt ein neues laseroptisches Messsystem.
60. Übersicht über die von Deutschland gelieferten Prognosen:
[. . .] (*)
61. Nach Angaben Deutschlands wurde 1999 ein ausgewogenes Betriebsergebnis erzielt und werden ab 2000 mit positiven Ergebnissen gerechnet. Die Kommission hat die konsolidierten Zahlen von 1999 noch nicht erhalten und kann folglich nicht überprüfen, ob tatsächlich ein ausgewogenes Ergebnis erzielt wurde.
62. Nach Einschätzung der Kommission bestehen Zweifel, ob die von Deutschland beschriebenen Umstrukturierungsmaßnahmen ausreichen, um als ein tragfähiges Umstrukturierungsprogramm im Sinne der Leitlinien bezeichnet werden zu können oder um die in Aussicht gestellten Ergebnisse zu erreichen. Die Kommission kann anhand der wenigen Informationen nicht beurteilen, ob die vorerwähnten Zahlen realistisch sind und ob die MMED ihre anfänglichen finanziellen Schwierigkeiten bereits überwunden hat.

⁽¹⁴⁾ ABl. C 368 vom 23.12.1984, S. 12, und ABl. C 288 vom 9.10.1999.

⁽¹⁵⁾ Siehe auch Fußnote 10 der Leitlinien für staatliche Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten vom 9. Juli 1999 (AbI. C 288 vom 9.10.1999).

⁽¹⁶⁾ In Ziffer 7.5 der Leitlinien für staatliche Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten vom 9.7.1999 heißt es: „Alle Rettungs- und Umstrukturierungsbeihilfen, die ohne Genehmigung der Kommission und somit in Widerspruch zu Artikel 88 Absatz 3 EG-Vertrag gewährt werden, wird die Kommission wie folgt auf ihre Vereinbarkeit mit dem Gemeinsamen Markt hin prüfen: Auf Grundlage der vorliegenden Leitlinien, wenn die Beihilfe oder ein Teil der Beihilfe nach Veröffentlichung der Leitlinien im *Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften* gewährt worden ist . . .“, (AbI. C 288 vom 9.10.1999).

(*) Betriebsgeheimnis.

2. Keine unzumutbaren Wettbewerbsverfälschungen

63. Zur Umstrukturierung müssen Maßnahmen gehören, um nachteilige Auswirkungen auf Konkurrenten nach Möglichkeit auszugleichen. Die Beihilfen würden sonst dem gemeinsamen Interesse zuwiderlaufen und könnten nicht gemäß Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe c) EG-Vertrag freigestellt werden. Zeigt eine objektive Beurteilung der Nachfrage- und Angebotsbedingungen, dass keine strukturellen Überkapazitäten auf dem relevanten Markt bestehen, auf dem der Beihilfeempfänger tätig ist, so ist eine Reduzierung der Kapazität überflüssig. Bei der Frage, wie sich der Fortbestand der MMED am Markt und auf die Wettbewerber auswirkt, sind das Produktionsvolumen des Unternehmens und die Tatsache zu berücksichtigen, dass die Beihilfe in einem Fördergebiet nach Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag gewährt wird.
64. Obwohl über die Kapazitätsauslastung der letzten Jahre auf diesem Markt keine Daten vorliegen, vertritt Deutschland die Auffassung, dass die Märkte für Dicken- und Rauheitsmesssysteme wegen der neuen Qualitätsanforderungen in der Stahl- und in der Aluminiumindustrie wachsen werden. Gleichzeitig wird aber angenommen, dass der Markt für die Füllstandsmessung in den kommenden Jahren schrumpfen wird.
65. Nach den der Kommission vorliegenden Informationen liegen gewisse Hinweise für Überkapazitäten auf dem Markt, auf dem die MMED tätig ist, vor. Einige Wettbewerber sind sich darin einig, dass sich die Wirtschaftstätigkeit im Bereich der Messgeräte weltweit verringert hat. Trotz eines beachtlichen Aufschwungs des Marktes für Messsysteme seit 1993 scheint zur Deckung der gegenwärtigen Nachfrage nicht die gesamte bestehende Produktionskapazität benötigt zu werden. Die Kommission trägt außerdem der Tatsache Rechnung, dass das MMED-Geschäft wesentlich durch die Tätigkeit der Stahlindustrie beeinflusst wird, die 70 % der MMED-Kunden ausmacht und unter chronischen Überkapazitäten leidet. Aus diesem Grunde sollte eine Kapazitätsheraufsetzung während der Dauer der Umstrukturierung vermieden werden.
66. Deutschland hat keine Angaben über die Produktionskapazität der MMED unterbreitet. Die Auffanggesellschaft hat nur drei der Geschäftsbereiche der früheren NMED übernommen und insbesondere die automatischen Testeinrichtungen, die radiometrische Medizin- und Labormesstechnik sowie die Bestückung von Platinen aufgegeben. Diese Bereiche haben allerdings nichts mit den relevanten Produktmärkten der MMED, d. h. mit Messsystemen für die Stahl- und die Aluminiumindustrie sowie laseroptischen Messsystemen, zu tun. In dem ersten Markt erweiterte die MMED ihre Marktanteile, so dass eine Kapazitätssteigerung nicht ausgeschlossen ist. In Hinsicht auf den zweiten Markt hat Deutschland weder Angaben betreffend MMED's Produktion übermittelt, noch der Kommission mitgeteilt, ob die Firma in diesem Markt bereits tätig ist.
67. Die Kommission ist der Meinung, dass die von Deutschland vorgelegten Angaben sowohl über den Markt als auch über die Produktion des Unternehmens nicht ausreichend sind und zur Folge haben, dass sie sich nicht zu diesem Punkt äußern kann.

3. Verhältnismäßigkeit der Beihilfe zu den Kosten und zum Nutzen der Umstrukturierung

68. Die Beihilfen müssen sich auf das für die Umstrukturierung notwendige Mindestmaß beschränken und in einem Verhältnis zu den gesamten Umstrukturierungskosten stehen. Außerdem muss der Beihilfeempfänger einen erheblichen Beitrag zu den Umstrukturierungskosten leisten. Im Übrigen müssen die Beihilfen in einer solchen Form gewährt werden, dass dem Unternehmen keine überschüssige Liquidität zufließt, die es zu einem aggressiven und marktverzerrenden Verhalten in Geschäftsbereichen verwenden könnte, die von dem Umstrukturierungsprozess nicht betroffen sind.
69. Im Falle der MMED wirken sich sämtliche Beihilfen auf die Liquidität des Unternehmens aus. Die der MMED gewährte Liquidität beläuft sich auf 2,669 Mio. DEM. Nur das Darlehen der Stadtsparkasse Dresden im Rahmen der Maßnahme D wurde in zwei Tranchen gewährt. Nach den vorliegenden Informationen ist keine der übrigen Beihilfemaßnahmen in Tranchen zerlegt worden, die ihre wettbewerbsverzerrende Wirkung hätte ausgleichen können.
70. Für die Umstrukturierung der MMED werden Kosten in Höhe von insgesamt 4,436 Mio. DEM veranschlagt. Nach Angaben der deutschen Behörden trägt der Investor zur gegenwärtigen Umstrukturierung wie folgt bei:
- Ein von der Stadtsparkasse Dresden gewährtes und von Herrn Riegel persönlich verbürgtes Darlehen von 1 Mio. DEM.
 - Ein Cash-Betrag von 0,1 Mio. DEM.
 - Cash flow in Höhe von 0,667 Mio. DEM als Beitrag des Unternehmens. Die Kommission hat allerdings keine Erklärungen zu der Art und Weise erhalten, wie und innerhalb welcher Zeit dieses Cash flow entstehen soll. Die Kommission bezweifelt, dass diese intern erzeugten Finanzmaßnahmen als Teil des Investorbeitrags angesehen werden können, da sie direkt oder indirekt weitgehend öffentlichen Interventionen zugunsten der MED, NMED und schließlich MMED zuzuschreiben sind: Sollte ein Unternehmen, das Beihilfen empfängt, in der Lage sein, während der Umstrukturierung überschüssiges Cash flow zu erzeugen, so stellt sich die Frage, ob der Beihilfebetrag nicht über das für die Umstrukturierung benötigte Maß hinausgeht.
71. Die Kommission kann also derzeit nicht mit Bestimmtheit sagen, ob sich die Beihilfen auf das für die Umstrukturierung notwendige Mindestmaß beschränken und ob sie in einem Verhältnis zu den gesamten Umstrukturierungskosten stehen.

4. Vollständige Durchführung des Umstrukturierungsplans

72. Ein Unternehmen, das Umstrukturierungsbeihilfen erhält, muss den der Kommission vorgelegten und von ihr genehmigten Umstrukturierungsplan vollständig durchführen. Da die Beschreibung der Umstrukturierungsmaßnahmen durch die deutschen Behörden als nicht hinreichend detailliert erscheinen, um einen Umstrukturierungsplan erkennen zu lassen, ist die Kommission nicht davon überzeugt, dass dieses Kriterium der Leitlinien erfüllt ist.

IV. SCHLUSS

73. Die Kommission hat beschlossen, wegen der Beihilfen zugunsten der MMED das Verfahren nach Artikel 88 Absatz 2 EG-Vertrag in Verbindung mit Artikel 6 und 16 der Verordnung (EG) Nr. 659/1999 des Rates zu eröffnen.
74. Wegen der vorstehenden Erwägungen fordert die Kommission Deutschland aufgrund von Artikel 10 Absatz 3 der Verordnung (EG) Nr. 659/1999 des Rates auf, innerhalb eines Monats nach Eingang dieses Schreibens alle für die Beurteilung der Beihilfen sachdienlichen Unterlagen, Angaben und Daten zu übermitteln, und zwar insbesondere:
- zu den Umständen, die zur Gründung der MMED geführt haben, und zum anschließenden Erwerb durch Herrn Riegel;
 - zum Verbleib der Geschäftsbereiche, die die MMED nicht von der früheren NMED übernommen hat;
 - zu Art und Umfang der Beziehungen der MMED zur früheren MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund;
 - zu allen an MMED gewährten staatlichen Beihilfen unter Angabe von Zweck, Rechtsgrundlage, Datum deren Gewährung sowie gewährende Stelle;
 - dazu, dass die MMED zum Zeitpunkt der Beihilfegewährung bzw. anschließend trotz ihrer Beziehungen zur MESAcon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund, LDV-Systeme und TSI Inc. als ein KMU angesehen werden konnte;
- zum Umstrukturierungsplan der MMED, insbesondere: genauer Zeitplan, Beschreibung der bereits durchgeführten Umstrukturierungsmaßnahmen und deren Kosten sowie derjenigen Umstrukturierungsmaßnahmen, die noch nicht durchgeführt worden sind, und ihre Kosten;
 - zur konsolidierten Bilanz sowie zur Gewinn- und Verlustrechnung für 1999;
 - zur Produktionskapazität der MMED und dazu, dass während der Umstrukturierung keine neuen Kapazitäten geschaffen werden;
 - dazu, dass sich die Beihilfe auf das für die Umstrukturierung notwendige Mindestmaß beschränkt und nicht für die Finanzierung neuer Investitionen, die durch die Umstrukturierung nicht erforderlich sind, bestimmt ist.
75. Anderenfalls wird die Kommission eine Entscheidung auf der Grundlage der ihr vorliegenden Elemente annehmen. Sie bittet ihre Behörden; dem etwaigen Empfänger der Beihilfe unmittelbar eine Kopie dieses Schreibens zuzuleiten.
76. Die Kommission erinnert Deutschland an die Sperrwirkung des Artikels 88 Absatz 3 EG-Vertrag und verweist auf Artikel 14 der Verordnung (EG) Nr. 659/1999 des Rates, wonach alle rechtswidrigen Beihilfen vom Empfänger zurückgefordert werden können."
-

VALTIONTUKI

Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti kolmesta ilmoittamattomasta valtiontukiohjelmasta, jotka ovat C 58/2000 (ex NN 81/2000) – yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Alavan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille, C 59/2000 (ex NN 82/2000) – yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Guipúzcoan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille ja C 60/2000 (ex NN 83/2000) – yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Vizcayan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille

(2001/C 37/07)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

Komissio on ilmoittanut Espanjalle 28. marraskuuta 2000 päivätyllä ja tämän tiivistelmän lopussa todistusvoimaisella kielellä toistetulla kirjeellä päätöksestään aloittaa edellä mainittua tukea koskeva EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukainen menettely.

Asianomaiset voivat esittää huomautuksensa kuukauden kuluessa tämän tiivistelmän ja sitä seuraavan kirjeen julkaisemisesta. Huomautukset on lähetettävä osoitteeseen

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Valtiontuet I
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Faksi: (32-2) 296 98 15.

Huomautukset toimitetaan Espanjan viranomaisille. Huomautuksia esittävän asianomaisen on pyydyttävä kirjallisesti henkilöllisyyden luottamuksellista käsittelyä, ja tämä pyyntö on perusteltava.

TIIVISTELMÄ

1. TUKI C 58/2000 (ex NN 81/2000)

Jäsenvaltio: Espanja (Álavan maakunta)

Tuen numero: C 58/2000 (ex NN 81/2000)

Nimike: Yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Álavan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille

Tarkoitus: Edistää tiettyjen uusien yritysten perustamista ja niiden toiminnan käynnistämistä

Tuensaajat: Uudet yritykset, joiden maksettu osakepääoma on yli 20 milj. ESP (120 202 EUR), jotka investoivat yli 80 milj. ESP (480 810 EUR) ja luovat yli 10 työpaikkaa

Oikeusperusta: Territorio Histórico de Álava: artículo 14 de la Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica

Talousarvio: Ei tiedossa

Tuen intensiteetti tai määrä: Vapautus yhtiöverosta kymmenen peräkkäisen verovuoden aikana

Tukimuoto: Vapautus yhtiöverosta

Kesto: Vuoden 1994 loppuun

Päätösehdotus: Muodollisen tutkintamenettelyn aloittaminen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan nojalla

2. TUKI C 59/2000 (ex NN 82/2000)

Jäsenvaltio: Espanja (Guipúzcoan maakunta)

Tuen numero: C 59/2000 (ex NN 82/2000)

Nimike: Yhtiöverovapautuksena myönnettyt verotuet tietyille Guipúzcoan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille

Tarkoitus: Edistää uusien yritysten perustamista ja niiden toiminnan käynnistämistä

Tuensaajat: Uudet yritykset, joiden maksettu osakepääoma on yli 20 milj. ESP (120 202 EUR), jotka investoivat yli 80 milj. ESP (480 810 EUR) ja luovat yli 10 työpaikkaa

Oikeusperusta: Territorio Histórico de Guipúzcoa: artículo 14 de la Norma Foral nº 11/1993 de 26 de junio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica

Talousarvio: Ei tiedossa

Tuen intensiteetti tai määrä: Vapautus yhtiöverosta kymmenen peräkkäisen verovuoden aikana

Tukimuoto: Vapautus yhtiöverosta

Kesto: Vuoden 1994 loppuun

Päätösehdotus: Muodollisen tutkintamenettelyn aloittaminen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan nojalla

3. TUKI C 60/2000 (ex NN 83/2000)

Jäsenvaltio: Espanja (Vizcayan maakunta)

Tuen numero: C 60/2000 (ex NN 83/2000)

Nimike: Yhtiöverovapautuksena myönnetty verotuet tietyille Vizcayan maakuntaan Espanjaan vasta perustetuille yrityksille

Tarkoitus: Edistää uusien yritysten perustamista ja niiden toiminnan käynnistämistä

Tuensaajat: Uudet yritykset, joiden maksettu osakepääoma on yli 20 milj. ESP (120 202 EUR), jotka investoivat yli 80 milj. ESP (480 810 EUR) ja luovat yli 10 työpaikkaa

Oikeusperusta: Territorio Histórico de Vizcaya: artículo 14 de la Norma Foral nº 5/1993 de 24 de junio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica

Talousarvio: Ei tiedossa

Tuen intensiteetti tai määrä: Vapautus yhtiöverosta kymmenen peräkkäisen verovuoden aikana

Tukimuoto: Vapautus yhtiöverosta

Kesto: Vuoden 1994 loppuun

Päätösehdotus: Muodollisen tutkintamenettelyn aloittaminen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan nojalla

4. TUEN ARVIOINTI

4.1 Tuen luonne EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdan nojalla

Kolmessa maakunnassa toteutetut toimenpiteet ovat melkein samanlaiset. Eräille yhtiöille on myönnetty yhtiöverosta vapautus, joka täyttää kaikki EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa määrätyt perusteet. Yhtiöverovapautus on kuitenkin erityinen tai valikoiva, koska se suosii tiettyjä yrityksiä. Itse asiassa

tuen myöntämisen edellytyksissä suljetaan pois tuen piiristä vain yritykset, jotka on perustettu ennen vuoden 1994 loppua, joiden investoinnit ovat vähemmän kuin 80 miljoonaa Espanjan pesetaa (480 810 EUR), jotka perustavat väemmän kuin 10 työpaikkaa ja joiden maksettu pääoma on vähemmän kuin 20 miljoonaa pesetaa (120 202 EUR). Kyseistä verotukea ei perustella järjestelmän luonteella tai rakenteella, vaan tavoitteella kannustaa tietynlaisten uusien yritysten perustamista ja niiden toiminnan käynnistämistä.

4.2 EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdassa määrätyn ilmoittamisvelvollisuuden noudattamatta jättäminen

Koska kyseessä ovat toimenpiteet, joihin ei voida soveltaa vähämerkityksistä tukea koskevaa de minimis -sääntöä, niistä on ilmoitettava ennalta EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan nojalla. Espanjan viranomaiset eivät ole noudattaneet kyseistä ilmoittamisvelvollisuutta Näin ollen tukea on pidettävä sääntöjenvastaisena.

4.3 Arvio yhtiöverovapautuksen soveltuvuudesta

4.3.1 Alakohtaiset vaikutukset

Kyseistä yhtiöverovapautusta ei ole rajattu alakohtaisesti, joten sitä voidaan myöntää myös yrityksille, joihin sovelletaan alakohtaisia yhteisön sääntöjä (EY:n perustamissopimuksen liitteessä I mainittujen maataloustuotteiden tuotanto, jalostaminen ja kauppa, kalastus, hiili- ja terästeollisuus, liikenne, laivanrakennusteollisuus, synteettikuidut ja moottoriajoneuvoala). Kyseisen verovapautuksen perusteena olevissa maakuntalaeissa ei säädetä alakohtaisten yhteisön sääntöjen noudattamisesta. Näin ollen vaikuttaa siltä, etteivät kyseiset yhtiöverovapautukset ehkä vastaa mainittuja alakohtaisia sääntöjä. Sen vuoksi komissio epäilee tuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille niissä tapauksissa, joissa tuensaaja toimii alalla, jota varten on laadittu yhteisön erityissäännöt.

4.3.2 Alueelliset säännöt

Alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen⁽¹⁾ 4.15–4.17 kohdan nojalla toimintatuen myöntäminen on periaatteessa kiellettyä. Sitä voidaan kuitenkin poikkeuksellisesti ja tietyin edellytyksin myöntää alueilla, joihin sovelletaan EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan a alakohdassa mainittua poikkeusta, taikka syrjäisillä tai harvaan asutuilla alueilla silloin, kun tuen tarkoituksena on tasoittaa kuljetuksesta aiheutuvia lisäkustannuksia. Näiden verovapautusten kohdalla ei kuitenkaan ole kyse tällaisista alueista. Lisäksi kyseiset kolme maakuntaa eivät ole EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisia tukialueita. Päättyessään 11 päivänä huhtikuuta 2000 hyväksyä Espanjan aluetukikartan vuosiksi 2000–2006 komissio katsoi, että nämä kolme maakuntaa eivät olleet alueita, joilla valtiontukien myöntäminen voitaisiin katsoa

⁽¹⁾ EYVL C 74, 10.3.1998.

yhteismarkkinoille soveltuvaksi EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisen poikkeuksen perusteella, sillä elintaso ei niillä ole epätavallisen alhainen eikä työttömyys niillä ole vakava. Sitä vastoin komissio katsoi, että kyseiset kolme maakuntaa ovat alueita, joilla valtiontuki voitaisiin katsoa yhteismarkkinoille soveltuvaksi EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisen poikkeuksen perusteella. Tämän vuoksi komissio epäilee alueellisia valtiontukia koskevissa suuntaviivoissa asetettujen sääntöjen nojalla kyseisen verotuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille.

4.3.3 Päätelmä

Verotuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 2 ja 3 kohdan poikkeusten nojalla on epäilyksiä. Tukea ei voida pitää 87 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuna sosiaalitukena, sitä ei ole tarkoitettu luonnononnettomuuksien tai muiden 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen poikkeuksellisten tapahtumien aiheuttamien vahinkojen korjaamiseen eikä se kuulu tiettyjä Saksan liittotasavallan alueita koskevien 87 artiklan 2 kohdan c alakohdan määräyksiä soveltamisalaan. EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan muiden kuin edellä mainittujen a ja c alakohdan osalta voidaan mainita, ettei verotuen tarkoituksena ole 87 artiklan 3 kohdan b alakohdassa mainittu Euroopan yhteistä etua koskevan tärkeän hankkeen edistäminen eikä jäsenvaltion taloudessa olevan vakavan häiriön poistaminen. Tukea ei voida soveltaa myöskään 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan muita määräyksiä, jotka koskevat tukea tietyn taloudellisen toiminnan kehityksen edistämiseen, sillä tuensaajayritysten toiminnalle ei ole asetettu erityisedellytyksiä. Tukea ei myöskään ole tarkoitettu kulttuurin tai kulttuuriperinnön edistämiseen 87 artiklan 3 kohdan d alakohdassa tarkoitettulla tavalla.

Edellä esitetyn perusteella komissio on päättänyt aloittaa EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn, joka koskee yhtiöverovapautuksena toteutettuja kolmea verotukiohjelmia.

Neuvosto asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan mukaan sääntöjenvastainen tuki voidaan periä takaisin tuensaajalta.

KIRJE

”Por la presente, la Comisión tiene el honor de comunicar a las autoridades españolas que, tras haber examinado la información de que dispone, ha decidido incoar el procedimiento previsto en el apartado 2 del artículo 88 del Tratado CE.

PROCEDIMIENTO

Gracias fundamentalmente a la información transmitida por las autoridades españolas con motivo de la demanda interpuesta

por una empresa competidora, así como a los datos comunicados en la propia demanda, la Comisión tuvo la confirmación de la existencia de ayudas fiscales en la provincia de Álava, en forma de una exención del impuesto sobre sociedades a empresas de nueva creación. Según el demandante, la empresa Depósitos Tubos Reunidos Lentz TR Lentz, SA (en lo sucesivo denominada «Detursa») implantada en Lantarón (provincia de Álava), se beneficia, entre otras ayudas, de la exención fiscal del impuesto sobre sociedades durante diez años. Mediante una certificación con fecha de 1 de marzo de 2000, las autoridades provinciales de Álava confirmaron que la citada empresa es beneficiaria de la exención fiscal prevista por el artículo 14 de la Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio. Además, certificaron que la empresa Detursa, al no tener beneficios, no ha podido disfrutar de la mencionada exención hasta el 1 de marzo de 2000.

Por otra parte, la Comisión pudo comprobar la existencia de medidas similares en la provincia de Guipúzcoa y en la provincia de Vizcaya, provincias que gozan de la misma autonomía fiscal que la provincia de Álava.

En los términos del punto 37 de su Comunicación relativa a la aplicación de las normas sobre ayudas estatales a las medidas relacionadas con la fiscalidad directa de las empresas⁽²⁾ y tomando como base las orientaciones definidas en la misma, la Comisión procede a examinar las ayudas fiscales que se hayan concedido ilegalmente en los Estados miembros. Entre los regímenes de ayudas fiscales no notificadas a la Comisión con arreglo a las disposiciones del apartado 3 del artículo 88 del Tratado CE, se encuentran los tres regímenes de ayudas fiscales mencionados.

La Comisión constata que estos tres regímenes de ayudas fiscales fueron creados por el artículo 14 de cada una de las normas forales siguientes: la Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio de Álava⁽³⁾, la Norma Foral nº 11/1993 de 26 de junio de Guipúzcoa⁽⁴⁾ y la Norma Foral nº 5/1993 de 24 de junio de Vizcaya⁽⁵⁾. El texto de los citados artículos 14 es el siguiente⁽⁶⁾:

- «1. Estarán exentas de impuesto sobre sociedades durante un período de 10 ejercicios fiscales computados desde el ejercicio en que se constituyan, éste inclusive, las sociedades que se creen entre la entrada en vigor de esta Norma Foral y el 31 de diciembre de 1994, siempre que se cumplan los requisitos establecidos en el apartado siguiente.
2. Serán requisitos para poder gozar de la exención prevista en este artículo:
 - a) Que se constituyan con un capital mínimo de 20 millones de pesetas españolas, totalmente desembolsado.

⁽²⁾ DO C 384 de 10.12.1998.

⁽³⁾ Territorio Histórico de Álava: Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica.

⁽⁴⁾ Territorio Histórico de Guipúzcoa: Norma Foral nº 11/1993 de 26 de junio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica.

⁽⁵⁾ Territorio Histórico de Vizcaya: Norma Foral nº 5/1993 de 24 de junio, de medidas urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica.

⁽⁶⁾ En el presente texto sólo se recogen las partes necesarias para la valoración de la ayuda.

[...]

- f) Que realicen inversiones entre la fecha de la constitución de la sociedad y el 31 de diciembre de 1995 por un importe mínimo de 80 millones de pesetas españolas, debiendo realizarse todas las inversiones en bienes afectos a la actividad que no sean objeto de arrendamiento o cesión a terceros para su uso.
- g) Que impliquen la creación de un mínimo de 10 puestos de trabajo dentro de los seis meses siguientes a su constitución y mantengan en ese número el promedio anual de plantilla duante el período de la exención.

[...]

- i) Que dispongan de un plan de actuación empresarial que abarque un período mínimo de cinco años. [...].

3. [...]

4. [...]

5. [...]

6. Lo dispuesto en este artículo es incompatible con cualquier otro beneficio tributario.

7. El régimen de exención transitorio será solicitado al Departamento de Hacienda y Finanzas de la Diputación Foral [...], el cual, tras la verificación del cumplimiento de los requisitos inicialmente exigidos, comunicará a la sociedad solicitante, en su caso, su autorización provisional, que deberá ser adoptada por Acuerdo del Consejo de Diputados [...].».

DESCRIPCIÓN DETALLADA DE LAS AYUDAS FISCALES EN CUESTIÓN

La Comisión constata que el objetivo de la ayuda en cuestión sería impulsar la actividad económica mediante incentivos fiscales coyunturales a la creación de nuevas empresas. Efectivamente, la ayuda está dirigida a la categoría específica de algunas empresas de nueva creación, reservándoles una exención del impuesto sobre sociedades durante un período de diez años.

La Comisión observa que el objeto de las ayudas fiscales en cuestión lo constituye la base imponible positiva del impuesto sobre sociedades, derivada del ejercicio de las actividades económicas de algunas empresas, antes de la compensación de las bases imponibles negativas de los ejercicios anteriores. En este caso, los beneficiarios serán las sociedades que, por una parte, iniciaron su actividad comercial después de la fecha de entrada en vigor de las normas forales mencionadas y, por otra, han invertido en activos fijos materiales un importe mínimo de 80 millones de pesetas españolas (480 810 euros) y generado al menos 10 puestos de trabajo. Además, la Comisión pone de relieve que las empresas beneficiarias deberán: tener un plan de actuación empresarial que abarque un período mínimo de cinco años y emprender su actividad con un capital mínimo desembolsado de 20 millones de pesetas españolas (120 202 euros). En cuanto al plazo de que disponen para beneficiarse de la exención, corresponde al período de diez años computados a partir del ejercicio en que se constituya la empresa.

La Comisión constata que la ayuda fiscal en cuestión no está destinada a empresas que realicen determinadas actividades o que pertenezcan a determinados sectores ya que puede acogerse a la ayuda cualquier actividad o sector. Aparte de a las empresas de nueva creación, tampoco está destinada a determinadas categorías de empresas, por ejemplo las pequeñas y medianas empresas, ya que puede acogerse a ella cualquier empresa, siempre que satisfaga las condiciones mencionadas anteriormente.

La Comisión pone de relieve el carácter transitorio de las ayudas fiscales en cuestión ya que sólo podrán concederse a las nuevas empresas creadas durante un período limitado de tiempo que termina a finales de 1994. En cuanto a su acumulación con otras ayudas, se dice de manera explícita que las ayudas fiscales en cuestión son incompatibles con cualquier otro beneficio tributario motivado por la inversión mínima o la creación mínima de puestos de trabajo. Por lo demás, se desconoce el presupuesto de pérdidas por ingresos fiscales ya que debería fijarse anualmente en las leyes presupuestarias.

Valoración de las ayudas en cuestión

1. El carácter de ayuda estatal según el apartado 1 del artículo 87 del Tratado CE

La Comisión recuerda que, para la aplicación de las normas comunitarias en materia de ayudas estatales, el carácter fiscal de las medidas en cuestión es indiferente puesto que el artículo 87 se aplica a las medidas de ayuda «bajo cualquier forma». No obstante, la Comisión pone de relieve que para calificarse de ayuda, las medidas en cuestión deben satisfacer acumulativamente los cuatro criterios que define el artículo 87 y que se exponen a continuación.

En primer lugar, la Comisión señala que la exención del impuesto sobre sociedades procura a sus beneficiarios una ventaja que reduce las cargas que gravan normalmente su presupuesto, por medio de una exención de la cuota tributaria.

En segundo lugar, la Comisión estima que la citada exención del impuesto sobre sociedades implica una pérdida de ingresos fiscales y equivale, por tanto, al consumo de recursos públicos en forma de gastos fiscales.

En tercer lugar, la Comisión considera que la citada exención del impuesto sobre sociedades afecta a la competencia y a los intercambios comerciales entre Estados miembros. En efecto, dado que los beneficiarios ejercen actividades económicas que pueden ser objeto de intercambios comerciales entre los Estados miembros, la ayuda refuerza la posición de las empresas beneficiarias con relación a otras empresas competidoras en el comercio intracomunitario, por lo que influye en el mismo. Además, las empresas beneficiarias ven mejorada su rentabilidad por el aumento de su resultado neto (beneficios después de impuestos). De esta manera, están en condiciones de competir con las empresas excluidas del beneficio de dichas ayudas fiscales.

Por lo demás, la Comisión opina que la exención del impuesto sobre sociedades en cuestión es específica o selectiva en el sentido de que favorece a algunas empresas. En efecto, las condiciones para la concesión de las ayudas excluyen concretamente del beneficio de las mismas a las empresas creadas antes de la fecha de entrada en vigor de las citadas Normas

Forales o después del 31 de diciembre de 1994, cuyas inversiones sean inferiores al umbral de 80 millones de pesetas españolas (480 810 euros), que no sean sociedades con un capital desembolsado que supere los 20 millones de pesetas españolas (120 202 euros) y que creen menos de 10 puestos de trabajo. A este respecto, la Comisión recuerda que, según el cuarto. Informe sobre las empresas en Europa (7), en 1987, el número de empresas en la Unión Europea con menos de 10 trabajadores asalariados o sin trabajadores asalariados era de 14,629 millones, es decir, el 87,72 % (8) del total. En el caso de España, este porcentaje era aún más elevado, aproximadamente del 95,11 % (9). Es muy probable que estos porcentajes sean aún más elevados en el caso de nuevas empresas ya que habitualmente una empresa comienza con unos efectivos que van aumentando a medida que la empresa se consolida y alcanza su velocidad de crucero. Por consiguiente, parece que una de las condiciones establecidas para beneficiarse de las ayudas comporta, por sí sola, la exclusión de la mayoría de las empresas del beneficio de las mismas.

Hay que precisar que la presente identificación de los elementos mencionados de una especificidad material no excluye la existencia de otras características susceptibles de hacer específicas las medidas fiscales en cuestión, por ejemplo, su especificidad regional.

Además, la Comisión considera que esta ayuda fiscal no está justificada por la naturaleza o la economía del sistema. En efecto, según las normas forales en cuestión, el objetivo manifestado es impulsar la economía de estas provincias, que atravesaban en aquel momento una grave crisis económica. El objetivo no es consecuencia, por tanto, de exigencias fiscales primarias sino de la política económica externa a los regímenes fiscales en cuestión. Este carácter externo a dichos regímenes fiscales queda reforzado por el carácter transitorio de las medidas fiscales.

En conclusión, la Comisión considera, a título de evaluación preliminar de conformidad con el artículo 6 del Reglamento (CE) n° 656/1999 (10), que la exención del impuesto sobre sociedades mencionada tiene carácter de ayuda estatal según lo dispuesto en el apartado 1 del artículo 87 del Tratado CE y en el apartado 1 del artículo 61 del Acuerdo EEE ya que se trata de una ayuda concedida por el Estado, con recursos estatales, que favorece a algunas empresas, falsea la competencia y afecta a los intercambios comerciales entre los Estados miembros.

2. Incumplimiento de la obligación de notificación del apartado 3 del artículo 88 del Tratado CE

Habida cuenta de que las tres Normas Forales mencionadas no disponen la concesión de la exención del impuesto sobre sociedades en cuestión respetando las condiciones (11) para las

(7) Cuarto Informe sobre las empresas en Europa (Eurostat).

(8) Elaborado a partir de los datos del cuadro de la página 27 del citado Informe.

(9) Elaborado a partir de los datos del cuadro de la página 152 del citado Informe.

(10) Reglamento (CE) n° 659/1999 del Consejo, de 22 de marzo de 1999, por el que se establecen disposiciones de aplicación del artículo 93 del Tratado CE (DO L 83 de 27.3.1999).

(11) Véase la Comunicación de la Comisión relativa a las ayudas *de minimis* publicada en el DO C 68 de 6.3.1996.

ayudas *de minimis*, la Comisión estima que estas ayudas no pueden considerarse como ayudas sujetas a la norma *de minimis*.

La Comisión indica que las ayudas estatales que no se rigen por la norma *de minimis* están sujetas a la obligación de notificación previa establecida en el apartado 3 del artículo 88 del Tratado CE y en el apartado 3 del artículo 62 del Acuerdo EEE. Sin embargo, las autoridades españolas no han respetado esta obligación, razón por la que la Comisión opina que, en esta fase, estas ayudas pueden considerarse ilegales. La Comisión lamenta a este respecto el incumplimiento de las autoridades españolas de su obligación de notificación previa de las ayudas en cuestión.

3. Evaluación de la compatibilidad de la exención del impuesto sobre sociedades

Aunque la Comisión constata que las ayudas fiscales mencionadas son concedidas con la condición de la realización de una inversión mínima o de la creación de un número mínimo de empleos, los regímenes fiscales en cuestión no garantizan el cumplimiento de las reglas comunitarias en materia de ayudas estatales de finalidad regional. En particular, no satisfacen los criterios establecidos en la nota a pie de página 46 del anexo I de las Directrices de las ayudas estatales de finalidad regional (DO C 74 de 10.3.1998) donde se indica que «Las ayudas fiscales pueden considerarse ayudas a la inversión cuando ésta constituye su base imponible. Además, cualquier ayuda fiscal puede entrar en esta categoría si su importe alcanza un límite expresado en porcentaje de la inversión. Cuando la concesión de una ayuda fiscal se escalona a lo largo de varios años, el saldo restante a finales de un año puede trasladarse al año siguiente y aumentarse de acuerdo con el tipo de referencia». No respetan tampoco los límites regionales establecidos en el mapa español de ayudas con finalidad regional en vigor en la época. Por tanto, en esta fase, no tienen carácter de ayudas a la inversión o de ayudas al empleo.

En cambio, la Comisión considera que, en esta fase, estas ayudas fiscales tienen carácter de ayudas de funcionamiento. En efecto, su objeto es liberar a una empresa de los costes que ella misma habría debido normalmente sufragar con motivo de su gestión corriente o de sus actividades normales. Gracias a esta disminución de los gastos corrientes, las empresas beneficiarias mejorarán su rentabilidad debido al aumento de su resultado neto (beneficios después de impuestos). Procede, por tanto, examinar las ayudas fiscales en cuestión a la luz de las excepciones previstas en los apartados 2 y 3 del artículo 87 eventualmente aplicables a las ayudas de funcionamiento en cuestión.

Las ayudas de funcionamiento en cuestión a la luz de las excepciones regionales previstas en las letras a) y c) del apartado 3 del artículo 87

La Comisión recuerda que en los puntos 4.15 al 4.17 de las Directrices sobre las ayudas estatales de finalidad regional (12), se establece que las ayudas de funcionamiento, en principio, están prohibidas. No obstante, pueden concederse excepcionalmente, bien sea en las regiones acogidas a la excepción de la letra a) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE, siempre que cumplan ciertas condiciones, o bien en las regiones ultraperiféricas o las regiones de baja densidad de población cuando

(12) DO C 74 de 10.3.1998.

estén destinadas a compensar los costes adicionales de transporte. Ahora bien, ni las ayudas en cuestión ni las regiones se encuentran en ninguno de estos dos casos. Además, estas tres provincias no pueden acogerse a la excepción de la letra a) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE. En efecto, la Comisión recuerda que, según el mapa de las ayudas regionales ⁽¹³⁾, las tres provincias de Álava, Guipúzcoa y Vizcaya son regiones en las que las ayudas de desarrollo regional no pueden considerarse compatibles con el mercado común con arreglo a la excepción de la letra a) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE ya que su nivel de vida no es anormalmente bajo ni existe una grave situación de empleo. En cambio, la Comisión consideró que estas tres provincias eran regiones en las que las ayudas estatales podían considerarse, parcialmente ⁽¹⁴⁾ hasta el 26 de septiembre de 1995 ⁽¹⁵⁾ y en adelante enteramente, compatibles con el mercado común con arreglo a la excepción de la letra c) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE. En estas condiciones, la Comisión opina que la compatibilidad de las ayudas fiscales en cuestión suscita dudas a la luz de las normas en materia de ayudas estatales de finalidad regional.

Las ayudas de funcionamiento en cuestión a la luz de las normas sectoriales

La exención del impuesto sobre sociedades en cuestión, que carece de limitaciones sectoriales, puede concederse a empresas supeditadas a las normas comunitarias sectoriales, como las que se aplican a las actividades de producción, transformación y comercialización de los productos agrícolas del anexo I del Tratado, a la pesca, la industria del carbón, la siderurgia, el transporte, la construcción naval, las fibras sintéticas y la industria del automóvil. Sin embargo, las Normas Forales por las que se crea la exención fiscal en cuestión no prevén el respeto de dichas normas especiales comunitarias. La Comisión considera, pues, que las ayudas fiscales en forma de exención del impuesto sobre sociedades pueden no respetar dichas normas sectoriales. En esas condiciones, la Comisión tiene sus dudas sobre la compatibilidad de dichas ayudas cuando el beneficiario pertenezca a un sector sujeto a las normas especiales comunitarias.

Las ayudas de funcionamiento en cuestión a la luz de otras excepciones previstas en los apartados 2 y 3 del artículo 87 del Tratado CE

Por último, la Comisión duda de la compatibilidad de las ayudas fiscales en cuestión con el mercado común con arreglo a

las excepciones de los apartados 2 y 3 del artículo 87 del Tratado CE. En efecto, estas ayudas no pueden considerarse como ayudas de carácter social según lo dispuesto en la letra a) del apartado 2 del artículo 87, no están destinadas a reparar los perjuicios causados por desastres naturales o por otros acontecimientos de carácter excepcional según lo dispuesto en la letra b) del apartado 2 del artículo 87 y no están sujetas a las disposiciones de la letra c) del apartado 2 del artículo 87 relativas a determinadas regiones de la República Federal de Alemania. En cuanto a las excepciones del apartado 3 del artículo 87 distintas de las de las letras a) y c) ya citadas, la Comisión considera que no tienen por objeto promover la realización de un proyecto importante de interés europeo común o poner remedio a una grave perturbación en la economía de un Estado miembro según lo dispuesto en la letra b) del apartado 3 del artículo 87. Estas ayudas no entran en el ámbito de aplicación de las disposiciones de la letra c) del apartado 3 del artículo 87 relativas a las «ayudas destinadas a facilitar el desarrollo de determinadas actividades [...]» ya que no tienen especificidad alguna en cuanto a las actividades de las empresas beneficiarias. Por último, no están destinadas a promover la cultura ni la conservación del patrimonio según lo dispuesto en la letra d) del apartado 3 del artículo 87.

Conclusiones

Habida cuenta de las consideraciones expuestas, la Comisión ha decidido incoar el procedimiento previsto en el apartado 2 del artículo 88 del Tratado CE respecto a los regímenes de ayudas fiscales en forma de exención del impuesto sobre sociedades de algunas empresas de nueva creación en cada una de las tres provincias de Álava, Guipúzcoa y Vizcaya. La Comisión insta a las autoridades españolas, en el marco de dicho procedimiento, a que presenten sus observaciones y faciliten toda la información pertinente para la evaluación de los tres regímenes de ayudas fiscales mencionados en el plazo de un mes a partir de la fecha de recepción de la presente.

Hay que precisar que la presente decisión sólo se refiere a las medidas fiscales que en ella se examinan de manera explícita. No se pronuncia sobre las demás medidas contenidas en el régimen fiscal específico de cada una de las provincias en cuestión. La Comisión se reserva la posibilidad de examinar, ya sea a título general o en su aplicación a una empresa específica, aquellas medidas que puedan constituir ayudas.”

⁽¹³⁾ Los mapas de las ayudas regionales en vigor, desde la adhesión de España, son: el mapa aprobado en 1988 mediante la decisión 88/C 351/04 de la Comisión, el mapa modificado por decisión de 26 de julio de 1995 y el mapa aprobado mediante decisión de 11 de abril de 2000.

⁽¹⁴⁾ Las zonas donde las ayudas podían ser consideradas como elegibles a la excepción de la letra c) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE eran solamente la zona industrial del valle del Nervión de las provincias de Álava y Vizcaya, las zonas pirenaicas de la provincia de Álava, las comarcas del Duranguesado y de Encartaciones de la provincia de Vizcaya. El resto de las zonas de las provincias de Álava y Vizcaya no eran elegibles.

⁽¹⁵⁾ Fecha de la entrada en vigor de la modificación del mapa precedente aprobado en 1988.

VALTIONTUKI

Kehotus huomautusten esittämiseen EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukaisesti tuesta C 57/2000 (ex NN 157/99) Alankomaissa sijaitsevalle Valmont Nederland BV:lle (entinen Nolte)

(2001/C 37/08)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

Komissio on ilmoittanut 7. marraskuuta 2000 päivätyllä, tätä tiivistelmää seuraavilla sivuilla todistusvoimaisella kielellä toistetulla kirjeellä Alankomaiden viranomaisille päätöksestään aloittaa EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely, joka koskee mainittua toimenpidettä.

Asianomaiset voivat esittää huomautuksensa toimenpiteestä, jota koskevan menettelyn komissio aloittaa, kuukauden kuluessa tämän tiivistelmän ja sitä seuraavan kirjeen julkaisemisesta. Huomautukset on lähetettävä osoitteeseen

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Linja Valtiontuet II
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Faksi (32-2) 296 12 42.

Huomautukset toimitetaan Alankomaiden viranomaisille. Huomautuksia esittävä asianomainen voi pyytää kirjallisesti henkilöllisyyden luottamuksellista käsittelyä, ja tämä pyyntö on perusteltava.

TIIVISTELMÄ

1. Menettely

Keväällä 1998 Euroopan komissio sai tietää lehtiartikkeleista, joissa väitettiin kuntien käyttäneen väärin Noord-Brabantin varoja houkutelakseen yrityksiä kuntaansa. Komissio pyysi tietoja useilla kirjeillä. Alankomaiden viranomaisten toimittamien tietojen perusteella nyt käsiteltävä tapaus kirjattiin ilmoittamatta jätetyksi tueksi.

2. Valmont Nederland BV:lle (ent. Nolte) myönnetyn tuen kuvaus

Vuonna 1994 Maarheezen kunta myi 3 hehtaaria maata 2900 000 Alankomaiden guldenilla (30 guldenia/m²) Nolte BV:lle, joka on nykyiseltä nimeltään Valmont Nederland BV (jäljempänä "Valmont"). Riippumattoman asiantuntijan maan arvosta laatiman, Alankomaiden hallitukselle vuonna 1998 toimitetun arviointikertomuksen mukaan kiinteistöjen hinnat olivat Maarheezessa kyseisenä ajankohtana 42,50 guldenia/m². Tällä hinnalla tontin arvo olisi 1 275 000 guldenia. Näin ollen komissio päätteli, että maakauppaan sisältyy 375 000 guldenia (170 168 euroa) tukea. Komission tutkimuksen jälkeen Alankomaiden viranomaiset vaativat yritystä maksamaan takaisin väitetyt tukiosuuden (josta kuitenkin oli vähennetty *de minimis*-tuen määrä eli 100 000 euroa). Yritys ei ole tähän mennessä maksanut tukea takaisin.

Lisäksi kunta antoi 250 000 guldenia (113 445 euroa) yleisen pysäköintialueen rakentamiseen Valmontin kiinteistölle.

Väitetyt tuen tavoitteena näyttää olleen Valmontin investoinnin varmistaminen teollisuusalueella.

3. Yritys

Valmont on kansainvälisen Valmont Industries Inc:n tytäryhtiö; Valmont Industries Inc. valmistaa mekaanisia kastelujärjestelmiä, valaistus-, sähkönjakelu- ja viestintäsovelluksissa käytettäviä pylviä, torneja ja rakenteita sekä eri teollisuussovelluksissa käytettäviä erikoistilauksesta tehtyjä maaleja ja tehdasvalmisteisia tuotteita. Sillä on 21 tuotantolaitosta, jotka sijaitsevat neljässä maanosassa, ja se markkinoi tuotteitaan yli sadassa maassa. Sen vuotuinen liikevaihto on noin 614 miljoonaa Yhdysvaltain dollaria. Yrityksen palveluksessa on noin 4 000 työntekijää. EU:ssa sillä on tuotantolaitoksia Alankomaissa, Ranskassa, Espanjassa ja Saksassa ⁽¹⁾.

Vuonna 1991 Valmont Industries Inc. osti alankomaalaisen Nolte BV:n. Yritys harjoittaa nykyisin toimintaa nimellä Valmont Nederland BV. Sen nykyisiin tuotteisiin kuuluu useanlaisia 3-80 metriä korkeita tai jopa korkeampia teräs- tai alumiinipylviä, joita käytetään kaikenlaisissa vanhoissa ja uusissa käyttötarkoituksissa ⁽²⁾.

4. Arviointi

Maa-aluen hintaan sisältyvä tukiosuus

Kun julkiset viranomaiset myyvät maa-alueita tai rakennuksia, kauppaan voi sisältyä EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1

⁽¹⁾ www.valmont.com

⁽²⁾ www.valmont.nl

kohdassa tarkoitettua tukea ostajille. Komission tiedonannossa julkisten viranomaisten tekemiin maa-alueita ja rakennuksia koskeviin kauppoihin sisältyvistä tuista (EYVL C 209, 10.7.1997, s. 3) esitetään yleinen käsiteltävänä olevan tapauksen tämän tiedonannon perusteella.

Käsiteltävänä olevaa tapausta koskeva arviointikertomus laadittiin vuonna 1998. Siinä laskelmien perustana on käytetty kyseisen kunnan muissa maakaupoissa vuonna 1994 perimiä hintoja ja muiden myyjien maa-alueista perimiä hintoja. Kertomuksessa päätellään, että Valmontille myydyn tontin markkina-hinta on 42,50 guldenia/m², mikä merkitsee sitä, että ostajan kaupasta saama etu on 375 000 guldenia.

Komissio katsoo, että kyseinen etu kuuluu 87 artiklan 1 kohdan kiellon soveltamisalaan seuraavista syistä:

- ainoa edunsaaja on ostajayritys, Valmont,
- etu myönnetään valtion varoista, koska maa-alueen myyjänä ovat paikallisviranomaiset,
- edulla voidaan odottaa olevan kielteinen vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, koska Valmontin ja sen emoyhtiön Valmont Industries Inc:n valmistamilla tuotteilla käydään kansainvälistä kauppaa.

Pysäköintialueeseen sisältyvä tukiosuus

Yleensä komissio olettaa, että yleisen pysäköintialueen rakentamisesta ei aiheudu erityistä etua tietyille yritykselle, koska tavallisesti tällaisten investointien kustannukset rahoitetaan kunnallisveroilla, joita kerätään myös investoinnista hyötyviltä yrityksiltä ja yksityishenkilöiltä. Tässä tapauksessa komissio ei ole pystynyt päättämään, onko pysäköintialue yleinen. Epäilyksiä herättää se, että pysäköintialue sijaitsee Valmontin kiinteistöllä. Tässä vaiheessa komissio ei voi sulkea pois mahdollisuutta, että pysäköintialuetta käyttää ainoastaan Valmont. Komissio katsoo, että yksityisen pysäköintialueen rakentamiskustannukset kuuluvat yrityksen normaaleihin kustannuksiin. Se, että pysäköintialueen maksaja oli kunta, muodostaa yritykselle erityisen edun, joka täyttää 87 artiklan 1 kohdan kriteerit edellä esitetyistä syistä.

Sen vuoksi komissio epäilee sekä maakauppaan että pysäköintialueen rakentamiseen sisältyvän 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea.

Arviointi väitetyn tuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille

Komissio on arvioinut, voidaanko EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 2 ja 3 kohdassa vahvistettuja poikkeuksia soveltaa väitettyyn tukeen. Tämä ei näytä olevan mahdollista erityisesti sen vuoksi, että Maarheezen kunta ei sijaitse 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan nojalla aluetukeen oikeutetulla alueella.

5. Päätelmä

Edellä esitettyjen seikkojen perusteella komissio on päättänyt aloittaa 88 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn edellä ku-

vaillusta väitetystä tuesta. Se pyytää Alankomaiden viranomaisia esittämään huomautuksensa ja toimittamaan kaikki sellaiset tiedot, joista voi olla apua tukea arvioitaessa.

Neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan mukaan kaikki sääntöjenvastainen tuki voidaan periä takaisin tuensaa-jalta.

KIRJE

”De Commissie deelt de Nederlandse autoriteiten mee dat zij, na onderzoek van de door uw autoriteiten ingediende informatie over bovenbedoelde steunmaatregel, heeft besloten de procedure van artikel 88, lid 2, EG-Verdrag in te leiden.

1. Procedure

In het voorjaar van 1998 werd de Europese Commissie in kennis gesteld van berichten in de pers waarin werd beweerd dat gemeenten tussen 1993 en 1995 geld van de provincie Noord-Brabant op verschillende manieren hadden misbruikt om bedrijven aan te trekken⁽³⁾. De Commissie verzocht bij schrijven van 1 april 1998 (D/51488) om informatie. De Nederlandse autoriteiten antwoordden bij brief van 2 juli 1998, ingeschreven op 6 juli 1998 (A/35148). De Commissie vroeg om aanvullende informatie en herinnerde de Nederlandse regering aan deze verzoeken bij brieven van 29 oktober 1998 (D/54414), 21 december 1998 (D/55299), 31 maart 1999 (D/51425), 2 augustus 1999 (D/63284), 6 september 1999 (D/63682), 27 oktober 1999 (D/64481), 24 januari 2000 (D/50335) en 30 augustus 2000 (D/54456). De Nederlandse autoriteiten verstrekten de inlichtingen waarom was verzocht bij brieven van 19 januari 1999 (ingeschreven als A/30448 op 19 januari 1999), 23 augustus 1999 (ingeschreven als A/36473 op 25 augustus 1999), bij e-mail van 29 november 1999 en brieven van 10 februari 2000 (ingeschreven als A/31270 op 15 februari 2000), 22 augustus 2000 (ingeschreven als A/36991 op 24 augustus 2000) en 5 september 2000 (ingeschreven als A/37421 op 13 september 2000). De Nederlandse autoriteiten gaven nadere uitleg over de situatie op bijeenkomsten van 14 april 1999 en 23 mei 2000.

Nadat de moederonderneming van de Nederlandse begunstigde contact met hem had opgenomen, ondernam de vice-voorzitter van „Committee on International Relations” van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden stappen met betrekking tot deze zaak. In zijn brief van 11 juli 2000 aan de ambassadeur van de delegatie van de Europese Commissie in Washington en aan de ambassadeur van de Nederlandse ambassade in de VS verzocht hij om steun bij de oplossing van de zaak, omdat de grondverkoop die hieronder wordt beschreven reeds zes jaar geleden, in 1994, had plaatsgevonden. De Commissie antwoordde bij brief van 11 augustus 2000, waarbij zij wees op de noodzaak van toezicht op staatssteun door de Europese Commissie en op het belang van het beginsel dat onrechtmatige steun door de bevoegde autoriteiten van de begunstigde wordt teruggevorderd.

⁽³⁾ „Gedeputeerden werkten mee aan U-bocht”, Brabants Dagblad, 6 maart 1998, „U-bocht rammelde flink”, Brabants Dagblad, 10 maart 1998, „U-bocht strijdig met regels EU”, Brabants Dagblad, 10 maart 1998.

2. Achtergrond

In 1993 en 1994 investeerde de provincie Noord-Brabant 20 miljoen NLG (9,1 miljoen EUR) in het versterken van de economische structuur en de verbetering van het ondernemingsklimaat van de provincie. De financiële middelen werden gebruikt om knelpunten in de infrastructuur van bedrijfsterreinen in de provincie op te lossen. De projecten werden uitgevoerd door de gemeenten, die hiertoe geld van de provincie ontvingen. Enkele gemeenten hadden reeds eigen middelen voor deze projecten uitgetrokken. Het geld van de provincie maakte het mogelijk om deze reserveringen voor andere doeleinden aan te wenden. Daarom werd deze handelwijze „U-bocht” genoemd. De provincie had bepaald dat de gemeenten deze middelen niet voor directe (financiële) bedrijfssteun mochten gebruiken.

3. Beschrijving van de steun aan Valmont Nederland BV (ex Nolte)

In 1994 verleende de provincie Noord-Brabant 400 000 NLG aan de gemeente Maarheeze voor het infrastructuurproject „Philipscomplex/Den Engelsman”. Het project omvatte de uitbreiding en verbetering van de infrastructuur van het bedrijfsterrein voor in totaal 1 469 000 NLG. Zoals hierboven is beschreven had de gemeente reeds financiële middelen voor dit project uitgetrokken, die vervolgens aan andere doeleinden werden besteed. In dit geval gebruikte de gemeente deze middelen om de gecumuleerde verliezen af te schrijven van de gemeentelijke afdeling die met het beheer van het bedrijfsterrein was belast, waardoor het mogelijk was grond tegen een lagere prijs te verkopen. Vervolgens verkocht de gemeente Maarheeze in 1994 3 hectare grond aan Nolte BV, thans Valmont Nederland BV (hierna Valmont), voor 900 000 NLG (30 NLG per m²).

De Nederlandse regering verstrekke op 4 december 1998 een taxatierapport van een onafhankelijke deskundige. Volgens dit rapport bedroeg de prijs van onroerend goed in Maarheeze ten tijde van de transactie 42,50 NLG per m². Op basis van deze prijs zou de waarde van de grond 1 275 000 NLG bedragen. De Commissie veronderstelde daarom dat de grondverkoop een steunelement bevatte van 375 000 NLG (170 168 EUR). Na de bijeenkomst met de Commissie van 14 april 1999 vroegen de Nederlandse autoriteiten de onderneming om het vermeende steunelement (evenwel na aftrek van het „de minimis”-bedrag van 100 000 EUR), terug te betalen. De onderneming heeft dit tot dusverre geweigerd.

Bovendien betaalde de gemeente 250 000 NLG (113 445 EUR) voor de aanleg van een openbare parkeerplaats op het terrein van Valmont.

Het doel van de veronderstelde steun lijkt te zijn geweest om de investering van Valmont in het bedrijfsterrein te verzekeren.

4. De onderneming

Valmont is een dochteronderneming van Valmont Industries Inc., een internationale onderneming die gemechaniseerde irrigatiesystemen, masten voor verlichting, verkeer, stroomdistributie en communicatie, alsmede volgens klantenspecificatie beklede en vervaardigde producten voor uiteenlopende industriële doeleinden vervaardigt. De onderneming exploiteert 21 fabrieken in vier continenten, en brengt haar producten in meer dan 100 landen op de markt. De jaaromzet bedraagt circa 614 miljoen USD. De onderneming heeft ongeveer 4 000 werk-

nemers. De productielocaties van de onderneming in de EU bevinden zich in Nederland, Frankrijk, Spanje en Duitsland (4).

In 1991 kocht Valmont Industries Inc. de Nederlandse onderneming Nolte BV, die sinds de jaren veertig masten voor de openbare verlichting en voor verkeersborden produceerde. De onderneming opereert thans onder de naam Valmont Nederland BV. De huidige producten omvatten verschillende soorten stalen of aluminiummasten van 3 tot 80 meter of zelfs hoger, die voor alle soorten traditionele en moderne doeleinden kunnen worden gebruikt (5). Zoals hierboven is opgemerkt kocht de onderneming in 1994 3 ha grond, waarop een nieuwe productielocatie werd gevestigd.

5. Beoordeling

Het steunelement in de grondprijs

In artikel 87, lid 1, EG-Verdrag wordt gesteld dat, tenzij anders is bepaald, steun die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalst of dreigt te vervalsen, overtuigbaar is met de gemeenschappelijke markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt. De verkoop van grond en gebouwen door openbare instanties kan dergelijke staatssteun inhouden ten gunste van de kopers. De mededeling van de Commissie betreffende staatssteunelementen bij de verkoop van gronden en gebouwen door openbare instanties (PB C 209 van 10.7.1997, blz. 3) bevat een algemeen richtsnoer dat moet worden gehanteerd om vast te stellen of er al dan niet sprake is van een dergelijk staatssteunelement. Hoewel deze mededeling pas in 1997 werd aangenomen zijn de erin vervatte beginselen gebaseerd op meerdere jaren ervaring van de Commissie. De Commissie beoordeelt de onderhavige zaak derhalve in het licht van deze mededeling.

In hoofdstuk II, punt 1 en 2a) van de mededeling gaat de Commissie in op twee beginselen die de nationale autoriteiten in acht moeten nemen om ervoor te zorgen dat bij de verkoop van grond en gebouwen geen staatssteun wordt verleend.

In het onderhavige geval hebben de Nederlandse autoriteiten niet aangetoond dat het eerste beginsel inzake een voldoende openbaar gemaakte, open en onvoorwaardelijke biedprocedure in acht is genomen.

Wat het tweede beginsel betreft had een taxatie door een onafhankelijke deskundige moeten zijn verricht vóór de verkooponderhandelingen om de marktwaarde vast te stellen. In dit geval werd een taxatierapport uitgebracht na de verkoop. Het dateert van 4 december 1998 en de berekening is gebaseerd op de prijzen van 1994 van andere grondverkoop door de desbetreffende gemeente en de prijzen van de grondverkoop door andere partijen. Het rapport komt tot de conclusie dat de marktprijs voor de aan Valmont verkochte grond 42,50 NLG per m² bedraagt, hetgeen inhoudt dat de transactie een voordeel van 375 000 NLG voor de koper inhoudt.

Volgens de Commissie valt dit voordeel onder het verbod van artikel 87, lid 1, omdat:

— het specifiek ten goede komt aan de kopende onderneming;

(4) www.valmont.com

(5) www.valmont.nl

- het voordeel met staatsmiddelen wordt bekostigd omdat de grond rechtstreeks door de lokale overheid is verkocht;
- verwacht kan worden dat het voordeel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt omdat de producten van Valmont en van de moederonderneming Valmont Industries Inc. international worden verhandeld.

Het steunelement in de aanleg van de parkeerplaats

Over het algemeen is de Commissie van mening dat het aanleggen van een openbare parkeerplaats geen voordeel inhoudt een bepaalde onderneming, omdat de kosten van deze investeringen gewoonlijk uit lokale belastingen worden gefinancierd, waaraan de begunstigde ondernemingen en particulieren zelf bijdragen.

In dit geval heeft de Commissie echter niet kunnen vaststellen of de parkeerplaats een openbaar karakter heeft. Het feit dat de parkeerplaats zich op het bedrijfsterrein van Valmont bevindt doet hierover twijfels rijzen. De Commissie kan in dit stadium niet uitsluiten dat de parkeerplaats alleen door Valmont wordt gebruikt. Zij beschouwt de kosten voor de aanleg van een particuliere parkeerplaats als normale bedrijfskosten. Het feit dat de gemeente voor de parkeerplaats heeft betaald kan een specifieke begunstiging van de onderneming inhouden, welke op dezelfde wijze als hierboven beschreven onder de voorwaarden van artikel 87, lid 1, valt.

De Commissie vermoedt derhalve dat zowel de grondverkoop als de aanleg van de parkeerplaats staatssteun inhouden in de zin van artikel 87, lid 1.

Beoordeling van de verenigbaarheid van de steun

De Commissie moet de verenigbaarheid van de vermeende steun beoordelen in het licht van het EG-Verdrag. Zij is derhalve nagegaan of de uitzonderingen van artikel 87, leden 2 en 3 EG-Verdrag van toepassing zijn. De uitzonderingen van lid 2 van artikel 87 EG-Verdrag zouden als grondslag kunnen dienen om steun als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt te beschouwen. De vermeende steun betreft evenwel (a) geen steunmaatregelen van sociale aard aan individuele verbruikers, (b) geen steunmaatregelen tot herstel van de schade veroorzaakt door natuurrampen of andere buitengewone gebeurtenissen en (c) zij zijn niet noodzakelijk om de door de deling van Duitsland berokkende economische nadelen te compenseren. De uitzonderingen van artikel 87, lid 3, onder a), b) en d). EG-Verdrag die betrekking hebben op de bevordering van de economische ontwikkeling van streken waarin de levensstandaard abnormaal laag is of waar een ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst, op projecten van gemeenschappelijk Europees belang of op het bevorderen van de cultuur en de instandhouding van het culturele erfgoed, zijn evenmin van toepassing.

De Nederlandse autoriteiten hebben ook niet getracht de steun op de hierboven vermelde gronden te rechtvaardigen.

Wat het eerste gedeelte van de uitzondering van artikel 87, lid 3, onder c), EG-Verdrag betreft, namelijk steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid te vergemakkelijken, dit is niet van toepassing omdat de steun niet bedoeld was voor O & O, milieudoelstellingen of investeringen door het MKB. De Commissie baseerde haar beoordeling op grond van de overweging dat de voorgestelde steun bedoeld lijkt te zijn om de investering in de gemeente Maarheeze te waarborgen. De Commissie heeft derhalve deze steun onderzocht in het licht van de regionale richtsnoeren die gebaseerd zijn op het tweede gedeelte van de uitzondering van artikel 87, lid 3 onder c), namelijk steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken. De gemeente Maarheeze maakte ten tijde van de grondverkoop evenwel geen deel uit van de regio's die in aanmerking kwamen voor regionale steun.

De Commissie betwijfelt derhalve of de uitzondering van artikel 87, lid 3, onder c), EG-Verdrag van toepassing is.

6. Conclusies

Gelet op de bovenstaande overwegingen verzoekt de Commissie de Nederlandse autoriteiten in het kader van de procedure van artikel 88, lid 2, EG-Verdrag binnen een maand vanaf de datum van ontvangst van dit schrijven hun opmerkingen te maken en alle dienstige inlichtingen te verstrekken voor de beoordeling van de steunmaatregel. De Commissie verzoekt met name om informatie over het al dan niet openbare karakter van de parkeerplaats. Zij verzoekt uw autoriteiten onverwijld een afschrift van deze brief aan de begunstigde van de steunmaatregel te doen toekomen.

De Commissie wijst de Nederlandse autoriteiten op de schorsende werking van artikel 88, lid 3, EG-Verdrag. Zij verwijst naar artikel 14 van Verordening (EG) nr. 659/1999, volgens hetwelk onrechtmatige steun van de begunstigde kan worden teruggevorderd.

Voorts deelt de Commissie de Nederlandse autoriteiten mee, dat zij de belanghebbenden door de bekendmaking van dit schrijven en van een samenvatting ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* in kennis zal stellen. Tevens zal zij de belanghebbenden in de lidstaten van de EVA die partij zijn bij de EER-Overeenkomst door de bekendmaking van een mededeling in het EER-Supplement van het Publicatieblad in kennis stellen, alsmede de toezichthoudende autoriteit van de EVA door haar een afschrift van dit schrijven toe te zenden. Alle bovengenoemde belanghebbenden zullen worden verzocht hun opmerkingen te maken binnen een maand vanaf de datum van deze bekendmaking.”

EY:n perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan mukaisen valtiontuen hyväksyminen**Tapaukset, joita komissio ei vastusta**

(2001/C 37/09)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

Päätöksen tekopäivä: 20.9.2000**Jäsenvaltio:** Belgia (Ainoastaan EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaiset alueet)**Tuen numero:** N 799/99**Nimike:** Belgian aluetukikartta (2000–2006)**Tarkoitus:** Aluekehitys**Tuen intensiteetti tai määrä:**

Suuret yritykset: 10 %, 15 %, 17,5 % tai 20 % NAE alueen mukaan

Pk-yritykset: Suurten yritysten aluetuki-intensiteetti + 10 % BAE

Kesto: Kartan voimassaolo päättyy 31. joulukuuta 2006

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids**Oikeusperusta:** Articles 1-4, 5 ter, 10-17, 36-40 et 43-48 de la Loi du 30 décembre 1970 sur l'expansion économique, telle que modifiée par le décret du 25 juin 1992. Projet d'arrêté du gouvernement wallon portant exécution des articles 2, 12, 16 et 38 de la loi du 30 décembre 1970 sur l'expansion économique**Tuen intensiteetti tai määrä:**

Suuret yritykset: 10 %, 15 %, 17,5 % tai 20 % NAE alueen mukaan

Pk-yritykset: Suurten yritysten aluetuen enimmäisintensiteetti + 10 % BAE

Kesto: 31. joulukuuta 2006 asti

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids**Päätöksen tekopäivä:** 4.10.2000**Jäsenvaltio:** Irlanti**Tuen numero:** N 172/2000**Nimike:** Siemen- ja riskipääomaohjelma**Tarkoitus:** Irlannin pk-yritysten siemen- ja riskipääomamarkkinoiden kehittäminen**Oikeusperusta:** Industrial Development Act, 1995, Section 6**Talousarvio:** 140 milj. Irlannin puntaa (noin 178 milj. euroa)**Kesto:** 2000–2006

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids**Päätöksen tekopäivä:** 18.10.2000**Jäsenvaltio:** Espana (Madrid)**Tuen numero:** N 431/2000**Nimike:** Investointitukiohjelma Madridin seudun tukialueilla (Precoma)**Tarkoitus:** Aluekehitys**Oikeusperusta:** Orden reguladora de la Comunidad de Madrid**Talousarvio:** 25 000 milj. Espanjan pesetaa (noin 150 milj. euroa)**Tuen intensiteetti tai määrä:** Enintään 20 % NAE, pk-yrityksille 10 %:n korotus brutto**Kesto:** 30. syyskuuta 2005 asti

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids**Päätöksen tekopäivä:** 18.10.2000**Jäsenvaltio:** Belgia (Vain 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaiset Vallonian alueet)**Tuen numero:** N 226/2000**Nimike:** Talouskasvusta 30. joulukuuta 1970 annetun lain mukainen alueellinen tukiohjelma (Vallonian alue)**Tarkoitus:** Aluekehitys**Päätöksen tekopäivä:** 24.10.2000**Jäsenvaltio:** Espanja (Baskimaa)**Tuen numero:** N 293/2000

Nimike: Ympäristönsuojelun aluetukiohjelma

Tarkoitus: Ympäristönsuojelu

Oikeusperusta: Proyecto de modificación del Decreto 15/1992, de 4 de febrero, por el que se establecen las normas básicas para la concesión de subvenciones a empresas en materia de Medio ambiente

Talousarvio: 500 milj. Espanjan pesetaa (3 milj. euroa)

Tuen intensiteetti tai määrä:

Investointituet: 7,5 %–40 % NAE tuen tarkoituksen mukaan

Ympäristötarkastukset: 20 % NAE suuryrityksille, 50 % pk-yrityksille

Kesto: 2001

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Päätöksen tekopäivä: 31.10.2000

Jäsenvaltio: Portugali

Tuen numero: N 457/2000

Nimike: Teknologian kehityksen käynnistyshankkeet

Tarkoitus: Tutkimus ja teknologinen kehittäminen

Oikeusperusta: Decreto-Lei

Talousarvio: 19,95 milj. euroa

Tuen intensiteetti tai määrä: Vaihtelee hankkeen, yrityksen ja alueen mukaan

Kesto: Vuoden 2006 loppuun

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Päätöksen tekopäivä: 13.11.2000

Jäsenvaltio: Ranska

Tuen numero: N 402/2000

Nimike: Ranska Guyana 2000–2006 – Asettautumisrahasto

Tarkoitus: Aluekehitys

Tuki työpaikkojen perustamiseen; koskee investointeja, joilla perustetaan työpaikkoja; enimmäismäärä 10 700 työpaikkaa kohden sekä

— 28 % brutto pk-yrityksille

— 25 % brutto suuryrityksille

Talousarvio: 1,22 milj. euroa (2000–2006)

Kesto: Vuoden 2006 loppuun

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Päätöksen tekopäivä: 13.11.2000

Jäsenvaltio: Ranska

Tuen numero: N 628/2000

Nimike:

Kymmenen Guyanan alueen pien- ja mikroyritysten tukiohjelmaa

- Yritysten perustaminen ja modernisointi (teollisuus) ja yrityksille tarkoitetut palvelut)
- Yritysten perustaminen ja modernisointi kaupan ja taidekäsitöiden alalla
- Aluetuki yritysten perustamiseen
- Mikrohankkeiden tukisäätiö (FAMP)
- Alueellinen lisä maaseutu- ja metsämajoituspalveluille
- Alueellinen lisä hotellitoiminnalle
- Alueellinen lisä kalustetuille matkailuasunnoille
- Alueellinen lisä perhemajoitukselle
- Alueellinen lisä matkailijoiden käyttöön tarkoitettujen kulkuneuvojen hankkimiseen
- Alueellinen lisä muutoksiin ja lisälaitteisiin

Tarkoitus: Aluekehitys

Oikeusperusta: Kohdat c–j: Article L 1511, tirets 1 à 5, du code des collectivités territoriales

Talousarvio:

- 2,3 milj. euroa vuosiksi 2000–2006
- 1,9 milj. euroa vuosiksi 2000–2006
- ja d) 1,3 milj. euroa vuosiksi 2000–2006
- e)–j) 3,1 milj. euroa vuosiksi 2000–2006

Tuen intensiteetti tai määrä:

- Tuen enimmäismäärä 50 000 Ranskan frangia (7 622 euroa)
- Tuen enimmäismäärä 60 000 Ranskan frangia (9 147 euroa)
- Tuen enimmäismäärä 40 000 Ranskan frangia (6 098 euroa)

- d) Tuen enimmäismäärä 150 000 Ranskan frangia (22 867 euroa) vähintään yhden pysyvän, kokopäiväisen ja toistaiseksi voimassa olevaan työsopimukseen perustuvan työpaikan luomiseen
- e) Tuen enimmäismäärä 300 000 Ranskan frangia (45 735 euroa) vähintään kahden pysyvän, kokopäiväisen ja toistaiseksi voimassa olevaan työsopimukseen perustuvan työpaikan luomiseen
- f) Tuen enimmäismäärä 50 000 Ranskan frangia (7 622 euroa) huonetta kohden vähintään kahden pysyvän, kokopäiväisen ja toistaiseksi voimassa olevaan työsopimukseen perustuvan työpaikan luomiseen
- g) Tuen enimmäismäärä 60 000 Ranskan frangia (9 147 euroa) kalustettua matkailuhuoneistoa kohden
- h) Tuen enimmäismäärä 18 000 Ranskan frangia (2 744 euroa) huonetta kohden
- i) Tuen enimmäismäärä
- 80 000 Ranskan frangia (12 196 euroa) pikkubussi
 - 20 000 Ranskan frangia (3 050 euroa)/kanootti
 - 200 000 Ranskan frangia (30 490 euroa) muu alus
- j) Tuen enimmäismäärä 30 000 Ranskan frangia (4 574 euroa)

Kesto: 31. joulukuuta 2006 asti

Muita tietoja: Kohdissa a), b), e), f), g), h), i) ja j) tuki on kasautuvaa verotusedun kanssa (Ponsin laki)

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Päätöksen tekopäivä: 15.11.2000

Jäsenvaltio: Saksa

Tuen numero: N 156/2000

Nimike: 2000-luvun navigointi- ja merenkulkutekniikka

Tarkoitus: Navigointi- ja merenkulkutekniikkaan liittyvien tutkimushankkeiden edistäminen tieteellisen ja teknisen perustan luomiseksi meriteollisuuden uusien tekniikoiden kehittämiseksi

Oikeusperusta: Jährliche Haushaltsgesetze

Talousarvio: Yhteensä 86,5 milj. euroa (173 milj. Saksan markkaa) 5 vuoden aikana; vuosibudjetti keskimäärin 17,5 milj. euroa (35 milj. Saksan markkaa); (16 milj. euroa 2000, 16,5 milj. euroa 2001, 17 milj. euroa 2002, 18 milj. euroa 2003 ja 19 milj. 2004) mukaan lukien julkisille tutkimuslaitoksille annettava tuki

Tuen intensiteetti tai määrä:

Perustutkimukseen enintään 100 %; teolliseen tutkimukseen enintään 50 %; kilpailua edeltävään kehittämiseen enintään 25 %; toteutettavuustutkimuksiin enintään 75 %/50 %.

Lisäksi + 10 %-yksikköä 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisilla tukialueilla toteutettaviin hankkeisiin;

+ 10 %-yksikköä pk-yrityksille;

+ 10 %-yksikköä T & K-puitteiden 5.10.4. perusteella.

Yhteensä lisät ja kasaantuminen huomioon ottaen enintään 75 % teolliseen tutkimukseen ja 50 % kilpailua edeltävään kehittämiseen

Kesto: 5 vuotta 1. tammikuuta 2000 alkaen

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Päätöksen tekopäivä: 15.11.2000

Jäsenvaltio: Espanja (Andalusia)

Tuen numero: N 538/2000

Nimike: Ympäristönsuojelun aluetukiohjelma

Tarkoitus: Ympäristönsuojelu

Oikeusperusta: Proyecto de Decreto por el que se establece el marco regulador de las ayudas concedidas por la Junta de Andalucía afectadas por las Directrices Comunitarias sobre ayudas estatales en favor del medio ambiente

Talousarvio: 40 411 755 000 Espanjan pesetaa (242 879 539,14 euroa)

Tuen intensiteetti tai määrä:

Investoinnit: 40 % BAE, 10 %-yksikön lisä brutto pk-yrityksille ja 10 %-yksikköä brutto uusiutuvan energian käytön tukemiseen

Muut yksinomaan pk-yrityksille tarkoitettut tuet: 50 % BAE

Kesto: 2000–2006

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Päätöksen tekopäivä: 22.11.2000

Jäsenvaltio: Saksan

Tuen numero: N 555/2000

Nimike: Tilapäinen veronhuojennus eräille CCPP-voimaloille osana Saksan ympäristöverouudistuksen jatkamista

Tarkoitus: Eräisiin CCPP-asennuksiin tehtävien investointien tukeminen, jolla parannetaan sähkön tuotannon energiatehokkuutta ympäristön suojelemiseksi

Oikeusperusta: Gesetz zur Änderung des Mineralölsteuergesetzes

Talousarvio: Verotuloon menetyksiä ei voida arvioida

Kesto: Viisi vuotta kunkin laitoksen käynnistämisestä, viimeistään 1. tammikuuta 2004 alkaen

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Päätöksen tekopäivä: 27.11.2000

Jäsenvaltio: Ranska

Tuen numero: N 317/2000

Nimike: La Réunion 2000–2006 – Vapaa-aika- ja matkailutuotteet

Tarkoitus: Aluekehitys ja kulttuuriperinnön säilyttäminen

Tuen intensiteetti tai määrä: 60 % brutto investoinneista, enintään 0,8 milj. euroa

Kesto: Vuoden 2006 loppuun

Päätöksen teksti (ilman luottamuksellisia tietoja) on julkaistu todistusvoimaisella kielellä/todistusvoimaisilla kielillä seuraavalla Internet-sivulla:

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä

(Asia COMP/M.2277 – Degussa-Hüls/SKW Trostberg/Laporte)

(2001/C 37/10)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

1. Komissio vastaanotti 26. tammikuuta 2001 neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1310/97⁽²⁾, 4 artiklan mukaisen ilmoituksen ehdotetusta yrityskeskittymästä, jolla E.ON AG:n määräysvaltaan kuuluvat saksalaiset yritykset Degussa-Hüls AG ja SKW Trostberg AG hankkivat mainitun asetuksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettun yhteisen määräysvallan yrityksessä Laporte plc. Yhdistynyt kuningaskunta 15. joulukuuta 2000 ilmoitetulla julkisella tarjouksella.

2. Kyseisten yritysten liiketoiminnan sisältö on seuraava:

- Degussa-Hüls: erikoiskemikaalit ja muut kemiantuotteet,
- SKW Trostberg: erikoiskemikaalit ja muut kemiantuotteet ja -prosessit,
- E.ON: sähkö- ja kaasulaitos, kemikaalit, televiestintä, öljy, pakkaukset, alumiini, trading-toiminta,
- Laporte: erikoiskemikaalit ja muut kemiantuotteet.

3. Komissio katsoo alustavan tarkastelun perusteella, että ilmoitettu keskittymä voi kuulua asetuksen (ETY) N:o 4064/89 soveltamisalaan. Asiaa koskevan lopullisen päätöksen tekoa on kuitenkin lykätty.

4. Komissio kehottaa asianomaisia kolmansia osapuolia esittämään sille mahdolliset ehdotettua toimenpidettä koskevat huomautuksensa.

Huomautusten on oltava komissiolla 10 päivän kuluessa tämän ilmoituksen julkaisupäivästä. Huomautukset voidaan lähettää faksina ((32-2) 296 43 01/296 72 44) tai postitse viitteellä COMP/M.2277– Degussa-Hüls/SKW Trostberg/Laporte, seuraavaan osoitteeseen:

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Linja B – Yrityskeskittymien valvontaryhmä
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EYVL L 395, 30.12.1989, s. 1; oikaisu: EYVL L 257, 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EYVL L 180, 9.7.1997, s. 1; oikaisu: EYVL L 40, 13.2.1998, s. 17.

Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä
(Asia COMP/M.2294 – Etex Group/Glynwed Pipe Systems)
(2001/C 37/11)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

1. Komissio vastaanotti 26. tammikuuta 2001 neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 ⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1310/97 ⁽²⁾, 4 artiklan mukaisen ilmoituksen ehdotetusta yrityskeskittymästä, jolla yritys Etex Group SA, joka kuuluu Etex Group -yhtymään ja on yrityksen Fineter SA määräysvallassa, hankkii mainitun asetuksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettussa merkityksessä määräysvallan Pipe Systems -osaan yrityksestä Glynwed International plc, ostamalla osakkeita.

2. Kyseisten yritysten liiketoiminnan sisältö on seuraava:

- Etex Group SA: kattomateriaalien, muovien (lähinnä putkijärjestelmiä ja niiden osia varten), pahvien, lattia- ja seinävalmisteiden ja muiden rakennusmateriaalien valmistaminen, markkinointi ja jakelu,
- Glynwed Pipe Systems Division: putkijärjestelmien ja niiden osien valmistaminen, markkinointi ja jakelu.

3. Komissio katsoo alustavan tarkastelun perusteella, että ilmoitettu keskittymä voi kuulua asetuksen (ETY) N:o 4064/89 soveltamisalaan. Asiaa koskevan lopullisen päätöksen tekoa on kuitenkin lykätty.

4. Komissio kehottaa asianomaisia kolmansia osapuolia esittämään sille mahdolliset ehdotettua toimenpidettä koskevat huomautuksensa.

Huomautusten on oltava komissiolla 10 päivän kuluessa tämän ilmoituksen julkaisupäivästä. Huomautukset voidaan lähettää faksina ((32-2) 296 43 01/296 72 44) tai postitse viitteellä COMP/M.2294 – Etex Group/Glynwed Pipe Systems, seuraavaan osoitteeseen:

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Linja B – Yrityskeskittymien valvontaryhmä
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EYVL L 395, 30.12.1989, s. 1; oikaisu: EYVL L 257, 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EYVL L 180, 9.7.1997, s. 1; oikaisu: EYVL L 40, 13.2.1998, s. 17.

Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä**(Asia COMP/M.2280 – BASF/Bertschi/Hoyer/VTGL/JV)****Asiaan sovelletaan mahdollisesti yksinkertaistettua menettelyä**

(2001/C 37/12)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

1. Komissio vastaanotti 25. tammikuuta 2001 neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 ⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1310/97 ⁽²⁾, 4 artiklan mukaisen ilmoituksen ehdotetusta yrityskeskittymästä, jolla saksalaiset yritykset BASF Aktiengesellschaft, Hoyer GmbH ja VTG-Lehnkering AG sekä sveitsiläinen yritys Bertschi AG hankkivat mainitun asetuksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua merkityksessä yhteisen määräysvallan äskettäin perustetussa saksalaisessa yrityksessä rail4chem Eisenbahnverkehrsgesellschaft mbH (rail4chem).

2. Kyseisten yritysten liiketoiminnan sisältö on seuraava:

- BASF Aktiengesellschaft: maakaasu, öljy, kemianalan tuotteet ja lääkkeet
- Bertschi AG. huolintapalvelut
- Hoyer GmbH: logistiikka ja huolintapalvelut
- VTG-Lehnkering AG: tavaroiden rautatiekuljetukset
- rail4chem: tavaroiden rautatiekuljetukset.

3. Komissio katsoo alustavan tarkastelun perusteella, että ilmoitettu keskittymä voi kuulua asetuksen (ETY) N:o 4064/89 soveltamisalaan. Asiaa koskevan lopullisen päätöksen tekoa on kuitenkin lykätty. On huomattava, että asiaan sovelletaan mahdollisesti yksinkertaistettua menettelyä komission yksinkertaistetusta menettelystä tiettyjen keskittymien käsittelemiseksi neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 mukaan antaman tiedonannon ⁽³⁾ mukaisesti.

4. Komissio kehottaa asianomaisia kolmansia osapuolia esittämään sille mahdolliset ehdotettua toimenpidettä koskevat huomautuksensa.

Huomautusten on oltava komissiolla 10 päivän kuluessa tämän ilmoituksen julkaisupäivästä. Huomautukset voidaan lähettää faksina ((32-2) 296 43 01/296 72 44) tai postitse viitteellä COMP/M.2280 – BASF/Bertschi/Hoyer/VTGL/JV, seuraavaan osoitteeseen:

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Linja B – Yrityskeskittymien valvontaryhmä
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EYVL L 395, 30.12.1989, s. 1; oikaisu: EYVL L 257, 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EYVL L 180, 9.7.1997, s. 1; oikaisu: EYVL L 40, 13.2.1998, s. 17.

⁽³⁾ EYVL C 217, 29.7.2000, s. 32.

Ennakoilmoitus yrityskeskittymästä**(Asia COMP/M.2324 – Sanmina Corporation/AB Segerström & Svensson)****Asiaan sovelletaan mahdollisesti yksinkertaistettua menettelyä**

(2001/C 37/13)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

1. Komissio vastaanotti 26. tammikuuta 2001 neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 ⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1310/97 ⁽²⁾, 4 artiklan mukaisen ilmoituksen ehdotetusta yrityskeskittymästä, jolla yritys Sanmina Corporation ("Sanmina"), USA, hankkii mainitun asetuksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettussa merkityksessä määräysvallan yrityksessä AB Segerström & Svensson ("Segerström & Svensson"), Ruotsi, 26 tammikuuta 2001 ilmoitetulla julkisella tarjouksella.
2. Kyseisten yritysten liiketoiminnan sisältö on seuraava:
 - Sanmina: elektroniikkaan liittyvät palvelut alkuperäisvalmistajille viestinnän, teollisen ja lääketieteellisen instrumentoinnin sekä tietokone-teollisuuden aloilla, erityisesti piirilevyt sekä komponenttelevyjen kokoaminen sekä testaaminen,
 - Segerström & Svensson: erityisesti kotelointijärjestelmät tietoliikenteen, datansiirron sekä autoteollisuuden aloilla.
3. Komissio katsoo alustavan tarkastelun perusteella, että ilmoitettu keskittymä voi kuulua asetuksen (ETY) N:o 4064/89 soveltamisalaan. Asiaa koskevan lopullisen päätöksen tekoa on kuitenkin lykätty. On huomattava, että asiaan sovelletaan mahdollisesti yksinkertaistettua menettelyä komission yksinkertaisetusta menettelystä tiettyjen keskittymien käsittelemiseksi neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 mukaan antaman tiedonannon ⁽³⁾ mukaisesti.
4. Komissio kehottaa asianomaisia kolmansia osapuolia esittämään sille mahdolliset ehdotettua toimenpidettä koskevat huomautuksensa.

Huomautusten on oltava komissiolla 10 päivän kuluessa tämän ilmoituksen julkaisupäivästä. Huomautukset voidaan lähettää faksina ((32-2) 296 43 01 tai 296 72 44) tai postitse viitteellä COMP/M.2324 – Sanmina Corporation/AB Segerström & Svensson, seuraavaan osoitteeseen:

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto
Linja B – Yrityskeskittymien valvontaryhmä
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EYVL L 395, 30.12.1989, s. 1; oikaisu: EYVL L 257, 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EYVL L 180, 9.7.1997, s. 1; oikaisu: EYVL L 40, 13.2.1998, s. 17.

⁽³⁾ EYVL C 217, 29.7.2000, s. 32.

III

(Tiedotteita)

KOMISSIO

EHDOTUSPYYNTÖ

Demokratiaa ja ihmisoikeuksia koskeva eurooppalainen aloite

Euroopan komissio

Tuki kidutuksen uhrien kuntouttamislaitoksille

(2001/C 37/14)

1. Julkaisuviite

SCR-E/111916/C/G.

2. Ohjelma ja rahoituslähteet

Demokratiaa ja ihmisoikeuksia koskeva eurooppalainen aloite

Tuki kidutuksen uhrien kuntouttamislaitoksille

Budjettikohdat: B5-813 (Euroopan unionissa sijaitsevat laitokset)

B7-701 (Euroopan unionin ulkopuolella sijaitsevat laitokset).

3. Toiminnan luonne, maantieteellinen alue ja hankkeen kesto

a) Tämä eurooppalainen aloite kattaa EU:n ulkopuolisissa maissa toteutettavaa ihmisoikeuksien edistämistä, demokratiaa ja selkkausten ehkäisemistä koskevat budjettikohdat. Organisaatiot voivat hakea rahoitusta tämän ehdotuspyynnön perusteella ainoastaan sellaisille toimille, jotka tukevat kidutuksen uhrien tai heidän perheidensä kuntouttamista. Kidutuksella tarkoitetaan tässä kipua tai kärsimystä aiheuttavia väkivallantekoja tai muuta vakavaa ja tahallista julmaa, epäinhimillistä tai alentavaa kohtelua tai rangaistusta, jos

i) näihin tekoihin osallistuu viranomaisia tai henkilöitä, joilla on jokin virallinen asema, tai ne tehdään niiden suostumuksella; tai

ii) jokin ryhmä toteuttaa näitä tekoja poliittisista syistä;

b) Maantieteellinen alue: EU:n jäsenvaltiot ja kaikki ohjelman edunsaajavaltiot;

c) Hankkeen enimmäiskesto: 36 kuukautta.

Lisätietoja on kohdassa 12 mainitussa hakuoppaassa.

4. Tähän ehdotuspyyntöön käytettävissä oleva kokonaismäärä

12 miljoonaa euroa, josta kuusi miljoonaa euroa on varattu EU:ssa sijaitsevia laitoksia varten ja kuusi miljoonaa euroa EU:n ulkopuolella sijaitsevia laitoksia varten.

5. Avustusten vähimmäis- ja enimmäismäärät

a) Vähimmäisavustus yhdelle hankkeelle:

300 000 euroa EU:ssa sijaitseville laitoksille,

200 000 euroa EU:n ulkopuolisille laitoksille;

b) Avustuksen enimmäismäärä: ei enimmäismäärää

c) Yhteisön rahoituksella katettavien hankkeen kustannusten osuuden enimmäismäärä:

60 % EU:ssa sijaitsevien laitosten osalta,

80 % EU:n ulkopuolisten laitosten osalta.

6. Myönnettävien avustusten enimmäislukumäärät

Ei rajoitusta.

7. Hakukelpoisuus

Hakijoiden on oltava voittoa tavoittelemattomia valtiosta riippumattomia järjestöjä, yksityisen tai julkisen sektorin toimijoita tai paikallisviranomaisia, ja niiden päätoimipaikan on oltava Euroopan unionissa tai jossakin edunsaaja-maassa. Poikkeustapauksissa päätoimipaikka voi olla jossakin kolmannessa maassa.

8. Alustava määräaika tarjouskilpailun tuloksista ilmoittamiselle

Heinäkuu 2001.

9. Ratkaisuperusteet

Lisätietoja on kohdassa 12 mainitun hakuoppaan kohdassa 2.3.

10. Hakemusten muoto ja toimitettavat tiedot

Hakemukset on toimitettava käyttäen kohdassa 12 mainitun hakuoppaan liitteenä olevaa **vakiolomaketta**, jonka muodollisia vaatimuksia ja täyttöohjetta on noudatettava tarkkaan. Hakijan on toimitettava kustakin hakemuksesta **yksi allekirjoitettu alkuperäiskappale ja viisi jäljennöstä**.

11. Määräaika hakemusten jättämiseksi**2.4.2001 klo 16.**

Sopimusviranomaisen tämän määräajan jälkeen vastaanottamia hakemuksia ei oteta huomioon.

12. Lisätietoja

Lisätietoja tästä ehdotuspyynnöstä on hakuoppaassa (Guidelines for Applicants), joka on julkaistu yhdessä tämän ilmoituksen kanssa yhteisen ulkosuhteiden toimialan (SCR) Internet-sivuilla:

http://europa.eu.int/comm/scr/tender/index_en.htm

Tähän ehdotuspyyntöön liittyviä kysymyksiä voi lähettää sähköpostitse osoitteeseen

Claudine.Delvoeye@cec.eu.int

Tämän ehdotuspyynnön kohdassa 1 mainittu julkaisuviite on mainittava kyselyissä. Hakijoita kehoitetaan käymään edellä mainituilla Internet-sivuilla säännöllisesti ennen hakemusten jättämiseksi asetettua määräaikaa, koska komissio julkaisee sivuillaan vastauksia yleisimmin esitettyihin kysymyksiin.